Daniel Walther

AMBUSCADĂ PE ORNELLA

MĂREAȚĂ ȘI DIVINĂ LE ERA MISIUNEA

SF

nautilus

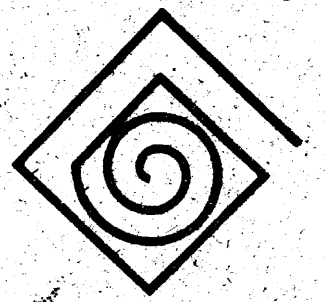

Daniel Walther

AMBUSCADĂ PE ORNELLA

31

GIGANTICUL RĂZBOINIC URLA ÎN VÂNTUL ÎNGHEȚAT, LOVIND NICI EL NU ȘTIA UNDE ȘI CE. SE MIȘCA IUȚE, IAR SILUETA LUI ÎȘI SCHIMBA NEÎNCETAT CONTURUL, CA UN SIMBOL AL NESTATORNICIEI DIN ACELE LOCURI ALE MORȚII. CÂND RĂGUȘITĂ, CÂND GUTURALĂ, VOCEA SPECTRULUI RĂSUNA CU O VIOLENȚĂ CRESCÂNDĂ. ABSALON ȘTIA CĂ N-AVE NICI O ȘANSĂ SĂ-I SCAPE...

MĂREAȚĂ ȘI DIVINĂ LE ERA MISIUNEA

La bordul navei Patnaa, comandantul Absalon Naaidaos și guru Ch'tonjali încearcă să păstreze fragila lor simbioză mentală... care va fi atât de necesară la capătul drumului, pe Ornella, planeta înghețată. Acolo, la porțile unui straniu mausoleu, vor purta ultima și cea mai însemnată bătălie...

SF

Daniel Walther

AMBUSCADĂ PE ORNELLA

MĂREAȚĂ ȘI DIVINĂ LE ERA MISIUNEA

TRADUCERE DE ISABELLE PAVEL

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 2112
Biblioteca Personală

NEMIRA
'94

Coperta colecției : DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația : TUDOR POPA

© Daniel Walther, 1993
EMBUSCADE SUR ORNELLA

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin S. C. Nemira & CO. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare :
Editura NEMIRA & CO, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefon/fax : 668.54.10

ISBN 973-96255-0-9

PROLOG

Fiona

„Odinioară se spunea că e înălțător să-ți dai viața pentru țară. Azi, un șir de umilințe-i viața închinată ei."

Nikolaus CYBINSKY

ÎN MARILE ORAȘE ale Confederației, specialiștii încercau din răsputeri să dezlege misterele timpului. Rătăceau necontenit, asemeni unor suflete ce-și ispășesc păcatele, de-a lungul coridoarelor Releului Informatic, o construcție stranie, fără o formă anume, care, dacă te uitai la ea, îți făcea fie impresia unei piramide, fie a unui trunchi de con, fie chiar a unor sfere gigantice, așezate pe niște mari trepiede scânteietoare.

O neliniște mistuitoare pusese stăpânire pe orașele confederate, pentru că, o dată în plus, porumbeii păcii își luau zborul, vânați fără milă de păsările de pradă ale războiului. Zvonuri deloc liniștitoare și vești venite pe ascuns se propagau — mai iute chiar decât lumina — între statele independente și teritoriile supuse cu mult timp înainte.

Imperiul lui Lemura, care nu se împăca nicidecum cu rolul de simplu observator, înmulțise numărul expedițiilor de recunoaștere și al atacurilor neașteptate în *no man's landurile* [1] stabilite prin ultimul tratat de pace. Confederația, preocupată să păstreze credibilitatea aliaților săi, nu-și putea permite să se retragă sau să bată pasul pe loc de-a lungul unor granițe încă nestabilite. Ca urmare,

[1] No man's land : teritorii neocupate între primele linii a două țări beligerante (engl., țară a nimănui) (n.a.).

distrugătoarele confederate ajungeau tot mai des în teritoriile neutre și, ca și lemii, se făceau vinovate de încălcarea pactului de neagresiune.

Pe zi ce trecea, situația se deteriora.

Istoria urma să se repete.

Specialiștii cercetau cu febrilitate ecranele sclavilor electronici, dar răspunsurile erau mereu vagi, exasperant de imprecise.

Nave ultrarapide circulau între sistemele planetare, înregistrau date, comparând zilnic observațiile și cerând un surplus de informații atunci când rezultatele păreau a se lăsa dezvăluite.

Aceste ciudate laboratoare de semantică erau urmașii neînsuflețiți ai *psihosociodiplomaților* din secolul XXI, strănepoții dezabuzați de cei care, odinioară, contribuiseră la declanșarea războiului cosmic.

Absalon Naaidoos.

Comandant al distrugătorului *Patnaa.*

Vîrsta : 40 de ani. Înălțimea : 1,80 m. Fața : ovală. Ochii : căprui. Păr : castaniu etc.

Absalon Naaidoos nu era prea bine văzut de superiorii săi. Dar specialiștii descoperiseră în memoria calculatoarelor câteva date absolut uluitoare privind persoana comandantului Naaidoos.

— Hei, tu, Frank Machin, se zice că ai fi atotștiutor și un geniu în domeniul limbilor vechi...

— Da, domnule !... Ascult !

— Dragul meu Frank, ai idee ce poate însemna cuvântul NAAIDOOS ?

— O clipă, te rog... Să-mi amintesc... Naaidoos ? E un cuvânt olandez... sau danez... ? Ba nu, e olandez, am zis bine prima oară. Înseamnă... cutie de croitorie... sau cutie de lucru. Mulțumit ?

— Ești nemaipomenit ! Cum se face că știi mereu răspunsul la ceea ce ești întrebat ? Bineînțeles că ai dreptate. Spune-mi acum, Frank, crezi că numele poate influența în vreun fel soarta celui care-l poartă ?

— E foarte posibil... Dacă, spre exemplu, te lovește ghinionul să ai un nume ridicol, poți reacționa în două

feluri ; să vrei să te faci cât mai mic, pentru a trece, pe cât posibil mai neobservat, sau, dimpotrivă, să vrei să ieși în evidență. Să fii strivit sau să te revolți...

— Ah... Da, da, da... Nu ți-am cerut chiar atât de mult... Acest Naaidoos însă, ai idee ce fel de om poate fi ?

— Îmi pare rău, domnule, dar cu militarii nu știi niciodată la ce te poți aștepta.

— Cred că ar trebui să înregistrăm orice informație în ceea ce-l privește, Frank. Pricepi ? Vreau TOATE INFORMAȚIILE... Tocmai am pus mâna pe un mesaj cifrat emis de Amiralitate și acest mesaj are legătură cu comandantul Naaidoos.

Cel numit Frank Machin-Chose se întoarse cu fața la ecranul de pe perete, bombănind pe înfundate. Ordinele venite de la Amiralitate erau aproape invariabil lipsite de logică, iar lipsa de logică era, între multele lucruri plictisitoare pe care le îndeplinea, singura care îl făcea să se poticnească.

— Ai spus ceva ?

— Nu, domnule, n-am spus nimic. Sunt la dispoziția dumneavoastră, ca de obicei.

— NAAIDOOS ABSALON. Vrem să știm totul despre el. Antecedente, relații, etc... ABSOLUT TOT !

Distrugătorul *Patnaa* era o puternică unitate de luptă a flotei confederate dar, ca urmare a progreselor tehnice rapide, în domeniul navelor spațiale militare, ajunsese o adevărată piesă de muzeu.

Se subînțelege, așadar, că era vorba de genul acela de navă a cărei comandă este încredințată, după tipic, unui ofițer nu prea bine văzut de superiori. Nu întâmplător, aceste unități se pierdeau în regiunile îndepărtate sau în *no man's landuri* și, dacă reveneau, ceea ce se mai și întâmpla din când în când, erau trimise la casare sau demontate în șantierele specializate ce pluteau pe orbitele planetelor puternic industrializate ale Confederației. Comandanții lor erau scoși la pensie iar echipajelor li se încredințau sarcini plictisitoare și lipsite de importanță. Era regula nescrisă a Amiralității, o regulă care nu accepta decât foarte rar compromisuri.

În cele din urmă, într-unul din marile centre ale Confederației, pe Hylas sau Bellérophon-de-Tyade, câțiva cercetători au reușit să afle misterul. Cercetaseră timp îndelungat ecranele calculatoarelor care le răspundeau la toate întrebările pe îndelete, cu grijă, ca și cum scrupule necunoscute le dictau să procedeze astfel...

Cu aceeași grijă, specialiștii au adunat datele, au stabilit concluziile și le-au trimis cui trebuia.

Cel mai interesat în această afacere, Absalon Naaidoos, comandantul distrugătorului *Patnaa*, n-avea nici cea mai mică bănuială despre ceea ce se petrecea în acel moment, în măruntaiele sterilizate ale celui mai mare releu informatic de pe planeta Hylas (poate sau Bellérophon-de-Tyade).

Ca urmare stătea — *bine mersi* — pe veranda unui bungalow și contempla, cu o calmă nepăsare, conturul unduitor și albăstrui pe care dunele îl desenau până în zare. Lenevea într-o picoteală plăcută, în timp ce, în mintea lui, crâmpeie răzlețe de imagini se împleteau, se răsturnau, se amestecau, într-o cavalcadă fără de sfârșit. Dacă stai să te gândești bine, își zise el, cu pleoapele îngreunate de o oboseală de plumb, a fi fericit înseamnă să poți dormi la umbră, în timp ce totul, în jurul tău, se rumenește la căldura soarelui. Să poți trândăvi după o noapte de chef și să nu te gândești la nimic altceva, decât la plăceri simple.

Una din „plăcerile simple" ce alcătuiau Raiul intim al comandantului Naaidoos urma să se trezească, dintr-o clipă în alta, din strașnica beție nocturnă, într-unul din dormitoarele bungalowului. Se numea Fiona și era tânără și plină de foc...

Evident, îl costa scump, ca toate celelalte plăceri, de altfel. Dar merita...

Deodată o văzu înălțându-se și plutind ușor deasupra dunelor albăstrii de nisip. În aburii beției, părea că atinge în zbor, cu vîrful degetelor și chiar cu sfârcurile tari ale sânilor, colinele nisipoase. Urme aproape imperceptibile, pe care le-ai fi crezut ale unei misterioase creaturi a deșertului, rămâneau desenate pe nisip de falangele (sau de sânii) fetei.

O vedea clar, plutind la întâmplare, încântător de leneșă ; îi vedea mâinile desăvârșit conturate, unduirea coapselor în aerul tare, albastru și pulpele bătând lumina ce se revărsa ca o apă din zarea însorită.

Absalon Naaidoos luă o înghițitură zdravănă din cafeaua artificială, sperând în zadar să scape de migrena ce-l chinuia. N-avea, însă, mari șanse, pentru că, de regulă, migrenele lui erau violente și îndelungate.

Fiona, scumpo, încetează să mai plutești așa, în aer... Nu te mai pot urmări, îmi dai ameteli. Nu pricepi ?... Mă ametești, îți spun și...

În realitate, nu era câtuși de puțin Fiona-cea-Frumoasă, Fiona cu trupul ca o dimineață lăptoasă, aceea care plutea deasupra colinelor, ci un suplu aparat-cercetaș al flotei confederate.

Absalon se încruntă, concentrându-și atenția asupra intrusului. Ceva, în adâncul sufletului, îi spunea că toate se terminaseră și din acea clipă vacanța sa a luat sfârșit ; că hârjonelile lui cu Fiona puteau fi trecute de pe acum în rândul amintirilor plăcute. Și nu se înșela absolut deloc.

Oftă îndelung, dezamăgit, când văzu că naveta coboară în cele din urmă pe nisip și că din ea ies doi vlăjgani îmbrăcați în uniforme.

Se numeau Katzmann și Butler și făceau parte din echipa de pază a Marelui Releu Informatic.

— Ne pare rău că trebuie să vă deranjăm în timpul permisiei, comandante, dar avem să vă comunicăm ceva ce nu suferă amânare. Sunteți singur ?

Cel care își zicea Katzmann îl privea fix pe Naaidoos, de parcă ar fi vrut să-l psihanalizeze.

— Nu, nu sînt singur, mormăi Naaidoos. Sunt cu o fată pe care o cheamă Fiona Etcetera. Am angajat-o pe perioada permisiei. Puteți vorbi fără grijă. A băut prea mult și mă îndoiesc că se poate trezi în mai puțin de o oră sau două...

Butler dădu nemulțumit din cap, exclamând :

— Nici nu se pune problema ! Ceea ce avem să vă spunem nu trebuie auzit de nimeni altcineva. Nu avem voie să riscăm câtuși de puțin.

— Fiona nu e altceva decât o femeie bine făcută, domnule Butler. Cred că n-aveți nici un motiv să vă ieșiți din fire.

— M-ați înțeles greșit, declară emfatic Katzmann. (Ochii mici și cenușii trădau un om supărăcios din fire dar, în același timp, și foarte disciplinat.) Cred că n-ați înțeles importanța acțiunii noastre și nici pe aceea a misiunii pe care, fără îndoială, veți fi chemat s-o duceți la bun sfârșit. Am venit să vă luăm atât pe dumneavoastră cât și pe însoțitoarea dumneavoastră. Pregătiți-vă să-i spuneți că distracția s-a terminat și că trebuie să se întoarcem la domiciliu.

O furie surdă invadă pieptul lui Absalon. Cu greu reuși să-și stăpânească înjurăturile care-i veneau pe buze.

— Bun... Se pare că nu prea am de ales...

— Nu cred, sîsîi Butler. Așa că, grăbiți-vă, pentru că nu avem vreme de pierdut.

Survolau deșertul albastru. Tăcerea era apăsătoare. Numai Fiona, vizibil indignată de felul în care era tratată, își descărca din când în când năduful, debitând tot soiul de obscenități. Cei doi indivizi de la Releul Informatic nu-i acordau însă nici cea mai mică tentie, confundând-o cu o mobilă oarecare.

— Domnilor, spuse Absalon în cele din urmă, fata are perfectă dreptate. Nu aveți nici un drept să o terfeliți cu atâta aroganță. Dacă vă dați bine seama, nici măcar nu face parte din efectivele flotei !

În continuare însă — aceeași tăcere și nepăsare. Fiona izbucni în plâns. Hohotele îi scuturau umerii cu o violență de nebănuit, încât, o vreme, comandantul crezu că fata se află în pragul unei crize de isterie.

Katzmann și Butler priveau prin hublou, total nepăsători. Tot cercetându-i cu privirea, Naaidoos ajunse să creadă că, într-adevăr, nu erau decât doi roboți umani.

— Doamne-Dumnezeule, suspină Fiona, mă simt îngrozitor...

— Stai liniștită, o mângâie Absalon. Așa e când te afli în zbor... Ajungem curând, nu-ți face griji.

Dar Fiona nu-l mai asculta : plângea întruna și se părea că, într-adevăr, îi era foarte rău. Curând, casele oraș-

elor luară locul colinelor. Se vedea Turnul Releului Informatic străpungând norii roșietici.

Cu vârful degetelor, Absalon mângâia obrajii Fionei. Dintr-o dată inima i se strânse de neliniște, ca în fața unei presimțiri.

— Nu-i nimic, nu-ți face probleme, repeta aproape mecanic...

Fata îl străfulgeră cu privirea.

— Știi ceva ? Încetează cu flecăreala ! N-ai decât să mergi să te predai, imbecilule ! Din cauza ta am intrat în beleaua asta !

O nouă greață o făcu să-și înghită restul cuvintelor, obligând-o să-și înfunde capul într-o pungă de plastic unde vomă zgomotos.

Jenat, Absalon întoarse privirea.

Fata se purta într-adevăr ca o lepădătură.

De fapt, era o târfă. O târfă de lux, ce-i drept, dar asta nu-i schimba cu nimic obiceiurile grosolane.

După ce, în cele din urmă, coborâră pe esplanada Releului, Fiona își înșfăcă valiza și se îndepărtă, clătinându-se puțin, fără să spună o vorbă. Dar înainte de a se mistui într-un pasaj subteran, se întoarse brusc, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Absalon îi făcu un semn discret cu mâna și-i strigă :

— Le revedere, Fiona !

Ea ridică din umeri fără a catadicsi să-i mai răspundă.

— Ploșniță afurisită ! bombăni Katzmann. Una ca asta nu-i bună decât la o singură chestie...

(Ia te uită ! constată Naaidoos. Au prins grai !)

Turnul Releului era un bloc compact, scânteietor, cu vârful împungând cerul, asemeni unui pumnal uriaș.

Păși peste pragul clădirii și, în momentul când santinelele le-au verificat actele, presimțirile comandantului deveniră realitate.

Individul care se afla în fața mesei metalice în formă de potcoavă, semăna mai degrabă cu un „pește“ decât cu o ființă omenească. Sufla de parcă, din clipă în clipă, l-ar fi pândit o criză de astm. Hainele de pe el, de o eleganță perfectă, chiar puțin cam ostentativă, în loc să-i dea un aer caraghios, îi confereau o alură ușor nelinișt-

titoare. Imediat îți dădeai seama că ai de-a face cu un tip de temut, pe care era mai bine, pentru propria siguranță, să nu-l subapreciezi.

— Comandante ia loc !... Înainte de a trece la subiect, să ne tragem o clipă sufletul. Ți-e foame ? Vrei să bei ceva ?... Ori ai chef de o țigară ?

— Nu, mulțumesc, n-am nevoie de nimic, răspunse Naaidoos, căci îl irita această politețe exagerată. Deocamdată, nu iau nimic.

— Perfect ! În cazul acesta putem intra în miezul problemei fără să mai pierdem timpul. Sunt observatorul informatic Nr. 1 al acestei planete.

Spusese aceste cuvinte cu tonul cu care s-ar fi interesat dacă a mâncat bine dimineață.

Absalon aprobă cu o ușoară înclinare a capului, debitând, la rândul lui, câteva cuvinte de politețe.

— Te rog... Să lăsăm astea... spuse Nr. 1. Acum avem de lucru.

— N-am intenția să vă supăr cu amănunte inutile, dar credeam că sunt în permisie.

„Peștele" își împreună mâinile sub bărbie ca și cum s-ar fi rugat. Ochii i se închiseseră de tot și începu să scoată o serie de sunete care, numai cu multă bunăvoință, puteau fi numite omenești.

— Ai dreptate, comandante, știm cât se poate de bine că aveai tot dreptul la o permisie ceva mai lungă, dar în situația în care suntem, dat fiind că evenimentele au luat întorsătura pe care au luat-o, am fost obligați să recurgem la aceste măsuri nedrepte și... câtuși de puțin plăcute. Te rog să mă asculți cu atenție și să nu mă mai întrerupi când vorbesc. Sper că am fost cât se poate de clar !

— Nici nu se putea mai explicit. Sunt cu totul la dispoziția dumneavoastră.

Nu sfârși bine ce avea de spus, că Nr. 1 se și lansă într-un discurs, care mirosea de departe că fusese pregătit cu grijă dinainte. Pe măsură ce explica, aerul din încăperea aceea, în care nuanțele se îmbinau în jocuri odihnitoare de clar-obscur, devenea parcă tot mai dens și mai apăsător. Naaidoos pricepu că, oricât ar fi sperat să nu fie așa, temerile și presimțirile lui se vor adeveri.

REDEVENISE UN PION OARECARE, PE O TABLĂ DE ȘAH, UNDEVA, LA MIJLOC, ÎNTRE FORȚE NEȘTIUTE, MÂNATE DE GÂNDURI RELE, LIPSITE DE MILĂ. SCURTA VACANȚĂ CE-I FUSESE ACORDATĂ LUASE ÎNTR-ADEVĂR SFÂRȘIT.

— Înțelegi, sper... am hotărât că ai putea îndeplini această misiune dificilă și probabil foarte periculoasă, numai după ce ne-am informat amănunțit asupra ta. Toate datele obținute confirmă același lucru : ești omul care ne trebuie. Personal, te asigur că niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să te trimit atât de departe, și, mai ales, într-o astfel de misiune. Nu ești prea bine văzut, iar superiorii dumitale te consideră un fel de civil în uniformă. Dar ordinatorul Psytech-Delta se pare că e de altă părere. În rapoartele pe care le-am studiat în ceea ce te privește, se susține că ai avea capacități psi care merită toată atenția.

Absalon tresări :

— Mă supraapreciați, domnule ! Fără îndoială că mă confundați cu un altul !

O voce stridentă îi răsună brusc în creier, chinuindu-l. „Știi prea bine că e adevărat ! Faci pe prostul, dar de ani de zile ești convins la fel de bine ca și mine că ai această CAPACITATE. Degeaba te-ai ascuns, pentru că tot am dat de tine și te vom face să ieși din carapacea gândurilor."

Naaidoos încercă din răsputeri să lupte împotriva acestei intruziuni mentale, convins că strânsoarea va slăbi și că se va frânge, în cele din urmă, cortina nopții, pentru a lăsa vederii scânteierea palidă a stelelor de dimineață. Și totuși, în loc să slăbească, strânsoarea devenea tot mai greu de suportat.

— Comandante, consider că ai depășit de mult vârsta gesturilor puerile. Sau nu ești de aceeași părere ?

Absalon redeschise ochii, înfruntând privirile batjocoritoare ale lui Nr. 1. Încet-încet, inima își reluă ritmul normal și, nu mult după aceea, fu din nou stăpân pe sine. Vocea străină se retrase ușor din creierul său, nelăsând în urmă decât o ușoară migrenă.

— Cred că știi foarte bine ce faci domnule !

— Nu-ți face griji PENTRU MINE, Naaidoos.

După aceea „peștele" se ridică iar Absalon constată că avea picioare și că aducea foarte mult cu un axolotl [1]. Grav de parcă ar fi măsurat distanța dintre pași, Nr. 1 se apropie de fereastra largă ce se deschidea spre oraș.

— Vei alcătui echipajul cum vrei, comandante. Nu ne amestecăm în treaba aceasta. Avem o condiție însă. Vei fi secondat de un observator (am spus observator, nu spion, să nu-mi răstălmăcești cuvintele !). Un observator calificat, unul, Guru [2] Ch'tonjali. Se pare că individul este un dinam în carne și oase. Acumulează energie mentală și poate comunica cu orice *receptor* chiar dacă se află la o distanță de mii și mii de ani lumină.

(Am auzit vorbindu-se de astfel de mutații psihomentale, domnule, dar, sincer să fiu, n-am nici cea mai mică idee la ce mi-ar folosi acest gen de baterie psihică în misiunea mea.)

(Imbecilule ! Dacă ai de gând să-mi blochezi accesul în creierul tău, tot ție îți faci rău, să știi ! Din jocul acesta te vei alege sigur cu o migrenă... Și încă una foarte violentă... Lasă-ne cale liberă și o să vezi că vei pricepe despre ce-i vorba. Sau, mai corect, vei începe să înțelegi.)

— Adversarii noștri au făcut un salt neprevăzut înainte. Au profitat de această perioadă ca să-și finiseze arsenalul și să-și pună la punct strategia. După calculele centralelor noastre informatice o reluare a ostilităților ar fi net în defavoarea noastră. Or, în misiunea ce-o vei avea de îndeplinit, te vei baza foarte mult pe resursele psihomentale. Guru Ch'tonjali și dumneata, comandante Naaidoos, va trebui să colaborați pe acest plan... și încă foarte strâns. Guru Ch'tonjali este un individ de excepție și...

(Bine, bine, nu sunt greu de cap, Nr. 1 ! Am priceput din prima clipă unde voiai să ajungi.)

Iritat „peștele" își agită în penumbră înotătoarele anterioare.

— Nu mă întrerupe ! Inainte de a merge mai departe, vreau să-ți arăt ceva foarte important !

[1] Axolotl : amfibie, vertebrată, cu coadă, trăind în lacurile din Mexic și având capacitatea de a se reproduce în stadiu larvar ; ajunge foarte rar la maturitate (n.a.).

[2] Guru : maestru, îndrumător spirtual în Yoga (India) (n.a.).

Se întoarse încet la biroul său și comandă prin interfonul care trona în mijlocul unei mese din material sintetic :

— Trimiteți hologramele !

Brusc, filmul începu să se deruleze sub ochii lor iar vraja sa multicoloră transformă acea încăpere sumbră într-un vârtej de culori. Iluzia era aproape perfectă și chiar avea impresia că se afla într-o călătorie în spațiul cosmic. La început n-a văzut decât sclipirea stelelor. Apoi, aproape meteoric, se contură profilul unei planete de dimensiuni destul de reduse și înconjurată de o carcasă scânteietoare de ghiață : atmosfera. Naaidoos se cufundă în această lume necunoscută ca și cum s-ar fi aflat într-adevăr la bordul unei nave de recunoaștere.

(Vocea oficială : „Iată, comandante Naaidoos, acesta este obiectivul ! Planeta Ornella din sistemul BETA DRACONIS : un adevărat demon afurisit. Stratul atmosferic este înalt și respirabil, dar clima este foarte aspră. O să vă cam înghețe fundul pe Ornella ! Sper că nu te-a deranjat această glumă. Ia-o ca pe o încercare de a te face să-ți mai destinzi nervii după o destul de dură... Sau poate mă înșel eu ?")

(Tâmpitul ! La ce bun un început atât de fistichiu la discursul acesta ?)

(Așadar... Să continuăm. Dacă te uiți cu atenție, o să constați că toată partea asta a planetei este acoperită de gheață și bântuită de furtuni puternice. Vânturile cu viteza de peste 120 km/h sunt ceva obișnuit aici și, pe bună dreptate, ai crede că acesta este lăcașul iernii. De ce, numai Dumnezeu știe ! Climatologii n-au reușit încă să-i dea de cap enigmei. Nici măcar nu se pune problema de a aștepta să vină vreodată primăvara. Privește !)

Hologramele erau atât de veridice, încât cu greu se putea scăpa de impresia pe care o produceau. Avea impresia că frigul acela pătrunzător se revărsa în valuri în încăpere și că aude vuietul vântului ce se strecura până și-n cotloanele cele mai neștiute. Preț de o clipă Absalon simți că nu-și poate stăpâni clănțănitul dinților. Scânteierea arzătoare a gheții i se înfigea sub pleoape, ca milioane de săgeți. Un munte, copleșitor de înalt, se ridica masiv în amestecul lăptos de noapte și zi al

crepusculului. Şi, parcă strivită de aripa muntelui, apăru vederii o caricatură de blockhaus din metal aurit.

— Pentru Dumnezeu ! Ce drăcovenie mai e şi asta ?

(Vocea oficială : Bagă-ţi bine în cap, comandante, ce vezi acum, căci acesta-i scopul expediţiei tale !)

Vântul începu să miorlăie mai abitir, asemeni unei cete de pisici în călduri. Absalon simţi cum urcă în el o ură surdă pentru toată lumea.

— S-ar părea că acel munte adăposteşte secretul... („Peştele" interveni în locul glumeţului nevăzut dinainte. Glasul său părea uşor schimbat, ar fi putut să spună chiar mai „uman".) Da, comandante, acel munte este inima misterului. Dacă nu reuşim să-i aflăm cheia, vom cădea, fără doar şi poate, pe mâna duşmanului şi, probabil, cine ştie, va trebui să acceptăm condiţiile ruşinoase ale unei capitulări.

Odată întors la hotel — cu tâmplele zvâcnindu-i dureros şi cu frânturi de imagini învârtejindu-i-se în cap — nu mică îi fu mirarea lui Absalon când se auzi strigat de către robotul-recepţioner.

— Sunteţi aşteptat în camera dumneavoastră, comandante !

Era Fiona. Îl aştepta. Se întinsese comod pe pat şi-şi trăsese pătura până sus. Doar capul şi umerii se vedeau din ea. Când Absalon intră, Fiona aruncă de pe ea cuvertura, devenită inutilă, oferind vederii fără sfială, ca de obicei, toată splendoarea trupului său.

— Vrei să reluăm discuţia ? îl întrebă, dezvăluind lasciv abisurile vegetale ale pântecului ei primitor, ce se întrezăreau în deschiderea picioarelor.

Naaidoos înţelese pe dată, că sticla de brandy care se afla pe măsuţa de la capătul patului, fusese deja degustată pe îndelete. Dar, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, Absalon nu avea câtuşi de puţin o aversiune faţă de femeile „aghesmuite". Din contră, nu odată se gândise că femeile pot găsi în alcool o nesecată şi foarte interesantă sursă de inspiraţie... în multe situaţii (şi mai ales la pat). Cu siguranţă, disprețul faţă de femeile care beau îşi avea rădăcinile în timpurile arhaice ale falocraţiei [1] pământene.

[1] Falocraţie : atitudine ce confirmă şi asigură dominaţia bărbatului asupra femeii (n.a.)

Se aşeză pe marginea patului. Dar, oricât de seducătoare era Fiona, aşa cum i se dăruia, total lipsită de pudoare, nu reuşea să-l facă să-şi uite migrena. Ezită un pic atunci când întinse mâna să mângâie coapsele Fionei.

— De ce te-ai întors ? o întrebă el. Nu s-ar spune că ai fost prea duioasă când ne-am despărţit azi-dimineaţă, aşa că, nu prea înţeleg cum de te afli în camera mea să bei brandy şi să-mi faci propuneri obscene.

— Să fiu sinceră, după aceea mi-a părut rău. Uite ! Asta-s eu : o târfă cu ceva principii. Pe de altă parte... eşti un amant delicios. Un amant tandru... sper că pricepi ce vreau să spun.

— Înţeleg foarte bine spuse Absalon. Fetiţă dragă, permisia mea, gata, a luat sfârşit. O să fie ultima noastră noapte de dragoste. EI mă vor trimite după aceea la celălalt capăt al cerului. Vezi tu, Fiona, spunându-ţi numai atât, şi trădez un secret militar.

Închise ochii şi revăzu în întuneric blockhausul din metal aurit, înconjurat din toate părţile de gheţuri şi zăpezi. Trufaş şi singuratic, muntele domina această scenă mută. Vântul se potolise. Întreg peisajul era scăldat de o tăcere neliniştită ca o aşteptare. Umbre albastre dănţuiau pe coasta muntelui, iar în ungherele stâncoase, unde gheţurile se înfipseseră ca gheare de fier, păsări sau ciudate creaturi născute din eterna penumbră a ceţurilor, întindeau aripi cu reflexe de bronz.

— Vrei să-mi dai, te rog, un pahar de brandy, Fiona ?

Cu degetele tremurând uşor, luă paharul şi începu să bea cu înghiţituri mici, de parcă i-ar fi fost teamă de ceva. Se înecă şi tuşi. Câteva picături i se iviră la colţurile gurii. Fiona pufni în râs :

— Crezi că, dacă eşti aşa băţos, îţi va trece migrena ? Apoi deveni dintr-o dată serioasă. Ai să-mi lipseşti. Ştiu, e o prostie, dar chiar o să-mi fie dor de tine.

Mâna lui alunecă uşor între coapsele Fionei, mângâind delicat petecul de umbră de la rădăcina pântecului.

— Eşti umedă, spuse el, plin de respect pentru dispoziţiile ei erotice. Mereu gata, nu-i aşa ? Ca o adevărată samariteană...

— Poate nu se vede, şopti ea, cu ochii pe jumătate închişi de plăcere, dar.... e ceva vreme de când te aştept.

— Ai dreptate, draga mea, asta va face să-mi treacă migrena.

Naaidoos strecură un deget în vaginul tinerei femei, dezmierdând-o cu tandrețe. Un suspin ușor scăpă din pieptul Fionei.

— Te rog, iubitule, te rog... Nu mai e nevoie să fiu excitată... Ai putea trece la ceva mai serios...

— Cred că am eu nevoie să fiu excitat... Îmi place să-mi simt degetele învăluite de căldura trupului tău. La urma-urmei, nu-s decât un militar bătrân, vicios și... cam ramolit, poate...

— Îmi faci impresia că vrei să câștigi timp. Mă îndoiesc că ești chiar atât de ramolit...

Întinse mâna, ciupi șăgalnic umflătura ce se profila între picioarele lui Naaidoos și suspină pofticioasă :

— Lasă palavrele... Ar trebui să-ți fie rușine, să te amuzi așa pe seama unei fete amărâte, obligată să-și câștige din greu existența.

Degetele ei experte lucrau în continuare, scoțându-l din minți. Fiona pufni de plăcere. Buzele ei scoaseră un sunet de o abscenitate aproape teatrală. Nemaiputând rezista, Absalon sfârși prin a se lăsa în voia ei. Aruncă în grabă hainele de pe el.

— Uite ce înseamnă să se scoale !... exclamă Fiona vizibil statisfăcută de rezultat.

Gol-pușcă, Absalon se întinse lângă ea, sărutând lacom mugurii sânilor ei de zeiță.

— Ești într-adevăr vulgaritatea cu chip de femeie... Și, pe deasupra, mai ești și beată. Un gentleman ar refuza să facă dragoste cu o femeie beată... Slavă Domnului că nu sunt un gentleman...

Apoi o pătrunse, cu prefăcută brutalitate, iar ea îl primii asemeni unei mlaștini, umedă, și nesățioasă, sau ca o uriașă dionee, înghițindu-l sălbatic între coapsele-i aprinse.

— E o prostie, murmura el, o prostie la fel ca și moartea... O să-ți duc dorul, să știi, o să-mi lipsești. Niciodată n-aș fi crezut că...

Ea începuse deja să se frământe de parcă trupul lui o trezise la viață, și-i tăie vorba. Ca-n transă, Absalon nu mai putea decât să gâfâie și să murmure în neștire.

Scrâșni din dinți, înverșunându-se deodată asupra unicului lucru prin care s-ar fi putut elibera de toate fantasmele, în acele clipe : trupul pietros al Fionei, care parcă se topea de dogoarea ce creștea în el.

— Da, da, da... gemea ea, e minunat, dragostea mea, e...

Uită cu totul de sine, pe ce lume se afla, în flacăra ce-l cuprindea și, asemeni unei săgeți, se cufundă brusc, ametitor de repede în întinderile albe unde arbori incendiari se încolăceau : o adevărată Broceliandă [1] pierdută undeva în întunericul alb al unei nopți polare, forfotea, se ondula într-o mare cuprinsă de ghețuri arzătoare. Urlă.

Dar nu el, biet cormoran părăsit, fu cel care strigă astfel ; glasul care răzbătea sugrumat între două lumi venea cu mult mai de departe decât din această cameră, din acest hotel de pe planeta Hylas sau Bellérophon-de-Tyade ! Copacii din acea câmpie interioară explodară răsunător într-o ploaie de culori iar el fu aruncat la o asemenea înălțime, încât peisajul pieri vederii lui. Grămezi spongioase, de bureți, căscând guri hămesite, înaintau către el și simți cum o gaură enormă îl înghite, ca și cum ar fi pătruns cu totul în acea peșteră de neguri fierbinți și purpurii, care era sexul Fionei.

Vocea care-l urmărea din neștiute ținuturi, îndepărtate și înghețate, nu-i dădea pace nici la capătul acestui mic port liniștit, ci-l încolți într-o fundătură de membrane umede și fierbinți, îl copleși sub un val de ură și furie, făcându-l să-și simtă sângele pulsând în urechi.

În timp ce se zbătea astfel, gata-gata să se înăbușe, două mâini îl apucă de șale susținându-l ferm. Un fel de gură moale, și delicată, îi cuprinse penisul, umflat peste poate, și i-l supse lacomă. Ejaculă îndelung și puternic. Iar vocea care venea din adâncurile universului pieri prin farmec.

ÎN SFÂRȘIT !

Scuturat de spasmuri violente, termină prin a se răspîndi în vaginul Fionei.

---

[1] Broceliande : pădure întinsă, în Bretania, astăzi cunoscută sub numele de pădurea Paimpont, unde romanele „Mesei Rounde" plasează adăpostul lui Merlin, vrăjitorul (n.a.)

— Oh, Doamne ! Oh, Doamne, Doamne, Dumnezeule ! psalmodia neîncetat tânăra femeie.

Apoi observă, mai degrabă satisfăcută :

— Da' știu că mi-ai pus-o nu glumă ! M-ai deșelat, Absalon, scumpule !

— Și tu, mai secătuit, pur și simplu ! îi spuse Absalon.

Era sincer ; se simțea complet lipsit de vlagă. Îl cuprinse greața. Inima începu să-i palpite. Rămase culcat între picioarele Fionei, strivind-o aproape, sub greutatea lui.

Arăta ca mort.

— Ești ca o sabie înfiptă în mine.

Cuvintele acestea, de o frumusețe stranie, îl urmăriră în vis. Se făcea că o sabie despica aerul : o sabie mânuită de un războinic de ger. Era uriaș și nu-i putea distinge prea bine formele pe fundalul confuz. Sabia despica aerul, lăsând în urmă dâre, ca fulgere albastre, pe o țesătură înstelată.

Giganticul războinic urla în vârful înghețat, lovind, nici el nu știa unde și ce. Se mișca repede, iar silueta lui își schimba neîncetat conturul, ca un simbol al nestatorniciei din acele locuri ale morții. Cuvintele ce le profera nu făceau parte din nici o limbă cunoscută de Absalon. Când răgușită, când guturală, vocea spectrului răsuna cu o violență crescândă. Absalon știa că n-are nici o șansă să-i scape...

— Ce tot vorbești acolo ! îl întrebă Fiona.

— Nimic... Visam, numai, cu ochii deschiși.

— Tânăra femeie se aplecă ușor asupra lui, sărutându-l tandră, cu vârful buzelor, pe ureche.

CAPITOLUL I

Guru urcă la bordul lui Patnaa

„CÂND CEI DE SUS VORBESC DESPRE PACE
Cei mulți și umiliți știu bine
Că va fi război.
Și-atunci când îl blestemă, se știe,
Ordinele de mobilizare sunt demult scrise"

Bertolt BRECHT

LOCOTENENTUL SCHELLENBAUM salută reglementar și raportă, fără cea mai mică urmă de zâmbet :

— Domnule, am fost anunțată că Guru Ch'tonjali va urca peste puțin timp la bordul navei. Aș adăuga, cu permisiunea dumneavoastră, că totul este gata pentru a fi primit.

— Ei, gata, Abe ! Ai o figură de parcă ai fi constipată. Pe loc repaus și, mai degrabă, spune-mi cu ce seamănă, dacă tot ai avut ocazia să discuți cu el !

Locotenentul Schellenbaum rânji, fapt ce era absolut interzis de regulament.

— Arată de parcă ar fi ieșit dintr-o mascaradă *crypt-induistă*. Dar dacă te iei după bogăția veșmintelor lui, îți dai seama că asharmul [1] lui are mulți adepți.

— Abe, draga mea ! De când te știu ești o atee și cred că n-o să te schimbi niciodată !

— Agnostică, dacă îmi permiteți să vă corectez !

— Agnostică sau atee... M-aș bucura dacă mi-ai explica diferența într-o zi când o să fim ceva mai liberi...

— M-am gândit eu bine : cel puțin din ceea ce ați învățat trebuie revizuit !

— Naveta lui Guru a părăsit Capul Sackville de cinci minute. Aveți suficient timp să mergeți să vă aranjați puțin.

[1] Asharm : loc retras unde guru își învață discipolii (n.a.)

Tonul funcționarilor de la portul spațial era plin de condescendență. Erau demult uitate vremurile când *cryptinduiștii* erau urmăriți de poliția secretă a Partidului.

— Da, da, bine zici ! Cei din Partid i-au turnat apă distilată în vinul sintetic. Cred că ai dreptate : e timpul să mă pregătesc. Te însărcinez pe dumneata să-l primești pe acest înalt demnitar al Confederației și să-l însoțești în Camera Cartelor. Ambianța acelei încăperi, consider eu, e foarte potrivită pentru un prim contact... Asta dacă îmi permiți să folosesc un pleonasm obișnuit.

În ciuda uniformei cu care era îmbrăcată, feminitatea locotenentului Schellenbaum era imposibil să nu fie simțită. Bluzonul nu reușea să ascundă privirilor străine bustul sculptural, de vestală militară. Cât despre pantaloni, aceștia, în loc să ascundă, mai degrabă subliniau unduirea șoldurilor ei, doar o părere mai plinuțe. Dar regulamentul (din nou blestematul acela de regulament !) impunea ca astfel de observații să rămână ferecate în subconștientul celui care le făcea. În definitiv, numai o disciplină, liber consimțită desigur, fără lipsuri însă, permisese Confederației să mențină echilibrul, și așa precar, dintre forțele umane și cele ale Imperiului lui Lemura.

De altfel, Absalon aflase din surse sigure, bineînțeles strict confidențial și cu jurământ că nu va sufla o vorbă, că locotenentul Abigael Schellenbaum avea certe înclinații pentru lesbianism.

— Adevărat ? întrebase atunci, cu o curiozitate avidă.

Ca majoritatea bărbaților, Absalon fusese dintotdeauna intrigat de safism. Aceste iubiri, ce nu puteau fi nicicând consumate, hrănite din toate resursele fanteziei și pe care, simțea o plăcere ascunsă și perversă imaginându-și-le, îi păreau atât de rafinate și de languroase, încât, nu rareori, atingea extazul, numai când și le închipuia.

În timp ce se îmbrăca în ținuta de paradă, Absalon încerca, fără succes, să-și amintească un amănunt care se încăpățâna să-i scape. Ajunsese chiar să vorbească de unul singur, tot încercând să-l afle :

— Trebuie să fiu calm, calm... și dau eu de tine, până la urmă.

Zâmbi trist, descoperind deodată că avea un aer cam neghiob, ba mai rău, că începuse să se ramolească.

— Toate prostiile astea m-au îmbătrânit... O fi adevărat ce se spune, că orice corp își regenerează celulele o dată la șapte ani... ? Toate celulele sau e numai o poveste de adormit copiii ? Dacă-i adevărat înseamnă că am schimbat cam cinci rânduri de piele și că următoarea năpârlire se apropia cu pași uriași. Iar dacă o ține tot așa, următoarea înfățișare a lui Absalon Naaidoos va fi cum nu se poate mai caraghioasă.

Firul de nisip refuza în continuare să-i iasă dintre rotițele memoriei... Gestul pe care urma să-l facă rămase neterminat :

— *Cryptinduiștii*... asta era, *Cryptinduiștii*. De ce Nr. 1 îi trimisese un membru al acelei secte ? *(Cryptinduiștii* au refuzat dintotdeauna această denumire, considerând-o injurioasă, dar la urma-urmei, tot niște sectanți rămâneau, pentru Dumnezeu !) Da, da, de ce îi trimisese pe un membru al unei secte, odinioară atât de violent prigonită de către Partid ? De unde și până unde această răsturnare de situație ? În definitiv ce vrusese să spună locotenentul ? („E demult apusă vremea când *cryptinduiștii* erau urmăriți de poliția secretă...") Nu s-ar zice că a trecut chiar atât de mult timp de atunci... Ar fi foarte interesant să verifice chestia asta.

— O să mă uit pe ordinator și o să văd care-i treaba. N-am chef să mă las dus de nas de primul șarlatan care vine.

— Și, în timp ce urca-n ascensorul care urma să-l ducă în Camera Cartelor, simți cum o furie de neînvins pune stăpânire pe el.

— E curată nebunie ! De ani de zile tot fac rapoarte peste rapoarte către superiorii mei, ca să le cer repararea bătrânului PATNAA, fără să obțin altceva decât răspunsuri în doi peri. Și-acum, dintr-o dată când credeam că, în sfârșit, intră-n reparații, mă trezesc la bord cu un roi de furnici industriale care mișună peste tot, zi și noapte, cârpăcindu-l, lustruindu-l, și împănându-l cu un arsenal ultra-sofisticat. Cum s-ar putea numi aceasta :

nebunie, inconștiență, sau, pur și simplu, o nouă dovadă a absurdității armatei ? Ori, poate, aveți altă părere ?

Înainte de a intra în Camera Cartelor decise că nu va manifesta nici un fel de îngăduință pentru guru Ch'tonjali. Îl disprețuia, dar, în același timp, îi era și milă de el. Pe undeva, avea sentimentul că-l cunoștea de multă vreme și că, tot de multă vreme, îl invidiază, pentru o mulțime de motive pe care, mai mult sau mai puțin, putea să le mărturisească.

Guru nu semăna câtuși de puțin cu imaginea care se face, de obicei, despre un individ cu îndeletnicirea lui. Hainele de pe el, cam excentrice, erau croite după moda lansată cu câteva decenii înainte de *cryptinduiști :* un fel de togă, lungă și largă, brodată cu simboluri ermetice, sandale de piele și cercei cu talisman. Și totuși chipul lui trăda un om energic, de acțiune. Era proaspăt bărbierit, avea buze subțiri și nări fremătânde. Gura însă, îți atrăgea atenția fără să vrei : era un fel de crestătură ce se întindea până la urechi, înțepenită într-un fel de zâmbet. Lăsa impresia că se străduia să-și ascundă atât ochii cât și dinții, cum fac tigrii care, înfometați fiind, vor să pară blânzi. Dacă se întâmpla câteodată să nu-și controleze privirile lui de prefăcut miop, ascunse cu grijă în spatele unor ochelari auriți, nu se putea spune însă, că lăsa vreodată să se vadă ceva ce i-ar fi putut pune pe gânduri pe cei din jur. Și totuși, Absalon știa că dinții lui guru erau bine înfipți și strălucitor de ascuțiți, dinți de carnivor mare, învățat cu vânătoarea de noapte.

Îi veniră în minte vorbele maestrului său, un biet om ucis de o boală ineurabilă și care se agăța de meseria sa, ca un naufragiat de o epavă pentru care sindicatul salvamarilor garanta că nu se scufundă,

— Băieți, când vă aflați în fața adversarului, observați-i mai întâi gura, rictusul pe care-l face, cum arată și mai ales cum încearcă să-și ascundă dinții !

— Bun venit la bordul distrugătorului *CSS Patnaa.* Sunt comandantul Naaidoos. Cred că numele locotenentului Schellenbaum vă este deja cunoscut...

— Într-adevăr. Sunt guru Ch'tonjali. Cred că v-ați dat seama.

Nu era nici urmă de prietenie în privirile lui. Din contră, ochii ăștia îl sfredeleau pe ascuns. Creierul său trebuie că înregistra totul cu o precizie electronică.

Degetele mâinilor, lungi și suple ca ale unui om care cântă la orgă stereofonică, numărau încet mărgelele — ceva ce semăna cu un șirag multicolor de mătănii. Unghiile de mandarin[1] scoteau un sunet abia auzit când se atingeau de perlele sintetice. Nu, sub nici o formă, Naaidoos nu-l putea agrea pe guru, oricâtă bunăvoință ar fi avut.

Îl privea și se întreba în sinea lui de pe ce planetă ar putea proveni acest individ bizar care, în ciuda aspectul său de om de afaceri, surd la orice fel de păreri mistice, se preta la o mascaradă atât de stupidă.

Treptat, se conturară în adâncul gândurilor sale, ușor înfierbântate de evenimentele din zilele trecute, silabele numelui acelui om. O veche amintire, deocamdată confuză, i se trezea în străfundurile sufletului. Era titlul unei cărți pe care o citise și care-i plăcuse mult, odată. Totul, de altfel devine trecut, când nu-ți cunoști rădăcinile. Pentru fiecare dintre noi doi, guru, neantul ne-a fost mamă, nu-i așa ?

În timpul unui sejur pe *Corona Mandragolae* o femeie îi oferise găzduire într-o adevărată oază de liniște. De la ea a învățat ce este adevărata iubire, nu cea tumultuoasă, carnală, ci iubirea sufletului. Da, guru, acea carte atât de mică dar plină de semnificații, purta numele de GITANJALI ! *Ofranda cântecului !* Cunoști și tu opera acelui poet indian din secolul al XX-lea ? Știu chiar câteva poezii închinate dragostei divine.

— „M-ai născut nemărginit, aceasta a fost bucuria ta“[2], recita comandantul cu glas profund, aproape de neînțeles.

— Îți place ? îl întrebă guru.

— N-am spus nimic... mă gândeam doar, cu glas tare. Veghea îndelungată din timpul călătoriilor spațiale te face să capeți manii ciudate.

---

[1] Mandarin : personaj foarte important în cercul său ; denumirea este folosită pentru profesorii universitari.

[2] Citat din „*Ofranda lirică*“ de Rabindranath Tagore (n.a.)

Guru catadicsi să zâmbească, dar numai din vârful buzelor, ca un lup ce clocește gânduri neștiute.

Intrară în Camera Cartelor. Prin ferestrele largi de sticlă, rezistentă chiar și la cele mai puternice proiectile, se vedea în noapte, panorama cosmică ; câmpuri întinse de stele scânteiau reci în spațiul înghețat.

— N-o să mă obișnuiesc niciodată cu încăperea asta ! constată, guru, sclifosindu-se.

— Va trebui totuși s-o faceți, întrucât călătoria va fi de durată, guru Ch'tonjali. Presupun însă că știi acest lucru la fel de bine ca și mine din moment ce beneficiezi din plin de favorurile Amiralității.

— Ai umor, comandante, iar asta mă face să te apreciez mai mult. Sunt cât se poate de sigur că vom face treabă bună împreună. Poate că, cine știe, ar trebui să lăsăm pe altă dată discuțiile serioase.

Naaidoos avu sentimentul că e amenințat, că e pândit de o umbră ce se întindea deasupra capului său, într-un loc care îi era totuși familiar și pe care îl considerase întotdeauna refugiul lui.

— „Acum, în ceasul despărțirii, să-mi urați noroc, prieteni !“ [1]

Își simțea sufletul greu iar dorința lui de a putea rămâne singur, să se gândească în voie la ceea ce fusese demult, devenise insuportabilă. Dintr-o dată, îi apăru în amintire, chinuindu-l, individul acela, jumătate „pește“, jumătate om, care i-l trimisese pe guru ca tovarăș de drum.

— Adversarii noștri au făcut un salt neprevăzut înainte. După cum se estimează în centralele noastre informatice, o reluare a ostilităților va fi sigur în detrimentul nostru. De aceea, în misiunea pe care urmează să o îndeplinești, te vei baza pe cât posibil, pe resursele psihomentale. Guru Ch'tonjali și dumneata, comandante Naaidoos, trebuie să colaborați pe acest plan...

— Guru Ch'tonjali, acum, că suntem între noi și n-o să ne deranjeze nimeni, profit de această situație ca să-ți mărturisesc că n-am înțeles de loc ce vor de la mine superiorii mei, care sunt și ai tăi, sau, mai corect, ce vor de la NOI.

— Eroare, comandante, dacă îmi permiți să ți-o spun deschis. Personal, nu depind de nici o autoritate temporală. Sunt swami [1], absolut independent ; dacă primesc ordine, le primesc numai din partea unui maestru al primei apropieri. Poate vrei să afli amănunte privitoare la credința... sau... la filosofia noastră... Astă în treacăt fie spus, fără cea mai mică intenție de a te jigni, domnule... Așa că mi-am permis să-ți aduc această înregistrare. Conține o periodizare foarte exactă a mișcării noastre spirituale. Ai detalii despre istoria noastră, persecuțiile la care am fost supuși de-a lungul deceniilor trecute și despre predarea acestei discipline. Informațiile pe care le vei afla, te vor ajuta, cu siguranță, să înțelegi mai bine de ce câțiva dintre noi am trecut atât de repede de partea autorităților confederate. Suntem luptători pentru pace, comandante, și ne afirmăm, o dată în plus, opoziția noastră față de orice conflict armat, indiferent de natura lui și de justificările morale și istorice pe care se bazează.

(„Frumoasă frază, guru ! Acum ascultă-mă și tu pe mine și spune-mi dacă-ți sună cunoscute cuvintele acestea. E ceva vreme de când sunt scrise... *„Copii se strâng la țărmul lumilor nemărginite. Deasupra lor a împietrit azurul nesfârșit ; în apropiere, foșnește, fără de odihnă un val. La țărmul lumilor nemărginite, copii se strâng în dans și cântec.*“ Nu semeni deloc cu un om care iubește pacea, guru, swami, sau cum preferi să-ți zici. Semeni mai degrabă cu o fiară deghizată.“)

— Mulțumesc, guru, spuse Absalon. Am să-ți urmez sfaturile și o să ascult cu atenție înregistrarea.

Un țârâit cunoscut răsună deodată în Camera Cartelor și, aproape instantaneu, chipul locotenentului Schellenbaum apăru pe *intervidul* ce se întindea ca un ecran circular, cu diametrul de vreo 75 de cm, pe unul din pereții de plasticol.

— Mă scuzați că-mi permit, domnule, dar mă văd obligată să vă întrerup discuția pe care o aveți cu oaspe-

[1] Citat din „*Ofranda lirică*“ de Rabindranath Tagore (n.a.)

[1] Swami : maestrù spiritual (n. tr.)

tele nostru.. Un caz de forță majoră reclamă prezența dumneavoastră imediată pe puntea superioară.

— Am înțeles, locotenent Schellenbaum. Voi lua fără întârziere legătura cu dumneata.

Și, întorcându-se către guru, Absalon se scuză :

— La război, ca la război !

— Nu face nimic !

Gura lui swami devenise îngustă ca o fisură într-un geam. Cât despre ochi, nici nu i se mai vedeau.

Înainte de a ieși din cameră, Absalon puse caseta lui guru pe o consolă metalică.

— Încerc să nu întârzii prea mult. Dacă nu mă-ntorc într-un sfert de ceas, poți să apeși pe butonul acela și să ceri să fii instalat în apartamentele dumitale. N-o să fie prea comod, dar asta e viața pe o navă de război.

Locotenentul Schellenbaum îl aștepta pe puntea superioară, împreună cu câțiva ofițeri și tehnicieni. Chipurile lor încordate și pline de înțelegere se întoarseră către Absalon, când acesta se apropie de ei.

— Ei, l-ai lăsat baltă pe orientalul acela, îmblânzitor de șerpi, comandante, sau, din contră, ți-a dat el papucii ? îl întrebă locotenentul Guéorguévitch.

— Fiodor, bătrâne, impertinența și indisciplina or să te piardă până la urmă.

Guéorguévitch rânji fără prea multă convingere. Se vedea de la o poștă că veselia lui nu era sinceră și nimic nu-i mai trist decât un om care se crede obligat să glumească atunci când ar fi timpul să tacă. Exuberanța lui era tot atât de ostentativă, pe cât era de căutată imaginea ce-o afișa guru Ch'tonjali.

— Aș vrea să știu de ce s-a-ntors !

— E cât se poate de simplu, se agită locotenentul Schellenbaum. Am primit ordin să pornim fără întârziere. Dar, în momentul în care guru s-a urcat la bord, am constatat o scurtcircuitare a tuturor căilor de comunicație din exterior. Era ca și cum am fi fost brusc izolați de sectoarele planetare. Nici n-ați intrat bine în Camera Cartelor cu acest... om... că am și primit ordinul de plecare, fără cea mai mică explicație. Am cerut un plus de informații, dar în zadar. S-ar zice că cei de jos vor să se amuze pe seama noastră.

O clipă, Absalon își închipui nava suspendată în spațiu, ca o uriașă zburătoare, crescută din sânul nopții cosmice, o prezență tăcută, susținută pe traiectoria-i constantă de mișcarea monotonă a motoarelor puternice. Era un spectacol ciudat al forței îmbinate cu fragilitatea.

— Prieteni, se pare că nu prea avem de ales de astă dată, le spuse el. Misiunea noastră n-o să fie de genul celor despre care se vorbește în cărțile de istorie sau în manualele făcute pentru armată. Ce vă spun eu, acum, vreau să rămână între noi : am impresia că autoritatea mea la bordul acestei unități a flotei confederate este numai formală. Se pare că guru Ch'tonjali este omul de încredere al superiorilor noștri. Așa că, dacă vrem să nu ne trezim în fața unui tribunal militar, trebuie să ne supunem. Abe !... Te rog să scrii un raport amănunțit. Știi cum se întâmplă întotdeauna : vorbele zboară, dar ce-i scris, rămâne ! Fiodor ! Din acest moment să nu-l pierzi din ochi pe guru. Nu-i nevoie să-mi spui că nu-ți doreai nimic altceva pe lume decât asta ; știu foarte bine. Încearcă să îndeplinești ce ți se cere cu maximum de conștiință profesională.

Locotenentul Guéorguévitch simți că explodează. Se înroșise și înghițea în sec mai, mai să se sufoce.

Absalon rânji nervos și adăugă :

— Ce-i cu tine, locotenente, ți-ai pierdut umorul ? La urma-urmei e o misiune de încredere, nu ?

La Academia Militară de pe Orte IV studia un tânăr aspirant pe care colegii lui îl porecliseră, nu fără dispreț, „șobolanul". De când se știa, Absalon nu mai întâlnise un individ căruia să i se potrivească atât de bine această poreclă. Era o caricatură în carne și oase. Semăna perfect cu un rozător de pe Terra. Ochii lui roșii, gesturile parcă furișate, ca și cum ar fi stat mereu la pândă, faptul că prefera mereu căile ocolite, ca și felul cam șuierat de a vorbi și o anumită agresivitate, s-ar fi putut spune „înnăscută", i-au atras curând disprețul colegilor. Până și mirosul pe care îl emana era respingător, ca de stârv. E lesne de înțeles că, de la început, „șobolanul" a fost eliminat din cercurile studențești și n-a fost greu să i se prezică o carieră nu prea lungă și de neinvidiat. Atât

doar că „șobolanul“ compensa handicapurile sale fizice printr-o forță de caracter ieșită din comun. Aspectul său deplorabil ascundea resurse intelectuale într-adevăr de excepție. În câteva luni se impusese deja cu cinism, de parcă mizeriile pe care i le făceau colegii nu-l puteau atinge ; se culca cu cele mai frumoase fete din an (și culmea ! ele erau absolut extaziate de mirosul lui *sui generis*, susținând că le înnebunește pur și simplu, și că le face să atingă orgasme interminabile) ; obținu notele cele mai mari și ajunse să se bucure de onoruri râvnite de toți fără a se baza pe „pile“.

Absalon, care se împrietenise oarecum cu „șobolanul“, încerca în zadar să-l facă să-și deschidă sufletul.

— Nu se poate, bătrâne, stăpânești tu vreo forță, de asta nici nu mă îndoiesc. O forță care te face detestabil la prima vedere, dar care, totuși, te ajută să obții întotdeauna ce vrei. Mi-ar plăcea să știu ce gândești tu, de fapt.

— Vrei să știi într-adevăr ? ! îi replicase „șobolanul“. Află că ești un mare imbecil. Între noi doi, tu ești cel care deține acea forță, nu eu !

— Las-o baltă, Niklas ! Vrei să-ți bați joc de mine și, ca să schimbi vorba, spui niște năzbâtii de nu le-ar crede nici dracu !

— Crezi ce vrei, dragul meu, dar va veni o zi când o să-ți amintești de mine și o să-ți pui atunci alte întrebări. Dar întrebările acelea te vor privi pe TINE.

Toate acestea se petrecuseră la țărmul unei mări cenușii de pe planeta Orte IV, nu departe de orașul Kalios. Păsări mari, ca niște monștri zburători, țipau în înaltul galben al cerului, făcând să răsune până departe, acolo unde zarea se cufunda în apă, ecoul metalic al cânteculuí lor. Vântul se potolise, încremenind valurile într-o mișcare ce urma, parcă în glumă, ritmul gândurilor lui Absalon.

— Nu te înțeleg de loc, îi spuse el „șobolanului“. Habar n-ai să trăiești. Te comporți de parcă ai fi o imagine în oglindă sau un negativ al sentimentelor omenești. Să nu-mi iei în nume de rău faptul că-ți zic toate astea, dar simt că e ceva la mijloc... Stăpânești o forță, dar acea forță nu te poate ajuta cu nimic.

Niklas-Șobolanul păli, de parcă aceste cuvinte îi provocaseră o suferință fizică și, preț de o secundă, închise ochii să-și revină. Când ridică din nou pleoapele (care, în mod ciudat, semănau cu niște grape) vântul începuse din nou să bată, gonind valurile către recifuri.

— Lasă aiurelile, Absalon ! Hai mai bine să ne întoarcem la Kalios și să uităm discuția.

Odată așezați în planorul care i-a dus din nou la Academie, au început să glumească, dar cu stângăcie, de parcă ar fi vrut să ascundă neliniștea surdă care-i măcina în spatele cuvintelor.

În aceá noapte, parcă pentru a-și demonstra că nu se întâmplase nimic între ei, s-au culcat împreună în același pat, cu aceeași femeie. Dar după ce ejaculă precoce de vreo două ori, Absalon trebui să se mulțumească doar cu rolul de spectator. La pat, Niklas era, într-adevăr, de neegalat. De când se știa el nu auzise vreo femeie gemând așa de plăcere.

„Șobolanul“ muri câteva luni mai târziu, în timpul unei ciocniri de trupe de scurtă durată și fără sens, datorată, conform rapoartelor oficiale, unei „triste neînțelegeri“.

Oare prin ce întâmplare i-a apărut acum, când *Patnaa* părăsea încet portul spațial, atât de clară, amintirea acelui om mort de aproape douăzeci de ani ? De unde insistența aceasta aproape dureroasă în amintirea acelui chip viclean ? Și de ce îi răsunau cu atâta putere în minte cuvintele lui ?

Guru nu părăsise Camera Cartelor : privea panorama stelelor părând cufundat într-o reverie panteistă, dar Absalon putea să bage mâna în foc, să se jure că stablilise o cale de comunicare cu cei care rămăseseră la bază. Se apropiase de fereastra uriașă ce se deschidea spre noaptea înstelată, când în creierul său răsună deodată glasul care-l tulburase atât de mult în biroul lui Nr. 1.

— Din moment ce va trebui să avem o colaborare *simbiotică*, dragă comandante Naaidoos, cred că ar fi bine dacă am începe chiar de acum. Vreau să spun că am putea face câteva experiențe simple unindu-ne *ipso facto* forțele noastre spirituale și punându-ne pe aceeași lungime de undă mentală. De aceea m-aș bucura dacă te-ai

grăbi să asculți înregistrarea pe care ți-am încredințat-o adineauri.

Patnaa plutea încet spre stele. Arăta bizar, ca o grămadă imensă de metale refractare, blindată cu tunuri, învăluită prodigios de vaste rețele aurite și de un labirint de schele. Pe măsură ce se „înălța" astfel spre un abis care părea că trebuie să anihileze toate resursele memoriei, puteau vedea planeta pe care tocmai o părăsiseră, fără cel mai mic zgomot, în ciuda faptului că nava scuipa din toate motoarele sale adevărate torente incandescente de energie ; în spațiul sideral, puteau vedea planeta asemeni unui imens fruct verde și albastru, plutind în univers.

Gândurile lui guru se învălmășiră : „Niciodată nu mă voi obișnui ... niciodată..." Ch'tonjali avea rău de călătorie cosmică !

Curând, foarte curând, când vor atinge ecluzele hiperspațiale, Hylas (sau Bellérophon-de-Tyade) nu va mai fi decât o amintire. O etapă fără importanță din viața lui.

Ca o sfidare și, de asemenea, ca o batjocură, trimise spre guru imaginea vaginului Fionei, delicat tivită și încă umedă de mângâierile lui.

Guru se mulțumi să rânjească scurt : „Excelent, excelent... vom continua această discuție mai târziu... Mă scuzi, te rog... !"

Crac ! Guru tăiase firul conversației.

Nu mult după aceea, *Patnaa*, complet înnoită și transformată în arsenal zburător, gonea, asemeni unei păsări răpitoare, în culoarul tăcut și cețos al hiperspațiului. *Nontimpul* se închidea în urmă-i, indiferent și înghețat ca privirea unui sfinx adormit. O dată în plus, vor penetra suprafața lucioasă, iar încercarea va resuscita starea de anxietate. Nesiguranța va face nervii să vibreze, îi va zburli părul pe trup, provocându-i o transpirație generală, de nestăpânit și urât mirositoare.

Scântei roșii se vedeau aprinzându-se prin fereastra uriașă.

Spectaculum stellarum...

Ochi de lumină clipeau la întâlnirea cu *Patnaa*. Ochii stinși ai timpului.

Se auzi un țârâit. Gândurile lui Absalon se deconectară. Pe ecranul intervidului se ivi chipul locotenentului Schellenbaum.

— Totul este O.K., comandante ! Urmează ecluza A în două minute. În mai puțin de patru minute ecluza B...

— Abe ! N-aveți nevoie de mine pentru *salt*. Vă las pe voi să-l faceți. Tocmai mă distram pe seama lui guru. Deocamdată e 1—0 pentru noi : guru suferă de rău de spațiu. Cum s-ar zice, e scos din circuit.

Un surâs ipocrit se lăți pe chipul locotenentului :

— Formidabil, comandante, mă uimiți...

(„Din fericire, tu nu-mi poți citi gândurile, Abe, și nici eu pe ale tale. Pentru că ale mele sunt pe cale s-o ia razna, Abe, și... E adevărat că ești lesbiană, Abe ?")

— Ajunge, e interzis să ne distrăm la bordul unei unități de luptă, locotenent Schellenbaum. Ocupă-te de manevre. Ecluza A ?

— Ecluza A ...în ...84 secunde...

— Executarea, Abe !

(„Mi-ar plăcea să te pot strânge în brațe, Abe !")

În scurt timp, stelele care se îmbinau la vedere, sau în întuneric, în constelații acide, fură absorbite de haos, lungindu-se fantastic, ca și cum ar fi fost fixate de obiectivul unei camere defazate, și se preschimbară în curcubee luminoase, într-un fel de moar spațial, dispărând treptat în sideful cenușiu non-temporal. Era greu să te obișnuiești cu un asemenea spectacol, chiar după ani îndelungați petrecuți în spațiu, întrucât, de fiecare dată, avea loc un fel de dematerializare, o topire în marele ÎNTREG cosmic... ca după aceea să reapară într-un culoar al absenței, în care viața devenea aproape bolnăvicios de păsloasă. Era ca și cum ai supraviețui morții, fără să te întorci însă cu totul la viață... Era Léthéa ...fără uitare !

ECLUZA A.

Guru se ridică, clătinându-se, cu ochelarii în mâini, cu ochii șiroind de lacrimi cenușii și uitând să-și mai ascundă, ca de obicei, dinții lungi și ascuțiți, de felină.

— Și m-au prevenit, se văicărea el, m-au avertizat să nu ridic ochii spre...

Cuvintele i se stinseră la rândul lor și se pierdură în cenușiul universului.

ECLUZA B.

Guru stătea cu capul între mâini. Nu mai era nici urmă de stea.

Nu mai exista decât cenușiul, nemărginit.

Ofițerii se aflau la masă.

După cum cerea codul militar, comandantul îl pofti pe guru la dreapta lui, iar pe locotenentul Schellenbaum, la stânga.

— Sunt absolut convins că Guvernul confederat va continua politica de conciliere, spunea swami. De altfel, pacea este întru totul în avantajul nostru. Vom lăsa Imperiul să se macine între declarații contradictorii, și, în cele din urmă, vechea noastră înțelepciune va învinge, pasând pionul acestor jucători demonici. Sunt un adept al păcii și al meditației. Lumea nu-i altceva decât un gând închis într-un alt gând și așa mai departe. Iar în această ordine a lumii, dezastrele războiului nu pot ocupa decât un spațiu foarte mic. Mi-ar plăcea să pot plasa aici un paradox care să capete forța unei parabole.

Locotenentul Schellenbaum surâse, dezvelindu-și dinții frumoși. Semăna cu un lup (pardon, cu o lupoaică !) care tocmai și-a ascuțit cu grijă argumentele și acum se pregătește să se năpustească asupra câtorva gazele ale discuției ! Iar Absalon o găsea frumoasă și apetisantă, și pierdu din vedere aluziile lui guru. Abe avea dreptate ; găsea răspuns la toate : ea simboliza însăși viața.

— Da, da sunt ferm convins de buna-credință...

Simți că-și iese din fire. Nu mai putea suporta noua întorsătură pe care o luase conversația. Declarațiile lui Ch'tonjali îl scoteau din sărite pentru că era conștient că, toate, nu sunt decât pretexte pentru noi minciuni și paravane pentru adevăruri ce nu pot fi rostite. Acest individ întrupa în el toate compromisurile politicii confederate.

Locotenentul Guéorguévitch, care până atunci nu scosese o vorbă, bombăni cu disperare, înainte de a intra în discuție :

— Ce biserică sau ce sectă reprezentați, guru Ch'tonjali ?

Întrebarea atât de brutală și de directă, făcu să se lase o tăcere înghețată.

Swami își duse la gura cadaverică degetele-i slabe și se gândi, preț de câteva clipe, înainte de a răspunde :

— Nu prea înțeleg sensul întrebării dumitale, locotenente ! Dacă vrei să precizezi la ce te gândeai.

Cu un dispreț profund față de regulile ospitalității, ofițerul se făcu comod pe scaun, întinzându-și picioarele, și, cu coatele pe masă și ochii pe jumătate închiși, îi răspunse :

— Aș fi curios să știu, guru, cum puteți împăca vorbele despre pace din cărțile dumneavoastră cu declarațiile războinice ale superiorilor !

(„Bravo, Fiodor, ai crescut în ochii mei, dar, cu tot regretul, îți sapi groapa cu mâna ta.")

— Dumnezeu e pretutindeni, declară guru Ch'tonjali, fără a înceta o singură clipă să zâmbească, și noi suntem cu toți în mâinile Lui. Ar fi o trufie din partea noastră să aducem argumente din care să-L excludem. Dacă îndrăznesc să spun...

— Locotenentul Guéorguévitch rânji, arătându-și dinții asemeni unei năvăstuici care-i gata să gâtuie o găină.

— Odinioară, când începuserăm să explorăm hiperspațiul, swami, a existat o ...sectă care susținea că, dacă vom pătrunde în aceste culoare cenușii, ale căror labirinturi ne permit să scăpăm legilor timpului și spațiului, îl vom întâlni pe Dumnezeu, și că această întâlnire ne va fi fatală. Or, ca și Tezeu, se pare că l-am învins pe Minotaur dar n-am dat de Creator...

— Locotenente, încurci totul ! În primul rând, nu fac parte din secta Iluminaților. Trăiesc pentru *Creatorul Tuturor Lucrurilor* și nu cer nici un fel de mulțumiri. A-l sluji pe Creator e o recompensă în sine... și...

Inginerul de nivel I Brasow îi tăie însă vorba. Oricine de la bordul lui *Patnaa* știa că e un spirit viguros, care detesta orice formă de credință ; dovadă că nu rareori i-a atins în convingerile lor pe câțiva din supușii Confederației. Odată, era chiar pe punctul de a isca un incident diplomatic pe o mică planetă aflată sub conducerea lui Anaxagore VI.

— Atunci, cum explicați prezența dumneavoastră la bordul acestei nave de război, domnule, pentru că, trebuie să recunoașteți, *Patnaa* este o navă de război.

Încet, ca și cum ar fi vrut să se roage, guru își împreună mâinile. Era atât de emfatic gestul lui, încât Absalon, cu greu se abținu să nu izbucnească în râs. Cu siguranță, Ch'tonjali era o figură și valora cât greutatea lui în aur.

— Domnule Brasow, mă tem că n-am înțeles prea bine sensul întrebării dumitale. Seamănă cumva cu un scorpion care își ține ascuns acul în coadă ?

(„Un ac ascuns în coadă ? E frumoasă imaginea, deși puțin cam banală. Scorpionii sunt foarte răspândiți în univers. Cred, însă, că e cazul să intervin, altfel sfârșitul discuției va fi dezastruos.")

— Mă scuzați, domnule, n-am avut intenția să vă jignesc. Dar trebuie să recunoașteți că prezența dumneavoastră la bordul unei unități militare poate părea cel puțin paradoxală ...

— V-am propus adineauri un paradox și...

(„Trebuie să fi dormit cu ochii deschiși : nu-mi amintesc de acest episod al discuției. Se pare că m-am «deconectat» la un moment dat...")

— Domnilor, interveni locotenentul Schellenbaum, discuția devine din ce în ce mai incoerentă.

Cred că ar trebui să dovedim mai multă îngăduință. Ar fi mai bine ca, în loc să-l întrerupem neîncetat, să-i acordăm toată atenția și, poate, până la urmă vom înțelege motivele pentru care autoritățile confederate l-au însărcinat cu această misiune.

(„Ce pui de lele ești, Abe... Ești dată naibii ! Dar ai dreptate, înfundă-i și pe urmă îi faci praf !")

COMANDANTE, FACEȚI SĂ ÎNCETEZE IMEDIAT ACESTE CIOCNIRI VERBALE FĂRĂ SENS. AVEM ORDINE STRICTE PRIVIND COLABORAREA NOASTRĂ. OSTILITATEA OFIȚERILOR DUMITALE DEVINE AGASANTĂ. SPER CĂ M-AȚI RECEPȚIONAT CORECT.

— CÂT SE POATE DE CORECT, GURU CH'TONJALI. O ÎNTREBARE, ÎNSĂ, CA SĂ ȘTIM CUM STAU LUCRURILE ÎNTRE NOI. CINE COMANDĂ PE *PATNAA* ?

— NU ÎNTINDEȚI COARDA PREA TARE, COMANDANTE... DUMNEATA, FIREȘTE, DAR ÎNȚELEGEȚI O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA CĂ TREBUIE SĂ VEGHEM CA ...

— N-aș vrea să-mi interpretați cuvintele altfel decât ca pe o simplă curiozitate, se agită inginerul Brasow. Știm cum să conviețuim la bordul navei de război *Patnaa* ! N-am avut intenția de a persifla, a fost o simplă curiozitate, swami !

— Te rog, domnule Brasow, lasă asta, acum. Ar fi mai cinstit să-i dăm timp lui guru să se obișnuiască.

...NU LĂSA SĂ SE VADĂ ÎN FAȚA ECHIPAJULUI NICI O URMĂ DE RESENTIMENT...

— E CAZUL SĂ FAC UN APEL PATETIC LA DISCIPLINA MILITARĂ, GURU ?

— FACEȚI CE CREDEȚI DE CUVIINȚĂ, NUMAI SĂ FIU LĂSAT ÎN PACE !

— Dragă Wilfrid, te rog să schimbăm discuția. Gândește-te că abia am pornit și că trebuie să respectăm regulile de conviețuire. Sper că fiecare dintre voi vrea să lase impresia cea mai bună... (era să adauge „cu putință", dar își înghiți cuvintele la timp) oaspetelui nostru !

— Vă mulțumesc, comandante, dar credeți-mă că cele spuse de ofițerii dumneavoastră nu m-au deranjat în mod *exagerat*. Poate că și eu am tendința, ca toți cei care au cunoscut învățătura Maestrului, să țin predici.

Guru ridică încet o mână cu degete de pianist și unghii de curtezană și își scărpină ușor lobul urechii drepte în care era montată o mică perlă roz ce valora, cu siguranță, o avere.

— Va veni vreodată clipa când sub ceru-ți nesfârșit, în pace și-n singurătate, cu sufletu-mi umil, voi putea să stau în fața ta ? [1]

— CE-AȚI ZICE, GURU, DACĂ L-AȚI ÎNTÂLNI, ÎNTR-ADEVĂR, PE DUMNEZEU ÎN HIPERSPAȚIU ?

(Tăcere.)

(Ch'tonjali se refugiase în adâncul credinței lui.)

[1] „*Ofranda lirică*" (n.a.).

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 2112
Biblioteca Personală

CAPITOLUL II

Zbor în hiperspațiu

„De vreo sută de ani nu fusese semnalată nici o navă spațială străină. Și totuși, un sentiment de nesiguranță creștea în rândurile populației."

Urs WIDMER *(Oamenii galbeni)*

LOCOTENENTUL SCHELLENBAUM încerca, nu fără oarecare dificultate, să se destindă în sala de odihnă a navei. Se simțea de parcă ar fi fost în comă. O migrenă persistentă îi săpase deja riduri în jurul ochilor și, atunci când încerca să-i închidă, mii de steluțe sângerii îi înțepau glopii. Dacă ar fi fost mai puțin pragmatică, ar fi putut crede că guru i-a făcut aceasta, invocând spiritele ce bântuiau culoarele hiperspațiului, deoarece durerile de cap și gretșurile puternice îi reveneau, cu regularitate, după fiecare întâlnire cu Ch'tonjali.

Se dezbrăcase de uniformă și acum odihnea întinsă pe un *turelax*, având pe ea numai chiloții și brasiera. Regulamentul interzicea ținutele sumare în afara cabinei personale și a sălii de odihnă. Raze binefăcătoare se adăugau efectelor calmante, dătătoare de somn, ale *turelaxului*, în timp ce ondioline și vibratoare Monticelli făceau să plutească în aer muzica fascinantă a lui Pavel Defrovski.

Spiritul locotenentului se înălță deasupra trupului său și începu să vagabondeze în afara navei. Câteva momente rătăci în atmosfera ternă, atemporală, dar găsi curând drumul către stele. Spațiul se deschidea în fața ei, întunecat și presărat pe alocuri cu umbre violacee, ispititor nicicând întinat de vreo amenințare sau de vreun pericol. Era goală, dar frigul n-o putea atinge, acel frig al spațiilor siderale la care, numai gândindu-se, își simțea dinții clănțănind. Era goală și caldă. În trupul ei sănătos, de o frumusețe fără seamăn, palpitau, neștiute, sevele vieții. Era o amazoană, plutind în spațiu, și-și cânta imnul spre zări necunoscute. Vidul făcea să-i dispară cuvintele iar ea își lingea buzele, gustând roua nopții eterne. Își deschise brasiera, lăsând-o să alunece de-a lungul picioarelor împreună cu slipul alb, ca două resturi minuscule de piele moartă, și privi cum se pierdeau în întunericul violaceu acele simboluri, inutile acum, ale pudorii. Plutea în mijlocul acestei mări, urmărind câte o stea ce pâlpâia și îmbălsămându-și carnea de fiorii magnetici ai cosmosului. Creierul i se vidase de orice durere și nu mai înregistra decât undele plăcerii. Stelele, răspândite cu dărnicie în adâncuri mătăsoase, erau de o frumusețe peste marginile închipuirii omenești. Unele dintre ele erau urmate de alaiuri de planete fertile, iar altele pluteau în spațiu asemeni burlacilor bătrâni și fără urmași.

Presupun că acum te simți bine, nu ? Ești sexy, chiar frumoasă aș îndrăzni să spun, și, în sfârșit, acum plutești goală ca o insectă hieratică într-o scurgere de obsidian [1]. Demult îți doreai asta, nu ? Ah, e minunat...

Avu senzația că mișcările pe care le făcea, plutind în derivă, deveneau tot mai lente, neliniștitor de lente. O căldură suspectă începu să-i furnice picioarele : parcă era trasă în urmă de niște ierburi acvatice, încâlcite probabil de gleznele ei. Mișcă brațele, dar spațiul era neted și lucios ca suprafața unei ape moarte sau a unui lac de sticlă întunecată și nu găsea nici un punct de care să se agațe cu degetele-i crispate.

Stelele se stinseră și ea căzu în gol.

Se trezi în sala de odihnă, întinsă pe *turelax*, în chiloți și brasieră. Deasupra ei, razele binefăcătoare continuau să se reverse ca o ploaie caldă la sfârșitul toamnei. Abigael își dădu seama, cu o ușoară strângere de inimă, că își strecurase deja o mână sub foița albă a slipului și că începuse să se masturbeze. Își retrase degetele, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi intrat un alt ofițer

[1] Obsidian : Sticlă vulcanică, de culoare închisă, cu aspectul sticlei fabricate și foarte casantă (n.a.)

și ar fi surprins-o așa, pe punctul de a-și oferi singură plăcerea.

(„Doamne ! Ți-a pierit cu totul pragmatismul !“).

O pățanie asemănătoare i se întâmplase mai demult, când se îmbarcase pe *Patnaa* un tânăr aspirant numit Ezena de Qaa. Se simpatizaseră de la bun început, poate și pentru că erau singurele femei cu grad de ofițer de la bordul navei.

Într-o seară, după o ședință excesiv de istovitoare de cultură fizică, au împărțit, ca două bune prietene camera de duș. Abe și Eza s-au săpunit una pe alta, schimbând glume, aparent nevinovate, până-n clipa când mâinile lor au început să rătăcească însetate, fără ca ele să-și dea seama, la început, ce fac. Ieșind de sub jetul de apă caldă, au observat cu furie, dar mai mult, cu ciudă și rușine, că locotenentul Guéorguévitch trăsese cu ochiul, tot timpul, prin sticla translucidă a cabinei. Firește, nu putuse vedea mare lucru, dar câteva suspine și imaginația-i bogată au completat ceea ce i se refuzase privirii.

Evident că, la bordul lui *Patnaa,* trecea acum drept lesbiană. „Oare într-adevăr sunt lesbiană ?“ se întreba Abe.

Își aducea aminte că, după ce a fost mutată în altă unitate, acea străină Ezena de Qaa, damă care și-ar fi găsit mai degrabă locul la curtea unui mare monarh epicurian, începuse să-i lipsească. Niciodată, după aceea, n-a mai avut vreo veste de la ea. Poate murise sau...

Cu două zile înainte de a fi rechemată la bordul navei, pusese ochii pe un „jeune-homme-objet“ (JHO) care lucra într-unul din turnurile de sticlă din capitala planetei Hylas (sau Bellérophon-de-Tyade). Plină de admirație, la început, față de alcătuirea armonioasă a trupului tânărului, încântată de trăsăturile lui de faun, minunat modelate, și de dimensiunile deloc de subestimat ale organului său, Abe se și văzuse petrecând câteva clipe agreabile, demne de clasat în memoria sa, cu eticheta „amintiri erotice de consultat în momentele de mare singurătate“. Dar ce a avut loc între ei a fost mai degrabă decepționant. JHO, foarte viguros de altfel, a fost plin de foc, asemeni unui demon frumos, dar n-a reușit s-o satisfacă. Așteptarea și curiozitatea s-au transformat mai întâi în

plictiseală, apoi în iritare. Acum, scăldată în baia de lumină a lămpilor tonifiante și prizonieră a *turelaxului* fu obligată să-și mărturisească faptul că amintirea mângâierilor fugare și nedeterminate ale Ezenei nu putea fi nici măcar egalată de atacul violent al lui JHO.

— Bun, fie, sunt bisexuală ! acceptă în cele din urmă cu jumătate de gură, închizând ochii și sperând să aibă un vis frumos. (Din nou fu tentată să se masturbeze, dar reuși să-și învingă toropeala care începuse să-i învăluie mușchii cei mai intimi.) Și, ca să fie mai sigură, își luă lângă ea o cutie de ovule calmante. Această medicație era eficace și rapidă în cazurile de autoexcitare.

— Cred că trebuie să-ncerc să-l seduc pe comandant... Mă scoate din sărite cu privirile lui ironice... O să-i arăt că nu sunt câtuși de puțin ceea ce crede... De altfel, dacă mă gândesc bine, dintotdeauna am avut o slăbiciune pentru tine, Absalon Naaidoos !

Muzica lui Pavel Defrovski se încheie pe neștiute și, aproape fără tranziție, răsună în încăpere „Trei excentrici triști“, o delicioasă fantezie pentru patru coarde și harpă de Syungh Kian Sun.

Abigael își introduse ovulul calmant între buzele umede ale sexului, sperând că va putea, în sfârșit, să tragă un pui de somn.

Comandantul se retrase în cabina lui. În ciuda regulamentului care funcționa pe navele de război, bea alcool, în afara orelor programate în acest scop. O dată chiar, slăbiciunea pentru băuturile care ard gâtlejul îi fusese aproape fatală.

ESPER. Eu sunt, tu ești, el este un ESPER.

Să înălțăm un baraj mental împotriva încercărilor lui guru de a-mi pătrunde în creier. Cum să-l lăsăm să-mi dicteze ce să fac la bordul propriei mele nave ? Dar mai pot spune oare că *Patnaa* este nava mea ? A devenit de nerecunoscut, atât este de schimbată față de ceea ce era înainte. Cred că au concentrat în ea forța de foc a unei adevărate armada [1].

[1] Armada : (lit.) (de la „Invincibila Armada“) număr mare de vehicule (n.a.)

ASCULTĂ ÎNREGISTRAREA, COMANDANTE NAAIDOOS ! ÎȚI VA FI DE FOLOS ÎNTR-O MULȚIME DE TREBURI ; AȘ PUTEA ZICE CĂ ÎȚI ESTE CHIAR INDISPENSABILĂ...

Absalon își mai umplu un pahar, încercând să taie comunicarea, dar mesajele telepatice ale lui guru îl urmăreau neîncetat, fără îndurare...

Sfârși prin a ceda în fața insistențelor lui Ch'tonjali.

AI CÂȘTIGAT, SWAMI. O SĂ-ȚI ASCULT ÎNREGISTRAREA.

— BINE FACI... ÎȚI SUNT CAM RĂVĂȘITE GÂNDURILE, COMANDANTE. S-AR ZICE CĂ AI CAM TRAS LA MĂSEA.

— SE MAI ÎNTÂMPLĂ...

— ALCOOLUL SLĂBEȘTE FACULTĂȚILE ULTRASENZORIALE. NU-ȚI DISTRUGE CELULELE CENUȘII. SUNT FOARTE PREȚIOASE !

Absalon introduse caseta în programator și apăsă pe butonul de pornire. Ace luminoase și forme abstracte apărură imediat pe ecran. Urmă titlul „ISTORICUL NOII RELIGII" în timp ce o voce sonoră începu prezentarea :

— „Această înregistrare este extrasă din Arhivele Adevăratei Credințe. Relatează pe scurt, toate întâmplările care au avut loc la întronarea și în timpul proliferării *Credinței Unice* în univers. (Imagini, pe fond muzical : pe ecran apăru un munte cu crestele încununate de ceață vătoasă, undeva pe o planetă oarecare dintr-o galaxie oarecare). Oamenii au obiceiul să-l caute pe Dumnezeu în nori ; Credința Unică l-a coborât pe Dumnezeu printre creaturile sale. (Imaginea unei mulțimi mărșăluind de-a lungul străzilor unui oraș alb, parcă turtit de căldura solară, după care apăru un grup de bărbați și femei în haine fluturânde, care rătăceau printre zgârâie-nori cu suprafețe de sticlă scânteind insuportabil). Într-o comunitate socială care s-a destrămat treptat, în așa măsură încât nu mai existau nici un fel de punți de legătură, noua credință explodă ca o bombă. BOMBA-DUMNEZEU. Așa fu numită noua religie care urma să smulgă din apatia debusolării milioane și chiar miliarde de ființe disperate. (Secvență arătând o mulțime de oameni cufundați în rugăciune, cu brațele întinse către înaltul de lumină. Prim-plan înfățișând chipuri transfigurate și

priviri pline de extaz divin). Curând, adepții Credinței Unice au intrat în colimatorul stăpânilor acelei lumi. Iar aceștia au dat ordin să fie persecutați. (Mulțime pradă panicii ; helicogire ce scuipă, deasupra bărbaților, femeilor și copiilor, grenade cu gaz. Bărbați în cămăși largi bătuți cu sălbăticie de polițiști mascați, femei dezbrăcate, urlând de groază, date pe mâinile torționarilor sadici.) În scurt timp, cruzimea represaliilor împotriva lor, depăși limita omenească de suportare. Loviți crunt, nu numai fizic, ci și-n adâncul sufletelor, numeroși confrați au părăsit asharmurile, templele înțelepciunii și comunitățile. (Din nou scene de violență, în care polițiștii jucau un rol important : violuri, torturi, lagăre de reeducare). În prezent s-ar putea crede că acea Credință Unică trăise ; că agoniza sub bocancii Necredincioșilor, dar această presupunere nu ia în calcul clarviziunea divină.

ÎN PRIM-PLAN CLARVIZIUNEA DIVINĂ.

Orice încercare de intimidare și represiune a fost inutilă. Susținătorii Adevăratei Credințe erau de neînfrânt căci opuneau forței brutale realitatea Credinței lor. Iar Credința lor era în stare să mute munții din loc și să schimbe cursul Istoriei. SPIRITUL DIVIN pentru care nimic nu este cu neputință, le-a fost insuflat și învățătorilor vremelnici ai Confederației. Ei au înțeles că mergeau împotriva adevărului istoriei și că Credința Unică ar fi putut schimba societatea mondială. Ca urmare, au încheiat cu reprezentanții Bisericii risipite, un pact de *toleranță mutuală.* (Imagini colorate : munți ce străpung norii, focuri de tabără, aprinse în stepe ce ondulau în adierea vântului lunar, nave împodobite de sărbătoare, cu panglici, plutind pe mări ca uleiul, apusuri și răsărituri de soare, purpurii și scânteietoare, săgetând cu razele lor hamadele [1] de cristal. Cântece și dansuri, femei, bărbați și copii, înlănțuiți în îmbrățișări fugare, pline de duioșie. A luat sfârșit vremea blestemelor, violurilor și supliciilor ! CLARVIZIUNEA DIVINĂ SE POGORÂSE PESTE OAMENII DE BUNĂ-CREDINȚĂ.

Ceea ce era scris în continuare între paranteze, se înnămoli în gândurile aburite de beție ale comandantului.

[1] Hamade : suprafețe stâncoase în deșert (n.tr.)

Buzele i se mișcau aproape spasmodic în noaptea albăstrie a cabinei. Pe ecran, imaginile se înlănțuiseră într-un fel de sarabandă magică, iar cuvintele adormitoare, ca un filtru, deveniseră de neînțeles.

MOTOR. SFÂRȘIT. APROAPE SFÂRȘIT. CÂTEVA PRIM-PLANURI CU POLITICIENI STRÂNGÂND MÂINI DE GURU ȘI DE SWAMI, VOIT ENIGMATICI. ATÂT GURU, CÂT ȘI SWAMI AU AVUT MULT DE SUFERIT, DAR AU ACCEPTAT DE BUNĂ VOIE SĂ IERTE ȘI SĂ ÎNCHIDĂ OCHII LA AMĂNUNTELE MAI PUȚIN IMPORTANTE. MĂREAȚĂ ȘI DIVINĂ LE ERA MISIUNEA... MINUNATE ERAU PRONIA ȘI MISIUNEA... NU SE PUTEA SCĂPA CLARVIZIUNII DIVINE A CELUI ATOTPUTERNIC. PLANURILE EI ERAU IMPOSIBIL DE ÎMPIEDICAT.

Aici paranteza se închidea.

Imaginile jucau, amestecându-se între ele. Cuvintele deveniseră un șir de sunete incomprehensibile.

ALTCEVA.

ACEEAȘI BANDĂ, DAR ALTCEVA.

Nu mai era aceeași voce. Aceasta de acum era mai „profesională" (mai clasică ar fi zis un specialist în domeniu) și parcă înfigea în creier mii de aschii de certitudini. Nu-i putea scăpa, cu una, cu două. Oricum își depășise măsura la băutură și nu mai era capabil să opună rezistență. De altfel, nu arăta că ar vrea să se revolte.

— ...demonstrează că acordurile recent încheiate între GUVERNUL CONFEDERAT și REPREZENTANȚII CREDINȚEI UNICE, sunt garanții pentru pacea cosmică. (Imagini violente din războiul cu lemii. Nave cosmice incendiate, peisaje halucinante, răsturnate în întregime de brăzdarul purpuriu al bătăliei, cadavre mutilate, eternul măcel al războaielor.

Un guru în cămașă albă, încadrat de o femeie frumoasă și tânără, cu plete negre împletite cu flori gingașe și un tânăr la fel de frumos, cu priviri pierdute, care ciupea melancolic corzile unui instrument ce scotea o muzică demodată, aproape țiuitoare.

Era sigur pe el când vorbea și ținea mâinile împreunate, ca și cum s-ar fi rugat.

— Am consimțit să participăm la lupta împotriva Imperiului lui Lemura. Și am făcut aceasta împotriva credinței noastre. Sfintele învățături ale maeștrilor noștri ne interzic să ne amestecăm în acțiuni armate. Învățătura noastră este, mai înainte de toate, una pacifistă, și ne impune respectarea oricărei forme de viață, cunoscută sau necunoscută, superioară sau inferioară. Legea noastră nu acceptă subterfugiile, regulile noastre nu cunosc excepție.

(Imaginea alunecă. Acum camera se plimbă înăuntrul unei cripte imense cu pereți din cristal și porțelan. Ființe omenești, atât bărbați, cât și femei, toți complet dezbrăcați, având pielea netedă ca barba unui adolescent, pluteau în vase fluorescente. Prim-plan : chipuri lucioase, destine, asexuate. Busturi înțepenite într-o moarte aparentă, sâni de femeie cu sfârcuri palide, pântece sub care se vedea epilat triunghiul feminității, pectorali masculini fără pic de păr, glanduri lipsite de sânge și testicule alburii, spectre care păreau să aștepte un semnal misterios.)

Vocea oficială : Credința noastră a subliniat sensul cunoștințelor noi ale căror granițe se retrăgeau tot mai mult și pe care adepții noștri le căpătau pe căi naturale, ca și al facultăților ultra-senzoriale tot mai întinse. Ceea ce au încercat să obțină savanții Confederației în laboratoare care, orice s-ar spune, semănau mai degrabă cu niște camere de tortură decât cu laboratoare pentru experimente științifice, noi am reușit să obținem în unele asharnuri. (Imagine a unei femei, stând în picioare în vasul ei, acoperindu-și urechile cu mâinile și având carnea toată cuprinsă de un fel de carapace gelatinoasă. Orificiul gurii ei era schimonosit : urla. Peste această imagine se suprapuse o alta, a unei tinere fete aflată în apropierea unui izvor și care privea cu adorație într-un punct situat undeva în zona frunții, de parcă ar fi fost cuprinsă de extaz mistic.

Colaborarea noastră, spun experții militari, ar putea conduce conflictul pe care ni-l impune Imperiul lui Lemura la un rezultat satisfăcător pentru ambele părți.

(„Oh, Doamne, ce frazelogie scârboasă !").

— ...să se obțină comportamente simbiotice în cele mai bune condiții cu putință... Iată politica noastră, a Confede-

rației, în acest domeniu singular... (Din nou, imagini ale unor bărbați și femei, purtând pe cap căști dotate cu aparate necunoscute. Erau înconjurați de numeroase panouri cu luminițe ce clipeau. Se aflau într-un spațiu închis, din plasticol. În orice caz, decor clinic și lumină stroboscopică ce făceau să-ți zboare gândul la cinematograful groazei. Puteai să juri că era sălașul savanților nebuni, a căror stăpânire fusese anunțată de literatura de consum a veacurilor apuse.

Vocea oficială : În bună măsură am reușit să...

(Apăru clară, imaginea unui tânăr, înfășurat de la brâu până la genunchi într-o pânză albă. Avea musculatura netedă și plete lucioase, aproape uleioase, de un negru ce bătea în albastru. Peste aceasta se suprapuse imaginea unei femei îmbrăcate în uniformă verde cu reflexe măslinii. Trăsăturile îi erau regulate, dar exprimau o duritate cu adevărat militară. Farmecul îi era ascuns de hainele de lucru, pline de pense total nefeminine. Ambii, tânărul pe jumătate dezbrăcat și femeia în uniformă verde, păreau că așteaptă ceva. Aveau ochii închiși — probabil se concentrau sau, pur și simplu, dormeau. Spiritul le este însă PREZENT. Ambii desenează la nesfârșit figuri geometrice (pătrate, cercuri, romburi, trapeze, piramide, octogoane, etc.), apoi cifre și simboluri din ce în ce mai misterioase, pe niște coli albe de hârtie. (*Emițător / Receptor.* ABC-ul telepatiei).

Vocea oficială : ...Dar acesta nu era decât un început...

Guru stătea lungit în patul său.
Ochii îi erau închiși, dar gura îi rămăsese întredeschisă.
În ciuda aparențelor, nu dormea.

EXISTĂ BĂRBAȚI ȘI FEMEI CARE POT DEVENI ADEVĂRATE BOMBE MENTALE !
— REFUZ SĂ VĂ MAI ASCULT, GURU !

Abe visa, legănată duios de aripile somnului. Și, în vis, o regăsi, în sfârșit, pe Ezena de Qaa. Era pe o planetă cu cer de jad și munți de ambră cenușie, un fel de oază cu arbori de nepătruns, care formau în jurul celor două femei o împrejmuire spinoasă și ocrotitoare. Și, la adăpostul acestei fortărețe, ele făceau dragoste, culcate una deasupra celeilalte, asemeni unui bărbat cu

iubita lui. Se pătrundeau una pe alta, se atingeau frecându-și sexul, lascive. Mângâierile făcuseră ca și clitorisul fiecăreia să crească vizibil. Sucurile sexului, dureros de umflat, se amestecau ca și parfumurile trupurilor lor întărâtate.

Se iubeau astfel în libertate, în mijlocul acelui deșert scânteietor. Deasupra — cerul de jad ardea.

Câteodată aveau senzația (mai corect, aveau impresia !) că trăiesc într-un vechi film tehnicolor, cum se mai putea încă viziona, din când în când, pe câte o planetă a Confederației.

Parcă-n zbor, unduiau, căutând un fel de păsări ale căror aripi fremătânde se deschideau treptat în pântecele lor. Sânii li se îngemănaseră, sub atracția irezistibilă dintre sfârcurile lor.

La un moment dat, când trupurile le fură cuprinse de tremurul extazului, iar plăcerea le făcea să gâfâie din greu, o pasăre uriașă se văzu plutind în zbor, deasupra lor, pe cerul devenit alb ca o batistă. Abe, care se abandonase complet sub greutatea delicioasă a trupului Ezei, savurând orgasmul ce-i mușca despicătura sexului, ca o mulțime de furnici roșii, se cutremură de parcă ar fi simțit deodată o bucată de gheață pe spinare, sub cămașă : pasărea avea chipul comandantului Naaidoos !

Se trezi, leoarcă de sudoare, dar de data aceasta nu mai recurse la ovule. Tremura din tot trupul, fără să se mai poată stăpâni. Nu exista nici măcar un milimetru din pielea ei care să nu fie acoperit de transpirație. Când, în cele din urmă, reuși să-și stăpânească mâinile, Abe era ferm hotărâtă să-l seducă pe Absalon, *manu militari.*

Era nedemn pentru un ofițer să se masturbeze...

Sala de arme era pustie la acea oră.
Abe arunca pumnale la țintă.

Când era la capătul puterilor, ceea ce se întâmplase foarte des în acel spațiu închis care era nava cosmică, Abe mergea în sala de arme și azvârlea cuțite la țintă. Era ca o eliberare. Înainte de a arunca un pumnal, se obișnuise să concentreze toată amărăciunea și toată tristețea din sufletul ei în mâna care ținea arma.

Ajunsese să fie cea mai „tare" la acest joc, iar camarazii ei, bărbați, care, la început se amuzau pe seama ei, fură nevoiți să coboare steagul. Abigael Schellenbaum

„le dădea clasă". Evident, au renunțat, cu toții, rapid la acest joc întrucât, ca mai toți bărbații, suportau greu o înfrângere.

Mâna în care ținea cuțitul rămase în aer. Se simțea de parcă s-ar fi trezit brusc, undeva, într-un ținut necunoscut, în fața unei prăpastii și ezita să mai facă vreun pas, de teamă să nu cadă. Avea brațul drept îndoit din cot. Pumnalul îl ținea de lama triunghiulară, într-un echilibru perfect, între degetul mare și arătător, fiind gata să-l lanseze dintr-o clipă în alta. Metalul era rece ; totuși, contactul cu el îi dădea o senzație de siguranță. Noi unde de șoc îi scuturară trupul, ca adineauri, în vis, când făcea dragoste cu Eza.

Presimțirile îi reveniră, încercându-i din greu pragmatismul binecunoscut.

ESPER. : Da, trebuia să fie un E.S.P.E.R. aici, pe *PATNAA*. Abigael nu avea calități extrasenzoriale deosebite, dar, nu rareori, i se spusese că ar fi fost un bun „medium".

ȘI CE ALTCEVA ? SOLDAT, MEDIUM, LESBIANA ! Ce încurcătură, mamă, ce încurcătura naibii !

CLAC ! Pumnalul își luă zborul și se înfipse în mijlocul țintei.

Pentru scurt timp îi apăru în față chipul, schimonosindu-se de durere al lui guru, cu pumnalul înfipt în mijlocul frunții.

ESPER !

El era ESPERUL și SPIONUL !

Swami, ce căutați la bordul lui *Patnaa* ?

Și de ce trebuie să fie înconjurată expediția aceasta de atâta mister ?

EXISTĂ BĂRBAȚI ȘI FEMEI CARE POT DEVENI ADEVĂRATE BOMBE MENTALE...

— TĂCEȚI ODATĂ ! NU MAI VREAU SĂ VĂ ASCULT !...

— Locotenent Schellenbaum, sunt superiorul tău, nu-i așa ?

— Atunci, îți ordon să te așezi în patru labe, cu picioarele depărtate. Și ține fundul arcuit, ca să te pot pătrunde ca lumea...

— Comandante, sunt întru totul la dispoziția ta, dar nu știam că regulamentul militar stipulează că un ofițer subaltern *trebuie* să îndeplinească astfel de servicii superiorilor săi.

— Habar n-am, locotenent Schellenbaum, dar mă îndoiesc că vom putea pune o astfel de întrebare unei comisii competente.

— S-ar putea să ai dreptate... Atunci nu-mi rămâne decât să mă supun dorințelor tale, cu speranța că se va înființa și o astfel de comisie. Cum scrie și-n regulament, n-avem dreptul să ne plângem de un consemn sau de un ordin decât după executarea lui...

Și, fără să mai lungească vorba, Abigael trecu la fapte, așezându-se în pat exact în poziția cerută, care este una dintre cele mai frumoase și, în același timp, una dintre cele mai obscene ale iubirii !...

Absalon, cu fruntea asudată se pregătea să uzeze și să abuzeze de situație. Instinctiv, degetele i se strecurară în intimitățile moi și aburinde ale femeii. Totul, acolo, părea să se topească sub mângâierile lui, ca un fruct lăsat îndelung să se coacă.

Locotenentul se supunea cu o docilitate de-a dreptul apetisantă. Și, nici nu-și dădu seama când, mâna moale, de femeie, se strecură avidă printre picioare, îi prinse sexul cu o delicatețe îmbinată cu o neașteptată fermitate și începu să-l frece înnebunitor de sexul ei întredeschis. Uluit, Absalon insinuă o mișcare din șolduri, ca o promisiune, apoi cuprinse în mâini sânii locotenentului.

— Nu mă mai fierbe atât, gemu ea, în culmea disperării. Din moment ce sunt victima ta ALEASĂ...

O atinse din nou cu șoldurile, apoi o cuprinse, învăluind-o într-o boare caldă. Locotenentul era umezit din belșug, iar mușchii vaginali i se contractau delicios. Abigael constată cu satisfacție că măcar la atât îi folosiseră masturbările repetate : putea să-și folosească resursele cele mai intime.

Gâfâia calină, jucându-și cu convingere rolul de cățea supusă.

— Doamne, simt că-mi pierd mințile ! Să visezi așa ceva, când pe umerii tăi apasă responsabilitatea conducerii unei nave de război !

— Dar nu-i un vis ! exclamă locotenentul. Te afli, acum, în cabina mea, ceea ce contrazice regulamentul...

— Fac ceva pe regulamentul ăla !

Cu ochii închiși, își înghiți saliva într-un mod cât se poate de ridicol, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Abe, am avut un vis... un vis extraordinar, în care se făcea că abuzam în mod rușinos de drepturile mele de comandant...

— Toți suntem la fel, dragul meu, din cauza spațiului închis în care suntem constrânși să trăim. Am ajuns să nu mai putem face diferența între vis și realitate.

— Dar ce mai este aceea realitate ?

Se așeză leneș pe o parte, ținând ochii mereu închiși, și începu să mângâie cu gingășie pulpele locotenentului.

— Uite, fundul tău este o realitate, Abe... Îmi place mult această „față" a realității...

Ea se sprijini în coate. Sânii fragezi ca niște avocado îi atârnau grațios.

— Ai haz, comandante Naaidoos. Ești complet retrograd !

— Chiar crezi acest lucru ?

— Bineînțeles, sunt absolut convinsă până în adâncul sufletului.

— Abe... aș vrea să-ți pun o întrebare cam indiscretă.

— Nu-mi prea plac întrebările indiscrete...

— E adevărat că preferi fetele ?

Chiar dacă fu luată prin surprindere, Abe reuși să se reabiliteze repede, și nu ezită să-l măsoare din cap până-n picioare cu un dispreț provocator.

— Cine ți-a spus asta ?

— Voiam să te trag puțin de limbă... să te fac să-ți dai drumul... Nu te înfuria, Abe ! Pot să înțeleg femeile care fac asta între ele... După părerea mea, se cunosc mai bine... și... știu de ce au nevoie amândouă...

— Încetează odată cu prostiile astea ! M-am săturat de platitudini fără rost... Ți-am făcut impresia că aș prefera femeile bărbaților ?

El dădu din cap. Abe își plecă privirile.

— N-am cum să-ți dovedesc...

— Iartă-mă... A fost o greșeală... O greșeală profesională.

— Nu ești chiar atât de vinovat, comandante... Când te ascult cum vorbești sau când te simt cum bâjbâi printre fantasmele tale de bărbat care mai are până se „coace", încep să mă îndoiesc eu însămi de adevărul realității. La naiba ! M-am săturat !

În mintea lui Absalon apăru pe neașteptate întrebarea dacă i se întâmpla câteodată, vreunui ofițer confederat să geamă la pat. Dar îi fu rușine de vulgaritatea propriilor gânduri. Ca să uite, începu din nou s-o mângâie pe Abe. Era tandru și evita să-i atingă sânii sau părțile intime. Tânăra femeie stătea întinsă pe spate, cu o mână acoperindu-și chipul și cu cealaltă așezată delicat pe buric, ca și cum ar fi vrut să nu se vadă că este o ființă omenească. Tresărea din când în când și el își dădu seama că ar fi vrut s-o vadă plângând, să-i simtă slăbiciunea de femeie și toată amărăciunea din sufletul ei.

Încet-încet, mâinile lui au început să caute altceva... Situația era destul de picantă. Se aplecă asupra locotenentului Schellenbaum, sărutându-i rând pe rând sânii înmuguriți, în timp ce degetele încercau în zadar să se strecoare între pulpele — acum ferecate ca niște porți de cetate...

— Am vorbit prostii...

Cuvintele i se preschimbară în murmure, în timp ce el încerca din răsputeri să găsească tonul cel mai potrivit. Dar picioarele fetei au rămas în continuare ca niște uși închise.

Într-un sfârșit, îl respinse aproape cu violență.

— Lasă-mă în pace ! Vreau să mă spăl...

Și dispăru în cabina de toaletă, iar Absalon înțelese că ratase o foarte bună ocazie de a tăcea. Dar, la urma-urmei, Abe fusese cea care a început acest joc intim, nu el. Ea a fost aceea care i-a dat de înțeles că ar avea nevoie de un mic tratament de șoc, iar el, ce-i drept, nu s-a lăsat prea mult rugat s-o însoțească în cabina ei. Totul se petrecuse fără probleme, relațiile fuseseră destinse, de parcă ar fi decurs de la sine.

Când se întoarse să-și ia uniforma, Abe era deja în brasieră și-n chiloți.

— Întotdeauna m-am întrebat ce porți pe sub uniformă și uite că acum, în sfârșit, am aflat.

Ea rămase blocată și-l privi drept în ochi.

— Nu-i așa că ai vrea să mă vezi făcând dragoste cu o femeie ?

El zâmbi plin de tandrețe :

— Și tu ești un ESPER ?

— Nu, sunt o femeie și știi că femeile sunt creaturi instinctuale.

— În orice caz, ești mult prea frumoasă pentru războiul ăsta !

— Ce altceva ai vrea să fac, comandante Naaidoos ?

Brusc, Absalon își simți sufletul invadat de tristețe. Era ca un neofit cuprins de rău de spațiu. Trist, abătut, într-adevăr, dar și gol și lipsit de apărare. Dădu din cap :

— Dumnezeule mare, câtă dreptate ai : ce altceva știm să facem ?

Guru Ch'tonjali nu dormea încă. Încet, încet, spiritul său se înălță spre țărmurile inconștientului ; toate conexiunile din creierul său s-au destrămat, permițând liberă trecere solilor somnului. Guru plutea ca și cum s-ar fi aflat pe o pernă de aer, la trei centimetri deasupra patului său, ochii închiși și gura întredeschisă ; suflarea îi era regulată, aproape imperceptibilă.

Hiperspațiul... Oare ce spunea blestematul acela de ofițer despre Dumnezeu și hiperspațiu ?..

Hubloul de la Camera Cartelor dădea spre coridoarele cenușii. Guru visa să vadă câteva stele ; doar câteva, palide și risipite, și i-ar fi fost de ajuns. Cu o mână ca de cârpă își șterse sudoarea ce-i îmbrobonea fruntea. Gestul lui nu-i scăpă comandantului, dar avu discreția să lase impresia că n-a observat nimic.

— Am urmărit atent înregistrarea, swami. Din păcate, sunt câteva amănunte care mi-au scăpat și nu-s prea sigur dacă am priceput sensul care trebuia...

(Senzație apăsătoare de singurătate de care nu putea scăpa. Nu avea experiență. Cenușiul spațiilor nemăsurate ce se vedeau afară nu-l lăsa să se concentreze. Nu se așteptase la așa ceva. Înainte de a se îmbarca la bordul lui *Patnaa* se simțise excelent, era sigur de metodele sale și ferm convins de superioritatea lui în fața acestor bărbați și femei care transformaseră războiul spațial într-o profesiune.)

— Comandante, înainte de a continua, aș avea o rugăminte...

— Îmi ești oaspete, guru, deci îmi poți cere ce-ți poftește inima.

— Aveți voie să acoperiți ferestrele acestea ? Simt că mă înăbuș de fiecare dată când privesc afară.

— Îți pot îndeplini dorința, dragul meu, numai că mă îndoiesc de eficacitatea acestei acțiuni. Claustrofobia este boala celor care călătoresc în hiperspațiu. Odinioară circulau legende bizare despre aceste coridoare, legende care imposibil să nu fi avut un miez.

Comandantul dădu ordin și ferestrele de sticlă fură opacizate. Ch'tonjali închise ochii.

— Mulțumesc, îi spuse el. Acum presimt că totul o să treacă.

— Dacă vrei lăsăm discuția pe altă dată.

— Nu e cazul... Aș zice chiar, din contră. Trebuie să clarificăm totul.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun ceva : nu crezi că acceptând să colaborezi cu Înaltul Comandament Militar, ți-ai cam trădat principiile, swami ?

— Doar Pacea este țelul nostru.

— Pacea prin Război...

— Neștiute sunt căile Domnului. Ești un militar și văd că nu poți gândi altfel decât ca un militar. Eu sunt un susținător al păcii și am alt mod de a privi lucrurile.

— Bravo ! Perfect ! Ai omis însă un lucru : sunt un militar obosit și sătul de război. Eram mai liniștit când nu eram obligat să mă bat. Mai aveam puțin și treceam în rezervă. Eram pe ultima sută de metri și visam o retragere plină de glorie. Când, deodată, m-am trezit aruncat în acest conflict. Bătrâna mea navă a fost complet înnoită : un întreg arsenal stă ascuns sub camuflaj. În decurs de câteva săptămâni *Patnaa* s-a transformat într-o adevărată superforță zburătoare. Spune, guru, cu cine trebuie să ne batem ? Cu lemii sau cu dracul în carne și oase ?

— Ați fost învățați că lemii sunt solii Răului, sau mă înșel eu ?

Absalon dădu din cap, zâmbind.

— Formularea e cam neobișnuită, dar se apropie de adevăr. Am fost învățați că Imperiul lui Lemura este dușmanul tradițional... Ai haz, swami, pe bune dacă nu ai haz...

ORNELLA. Află, comandante Naaidoos, că odinioară Confederația a încercat să se stabilească pe această planetă, în ciuda condițiilor climaterice, prea puțin îmbietoare câteodată.

Au fost descoperite pe Ornella vestigiile unei civilizații, azi dispărută. Se pare că fusese o civilizație foarte puternică, dar s-a degenerat rapid, nelăsând pe planetă nici cea mai mică urmă de moștenire culturală. Care au fost cauzele acestei decăderi nu se știe și poate că-i mai bine să rămână așa. Azi planeta mai e locuită doar de triburi nomade ce-și duc viața în condiții foarte grele sau de câteva populații barbare. Ai crede că reprezentanții rasei superioare erau, în realitate, ființe dintr-o altă lume și că acele spirite înalte au considerat că e mai bine să nu se amestece cu oamenii de rând.

Ipoteza părea seducătoare și, ca urmare, au fost lansate mai multe sonde cu direcția Ornella. Până la proba contrarie, Imperiul lui Lemura nu se preocupase niciodată de această mică lume neștiută, cu anotimpuri lipsite de culoare și cu zări moarte. Teritoriul cuprins de ghețuri despre care ți-a vorbit Nr. 1, dragă comandante, se întinde într-o zonă care ne interesează în mod deosebit. Este vorba de un întins platou glaciar, din care aproape trei sferturi este nelocuit. Triburile care au rămas, totuși, acolo în ciuda condițiilor mizere de viață, sunt atrase în mod misterios de blockhausul aurit despre a cărui existență ți s-a relatat. Află, comandante, că, în cele din urmă, am ajuns la concluzia că acel blockhaus este un fel de mausoleu, sau, dacă îți place mai mult așa, este partea superioară, vizibilă, a unui mormânt gigantic. Termenul „mormânt" este în acest caz, inexact folosit. Cred că ar trebui să-l numim mai degrabă „loc de dormit" sau „altar" întrucât acolo locuiesc creaturi umanoide, suspendate între viață și moarte, într-un misterios somn *criogenic* [1]. Cercetările făcute ne-au ajutat să descifrăm câteva texte

[1] Criogenic : înghețat, congelat (n.tr.)

pe care le-am lăsat și care ne-au condus la ipoteza că, în ciuda științei și tehnologiei avansate, reprezentanții acelei civilizații n-au putut supraviețui unei ciudate maladii și, de teamă să nu dispară complet, ca specie, de pe solul planetei Ornella pe care ei o numesc Izhmâr, și-au clădit această redută în plin teritoriu al ghețurilor, înainte de a se lăsa cuprinși de un somn fără speranță. Își imaginau, probabil, că așa vor învinge moartea și vor putea înșela timpul. Mai știu, de asemenea, că aceste ființe pe care — hai să le numim SARMONȚI, după cum reiese că se numeau din textele descifrate, dețineau o forță telepatică neobișnuită care, dacă ar fi fost împletită cu a noastră ne-ar fi dat posibilitatea să creem sarmonți de o eficacitate nemaiintâlnită : un fel de bombe cu detonatori psihici. Îți poți închipui, comandante, ce armă ar fi putut fi aceasta în mâinile noastre ?

— Știu ! O să mă întrebi ce motiv ar avea aceste ființe, sarmonții, să ne ajute, de vreme ce zac între viață și moarte și fără îndoială că le pasă foarte puțin chiar de propriile lor probleme ?

— Ai dreptate, swami, mi-ai luat vorba din gură. Dar nu mă mai miră acest lucru din moment ce trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, ca niște cărți deschise.

— Vom oferi sarmonților șansa supraviețuirii, ba mai mult, aș putea spune, șansa de a se reintoarce la viață. Le dăruim viața în locul acestui somn trist și nesfârșit care le-a fost hărăzit.

— Și îți imaginezi că aceste ființe din altă lume, care zac acolo, Dumnezeu știe de când, or să se încreadă în tine așa... orbește ?

— Dragă Naaidoos, ai tendința să subapreciezi factorul uman. Nu uita că acest factor există chiar și la creaturile cele mai ciudate și cu aspectul cel mai puțin omenesc. Spun „uman" deși știu că termenul este nepotrivit. Știi la fel de bine ca și mine, dacă nu chiar mai bine (degeaba dai așa ironic din cap, comandante !), că există niște constante pe care le regăsim la aproape toate rasele evoluate ale căror drumuri s-au întretăiat cu al nostru. Este vorba de ...

— E vorba de frica de moarte și de groaza de singurătate.

— Exact, comandante, văd că și tu îmi iei vorba din gură, chiar dacă aș fi vrut să dau acestui citat alt înțeles !

— N-are importanță ! Și vrei să susții că sarmonții suferă tocmai de aceste două rele, care sunt cele mai de temut, din moment ce au cea mai mare răspândire !

— Ești foarte perspicace și asta nu poate decât să-ți facă cinste. Vezi tu, avem impresia că sarmonții sunt niște ființe solitare prin natura lor și care nu mai au absolut nici o legătură cu trecutul lor. Este posibil ca lumea lor să nu mai existe de mult timp, dar se poate și ca aceste ființe dezolate și triste, căzute în acest somn coșmaresc, să ceară ajutor, să ceară să fie trezite și să vrea să li se ofere găzduire pe o planetă primitoare și...

— ...și să fie mângâiați, asemeni copiilor care suferă de imbecilitate. Cum dracu' ne pot fi folositoare astfel de ființe larvare, guru Ch'tonjali ?

— Acum judeci exact ca un om ! Află că simbioții, oameni-sarmonți, ar fi într-adevăr capabili de miracole... Dar dacă lemii...

— Dar dacă lemii...

— E posibil ca lemii să nu fie chiar cu totul străini de proiectul nostru. Dacă Imperiul va interveni, o să trebuiască să ne luptăm. Dar, întrucât am semnat o alianță, va fi o luptă secretă deoarece nimeni nu va voi să deschidă ostilitățile. Pentru moment nu suntem siguri că am avea șanse să ieșim învingători... și nici lemii, de altfel. Însă un contact psihic cu civilizația adormită de pe Ornella ar fi un atu de necontestat... pentru cei care-l vor stabili primii !

— Vorbeai despre bombele mentale, guru !...

— Da...

— Ești o BOMBĂ MENTALĂ ?

— Nu... Eu nu sunt decât detonatorul, Bomba mentală ești tu, comandante Naaidoos !

Inginerul Brasow era pe cale să-l bată pe Absalon. Locotenentul Schellenbaum, la rându-i, era plină de sarcasm și nu scăpa nici o ocazie să-l „înțepe" pe locotenentul Guéorguévitch. Atmosfera devenise apăsătoare în sala de mese a ofițerilor de pe *Patnaa*. Partida de *bordjan*, un joc nou și foarte complicat, luă sfârșit.

— Wilfrid, scuză-mă dacă joc așa, ca o cizmă ! Am capul plin de fum iar gândul îmi stă numai la Imperiul lui Lemura... și la șansele pe care le-am avea în situația în care dăm peste o navă dușmană.

— Zău dacă te mai înțeleg, comandante ...De când a urcat la bord marioneta asta împodobită cu panglici, ți-ai pierdut, pur și simplu, mințile. Știți bine că posibilitatea de a întâlni o navă inamică în coridoare este, practic, nulă.

— Știu, știu... Scuză-mă, te rog !

Absalon recunoscu în sinea lui că, într-adevăr, nu-i întâlnise niciodată pe lemi (cu o singură excepție !). Firește, participase la lupte de scurtă durată, aproape hotești, busculade izolate care se sfârșeau, de obicei, cu retragerea în hiperspațiu, și, nu rareori, se auzea explodând în surdină câte o unitate combatantă.

Dar, față-n față cu dușmanul nu se găsise, într-adevăr, niciodată. Singura sa întâlnire cu un lem avusese mai degrabă un caracter „diplomatic" și se petrecuse cu trei ani înainte, pe o planetă îndepărtată. Însă numai întâmplarea făcuse să aibă loc acea întrevedere între un ofițer al Confederației și unul imperial.

De la un capăt la altul se desfășurase, ca o suită de incidente diplomatice, de ambuscade și amenințări, înaintări și retrageri, „lupte ascunse" și victorii ca aceea a lui Pirus. Afacerea aceasta cu lemii aducea foarte mult cu vechile istorii în care îndrăgostiții se întâlnesc, se despart, se regăsesc pentru a se rătăci din nou, se urăsc, dar orice ar face nu se pot lipsi unul de altul.

În acel moment, Absalon se întreba în ce măsură guru avea dreptate. Era posibil ca lemii să sufere, la rândul lor, de singurătate sau ca și ei să-și dorească o altfel de viață. Ori, era posibil ca această căutare care-i mână însetați în noaptea cenușie, să ascundă însă pentru ei o semnificație anume sau, pur și simplu, voiau să dea un sens vieții lor prin această fugă absurdă. Spre deosebire de pământeni, ei nu se amestecaseră cu populațiile de pe alte planete, fapt care-i determinaseră pe învățații Confederației să se întrebe dacă nu cumva, toate cuceririle lor, nu erau în fond, decât un semn al orgoliului lor nemăsurat. Cât îi privește pe oameni, ei se răspândiseră asemeni unor roiuri de albine în tot universul, fondaseră

colonii și se înmulțeau neîncetat, căci politica le era înscrisă chiar în codul lor genetic.

Avantajul lemilor era acela de a fi o populație numeroasă, originară de pe o planetă uriașă și extrem de populată. Fuseseră cei dintâi în explorarea universului și încheiaseră multe alianțe, uzând de toate mijloacele pe care le aveau la dispoziție. Iar aceste mijloace erau de-a dreptul impresionante. Fie că nu-i interesa, fie că erau incapabili să se amestece cu toate creaturile inteligente pe care le întâlniseră de-a lungul peregrinărilor lor interstelare, cert este că putuseră compensa acest lucru printr-o mulțime de pacte și compromisuri. Nu reușeau pe cale diplomatică ? Perfect ! În cazul acesta reușita o obțineau prin eforturi deosebite sau chiar prin forță. Imperiul lui Lemura era, ce-i drept, un adversar de temut, dar își dovedea superioritatea pașnic și inteligent.

Acest fapt l-a determinat pe un ofițer superior al Confederației să recunoască, la un moment dat :

— Puterea noastră stă în sex în timp ce a lor ...în creier ! Aceasta este diferența, domnilor !

E de la sine înțeles că numai apreciată n-a fost ideea în sânul Înaltului Comandament.

Întrevederea avusese loc pe o planetă ce purta numele de Serapion. Aparținea Tetrarhiei de la Dardanele și nu fusese decât o etapă oarecare pe drumul către Victorie, la fel cu Celaeno de Peroyne sau Phalline — des — Tempêtes, ori chiar Conque d'Avila.

Dacă-l vedeai de departe pe ofițerul lem, îmbrăcat cum era în uniforma cu zorzoane violacee, cu eșarfa tipătoare la brâu și cu decorațiile sofisticate, puteai să juri că era un pământean, dar de aproape, diferența era vizibilă.

Propaganda confederată nu ezitase să prezinte publicului pe acești locuitori ai Imperiului lui Lemura, ca pe niște monștri hidoși, nu numai din punct de vedere fizic, ci și moral, ceva între câini, cu limba bifurcată ca a șerpilor, și scorpioni, lipsiți de cel mai elementar sentiment.

Firește că părerea lui Absalon a fost... cu totul alta.

După câteva încercări cam dificile de a găsi o cale de comunicare, cei doi au sfârșit prin a se întreține în-

tr-un mod aproape prietenesc. Mai ciudat era că ambii simțeau nevoia să discute.

O înserare în nuanțe de galben și roșu cobora peste Serapion, încet, încet, o înserare pașnică ce trezea în el o dorință nebună de a întoarce spatele acestui război stupid cu compromisurile lui îngrozitoare, cu regulamentele inutile și cu partidele de șah galactic.

Se așezaseră pe o terasă largă a unui sediu administrativ, la adăpost de urechile indiscrete, ciocneau, cu cordialitate chiar, băuturi alcoolice energizante. Se părea că această plăcere simplă era un punct comun pentru lemi și confederați.

Terasa se deschidea către un lac întins, încercuit de munți cu crestele acoperite de cușme de gheață și cu pante pierzându-se în noaptea codrilor. *O lume liniștită* ... care ar fi putut determina pe oricine să depună armele și să se piardă în desișurile inaccesibile din vecinătate, care, dimineața și seara dispăreau în vălătucii de nori. Ce-i drept, Serapion era o planetă aflată încă în neutralitate și scăpase atât de zona de influență a Imperiului, cât și a Confederației. Planeta era învăluită de o ciudată nostalgie, ca o vrajă căreia cu greu îi puteai scăpa. Pentru Absalon era poate simbolul tinereții sale pierdute și a visurilor îngropate ...de vii !

Zăcămintele prețioase îi atrăseseră aici, pe această planetă liniștită, pe spionii lui Lemura și pe cei ai Confederației. Evident că cele două echipaje nimeriseră din întâmplare pe Serapion : formula era arhicunoscută... Ar fi putut foarte bine să se lupte, dar cele două grupuri odată aflate față-n față, sfârșiseră prin a se obișnui unii cu alții într-atât de bine că, în cele din urmă, lemii și oamenii trebuiră să se împace.

Cei doi ofițeri n-au scăpat nici ei farmecelor de pe Serapion. Imaginea încântătoare a lacului și a munților înzepeziți înăbuși în ei amintirea vechilor ranchiune, în timp ce glasurile lor se auzeau tot mai calme, ca și cum treceau printr-un perete de pâslă. Au început să vorbească, mai întâi cu prudență, despre o mie și una de nimicuri. Discuția a devenit tot mai călduroasă și mai personală.

Niciodată, de-atunci, nu-l mai revăzuse pe ofițerul lem, dar nici nu dorea să-l revadă, fiind conștient că o a doua

întâlnire ar sfârși scăldată în sânge. Însă această certitudine nu putea să-i șteargă din minte frumusețea acelor clipe de neuitat.

— Ai pierdut, comandante, începu să strige Wilfrid Brasow.

— („Ai dreptate, Wilfrid, am pierdut, dar nu în sensul în care îți imaginezi tu. Am pierdut și mă simt chiar mai părăsit decât un călător a cărui navă s-a oprit deodată în plin cer și neavând nici o posibilitate de comunicare cu lumea. Non-timpul mă înghite în el asemeni corolei hipnotizante a unei uriașe flori carnivore, iar eu mă las furat de aripie somnului...")

Culoarele hiperspațiului erau bântuite de creaturi fantomatice ce pluteau la întâmplare în acest labirint cenușiu, pândind acolo de milioane de ani răbdătoare și limfatice, ca nesfârșite rețele multiforme cu senzații difuze. Nu știau când se vor trezi (dacă o vor face vreodată), nu știau cine le va salva și nici care va fi scopul acelui salvator...

Adeseori, în timp ce își lăsa gândurile să plutească dincolo de carcasa navei, guru se încrucișa cu murmure nedeslușite, ca un fel de pulberi de gânduri. (Frânturi de conștiință, răspândite ici-colo, deșirate neîncetat în acest deșert cenușiu...) Și în contact cu ele, propria-i conștiință exploda în mii de bucăți ; nu mai era capabil să controleze întregul.

În acele clipe era cuprins de spasme, iar degetele i se crispau parcă pentru a sugruma pe vreunul din acele duhuri misterioase. Avea iluzia că tunelurile cenușii vibrau, intonând o muzică de dincolo de moarte, un fel de cantilene scurte și enervante, plutind ca fumuri opalescente. Lumea se transforma atunci într-o sticlă fenomenală, parcă de-a curmezișul universului de gheață, ca un fel de patinoar oblic, absurd, de-a lungul căruia trebuia să alunece, neputincios, copleșit de groază, la nesfârșit...

CAPITOLUL III

Nava dușmană

„Sper că, acum, dacă ai un pistol și un sac de bombe, nu-ți imaginezi că ești Creatorul însuși, O.K. ?..."

Brian M. STABLEFORD

PARE într-adevăr aberant să compari o navă cosmică cu un submarin. Și totuși... Un submersibil nuclear ce navighează liniștit pe sub banchizele groase, departe de lumina zilei sau, noaptea, de a lunii și a stelelor, nu este prea diferit de o navă cosmică, plutind de-a lungul culoarelor mohorâte și lipsite de cea mai mică variație a hiperspațiului. Termenul îndelungatei călătorii se apropia de sfârșit, iar membrii echipajului se arătau a fi în același timp nervoși și neașteptat de ușurați. Nervoși, pentru că oricând exista riscul unei erori, ce-i drept, foarte redus, și de obicei (cam de 999 999 de ori dintr-un milion) corectat de calculator dar posibil, în ciuda tuturor afirmațiilor științei referitoare la navele cosmice... ; ușurați, pentru că viața își putea relua, în sfîrșit, cursul „normal" (puteau, adică, să vadă din nou cerul spuzit de constelații). Se părea de asemenea că, pe lângă bolile curioase, provocate de singurătate și claustrofobie, hiperspațiul putea favoriza apariția unor idei fixe, mai mult sau mai puțin periculoase. Odinioară, pe când zborurile în interiorul hiperspațiului sau subspațiale se aflau la început, avuseseră loc numeroase accidente pe traseu, majoritatea mortale. Dat fiind că, pe atunci, calculatoarele nu puteau dispune de toate informațiile necesare, se întâmpla ca echipajele să iasă din culoarele cenușii, nimerind fie în interiorul (sau în apropierea) unei stele, fie în zona de atracție a unei găuri negre sau în vecină-

tatea imediată a unei turbulențe magnetice necontrolabile. În general însă, catastrofele se datorau lipsei de experiență a personalului navigator și ambiției câtorva politicieni care mureau de nerăbdare să-și vadă numele legat de vreun zbor cosmic de mare clasă.

Dacă nu s-ar fi aflat, în cele din urmă, care sunt legile zborului în hiperspațiu și dacă expedițiile ultraluminice n-ar fi devenit o modă, războiul cu lemii n-ar fi avut, practic, loc, deoarece o întâlnire cu Imperiul lui Lemura ar fi rămas de domeniul probabilității. Cu mult timp înainte de era cosmică, pe vremea când oamenii se târau asemeni unor larve de la o planetă la alta a sistemului solar, începuseră să circule zvonuri nebunești despre niște eventuale întâlniri cu extratereștrii. Fenomene ciudate începuseră să bântuie atmosfera terestră, meteoriți străpungeau bolta înstelată provocând fie reacții de isterie, fie de entuziasm. Serviciile secrete ale tuturor marilor puteri de pe Pământ cheltuiseră atunci averi întregi, încercând să afle secretul, să pătrundă misterul acelor civilizații îndepărtate ai căror soli erau însărcinați să ne supravegheze, să ne amenințe, sau — de ce nu? — să ne apere... depinde care era politica în acel moment. Sonde purtătoare de mesaje savant încifrate *ad usum alieni* [1], fuseseră trimise spre toate colțurile universului. Dar se pierduseră în vidul interstelar. Decenii la rând, după aceea, oamenii au fost nevoiți să rătăcească printre planetele moarte ale lugubrului lor sistem, concentrându-și toate cercetările asupra aparițiilor fugare care bântuiau faliile cerului.

Înregistrări „top secret", care, mai târziu au fost distruse din ordinul special al Comisiei Centrale de Securitate a Statelor Unite ale Americii, menționau chiar întâlniri secrete pe satelitul Titan. Cu siguranță că alte întâlniri avuseseră loc în zonele mai puțin ospitaliere ale sistemului, dar toate au trecut brusc pe planul al doilea de interes al oamenilor, atunci când, în sfârșit, s-a produs evenimentul pe care sute de savanți și de cercetători îl pregăteau în subsolurile laboratoarelor lor. „Zidul de lumină" a fost distrus. Prin breșa astfel obținută, oamenii se avântară în spațiul cosmic asemeni unor *berserkeri* fără

[1] Ad usum alieni : pentru străini (în original, în latină.) (n.a.)

judecată. Universul le aparținea acum, deci puteau părăsi vechea lor planetă cu ape secătuite și cu adâncurile golite. Națiunile pământene se uneau acum, după ce se sfâșiaseră îndelung între ele, ca să poată jefui mai bine ceea ce se afla dincolo de abisul de neagră disperare care-i făcuse să se împiedice de atâtea ori în pragul Marii Cuceriri. Așteptarea, ca și teama că vor trebui să putrezească cu picioarele în mocirlă îi adusese în pragul turbării. Începură să străbată spațiul asemeni unor săgeți de lumină, căutând prăzi pe care să le devoreze însetați, să-și răzbune toate ceasurile când inimile și trupurile le zvâcneau de durere și groază. Începuturile Marii Cuceriri au fost cu adevărat glorioase : navele militare pământene zburau din victorie în victorie, înșiruind planetele supuse ca perlele pe ața unui colier uriaș.

Și astfel se constitui Imperiul Confederației.

Un Imperiu fără de Pereche.

După aceea, într-o zi sau într-o noapte, oamenii s-au ciocnit de lemi.

Era, într-adevăr, și neavenită și inutilă orice comparație între o navă cosmică echipată cu aparatură ultrasofisticată și un vechi submarin nuclear, navigând pe sub banchize. Exploratorii care călătoreau, pe vremuri, la câteva zeci de picioare sub ghețurile polare erau niște tipi bravi, tari ca piatra, conștienți de faptul că demonii nopților arctice (sau antarctice) nu puteau face absolut nimic împotriva aruncătoarelor de proiectile și a gurilor de tun. Echipamentele lor însă, nu erau decât niște simple jucării care le insuflau un orgoliu cam exagerat, ce-i drept, în timp ce vasele interstelare erau sinteza unei tehnologii extraordinare ce eliminase orice eroare și care reușise să ia în derâdere ideea de infinit și să facă să se vorbească la trecut despre legea probabilităților. În ciuda tuturor acestor atuuri, astronauții continuau să sufere de spaime de nemărturisit și de un rău ce n-avea leac.

În arhivele secrete ale Amiralității existau chiar documente privitoare la revolte sângeroase, care transformaseră unitățile hipercondiționate în tot atâtea iaduri în miniatură. Evident, nici un comandant nu avea acces la aceste documente de temut care ar fi putut lovi greu în

moralul trupei. Cui i-ar plăcea să știe că navighează în imensitatea nopții cosmice pe un butoi de pulbere psihologică ?

Aflând că se apropie de sfârșitul călătoriei, guru nu-și putu stăpâni bucuria aproape copilărească, la care se adăuga și puțină neliniște. Văzându-l, locotenentul Schellenbaum nu se putu împiedica să nu-l ironizeze, sarcastică. Dar, spre dezamăgirea tuturor, ironiile ei au fost foarte bine primite de Ch'tonjali. Acesta stătea în Camera Cartelor zgribulit de frig în toga lui brodată care, oricât de strânsă era pe el, nu-l prea ajuta, și aștepta să vadă din nou strălucirea stelelor. Glumele tinerei femei lunecau pe lângă el ca o ploaie caldă, iar aluziile „verzi" ale lui Brasow îl lăsau rece. Toate facultățile intelectuale și psihice, amorțite de stressul călătoriei, i se trezeau acum ca un fluture în ultima fază a metamorfozei, desfășurându-și aripile luminoase.

— Guru, îi sugeră comandantul, poate ar fi bine să mergi în cabina ta și să te întinzi în pat până trecem de ecluze...

— Pentru nimic în lume ! Am așteptat prea mult să revăd stelele ca să renunț acum...

Absalon ridică din umeri :

— Faci cum vrei, guru ; atunci, vezi să nu ratezi spectacolul...

Se întrezărea strălucirea stelelor, tot mai intensă, ca o chemare. Nimic, în tot universul acesta, oricât de puternic ar fi fost, nu putea rezista atracției lor seducătoare. Era parcă o forță de neînvins ce-i îndemna să se arunce în flacăra lor mistuitoare, spre a se contopi pentru eternitate în strălucirea lor înghețată de un roșu aprins. Gânduri măreațe începeau să le zumzăie în minte și îi îmboldea dorința nestăvilită de a traversa spațiul în salturi uriașe.

În tăcere, se strânseră cu toții ca să vadă spectacolul stelelor regăsite : comandantul Naaidoos, locotenentul Schellenbaum, Fiodor Guéorguévitch și inginerul Brasow. Erau ca niște străini, ca niște militari dușmănoși într-o lume înghețată și tenebroasă. Semănau cu niște insecte prinse în cristalul unei pietre. Stăteau nemișcați în interiorul acelei închisori translucide, părând că așteaptă o eliberare imposibilă. Sentimentul că este superior acestor larve frământate de gânduri neliniștite și împinse doar de dorințe primitive nu-i dădea pace lui guru. Se resemnă să accepte umilința la care era supus, oricare ar fi fost consecințele, înțelegând că toate căile divine sunt presărate cu astfel de contradicții și că ele vor rămâne atâta timp cât lumea va exista. Dar cât va mai exista această lume ?

Deodată, sclipirea stelelor nu-i mai păru prietenoasă și îi făcu să se gândească la niște ochi răi, de felină, ce clipesc în bezna de nepătruns. Pe ecrane, dungi ondulate se mișcau necontenit, imaginând adevărate simfonii de culoare, pierzându-se apoi în pulberi de lumină ; pulsau asemeni plasmei roșiatice, ori se încolăceau ca algele hăituite de pseudopodele nemiloase ale sondelor optice. Guru își strecură un fascicul mental dincolo de pereții navei și, o clipă, rămase suspendat în vidul de afară, prizonier al frigului, paralizat de miliarde de ace înghețate.

Vedea acum totul de la înălțime : vatra magnetică a stelelor, unghiurile de catifea întunecată de unde pândeau, de milenii, târâtoare periculoase. Eonii le vânturau fără încetare. Plutea deasupra amețitoarei irealități a Creațiunii.

Dar în ce ascunzătoare se afla Creatorul a tot ce există ?

Trupul îi rămăsese în Camera Cartelor. De acolo, de sus, putea vedea cum comandantul îi pusese mâna pe umăr. Buzele ofițerului se mișcau cu greu.

— Ar fi trebuit să-mi asculți sfatul, guru, și să te duci în cabina ta să te întinzi în pat. Văd că nu prea ești în largul tău.

Locotenentul Schellenbaum se apropie și se aplecă deasupra lui Ch'tonjali. Ochii îi sclipeau de parcă se pregătea să spună o nouă răutate.

(SPUNE-I ACESTEI FETE SĂ-MI DEA PACE, NAAIDOOS. NU CRED CĂ I-AȘ MAI PUTEA SUPORTA SARCASMELE ...)

— ACEASTĂ FATĂ ESTE LOCOTENENTUL SCHELLENBAUM DIN FLOTA CONFEDERATĂ...

— ASTA N-O ÎMPIEDICĂ, DUPĂ CÂTE SE PARE, SĂ FIE UN FACTOR DE DEZORDINE, UN ELEMENT PERTUBATOR ÎN COMUNICAREA NOASTRĂ...

— Lasă-l în pace, locotenente, guru a ațipit și atâta tot. (VOI AVEA GRIJĂ SĂ NU TE MAI DERANJEZE NIMENI INUTIL, SWAMI !)

Cadru mărit : Acum ofițerii de pe *Patnaa* puteau contempla locul unde urmau să ajungă. O stea, Beta Draconis, cu cortegiul ei de planete abia perceptibile, apăru pe ecran.

EXTINDERE A CADRULUI : Beta Draconis se transformă într-o minge de flăcări. Imaginea începu să joace : se văzură alte astre scânteind în depărtări asemeni unor minuscule anemone de mare ale căror petale de lumină se răsucesc neîncetat.

Pe ecran apăru Ornella. Un frison pe care nu și-l putu stăpâni, îi scutură trupul lui Absalon la amintirea imaginilor holografice pe care i le prezentase Nr. 1, acolo, departe, pe Hylas (sau Bellérophon-de-Tyade).

Măriți cadrul : Da, este într-adevăr Ornella. Un demon blestemat. Sau, mai corect, o diavoliță afurisită... din moment ce odinioară, Ornella era un prenume feminin. Ce obicei ciudat mai aveau și cei de demult, să dea nume de femei acestor lumi necunoscute. O fi fost oare un obicei sau, pur și simplu, o pervesiune ?

Imaginile deveniră mai clare când sondele optice se fixară numai asupra misterioasei planete.

În centrul ecranului panoramic, Ornella începu să crească, devenind tot mai impunătoare, asemeni unei flori supranaturale, filmată rapid.

— Și ACEASTA ! Ce vrea să fie ?

— Ce anume ?

— Umbra asta, dom'ne, care trece prin fața planetei ?

— Mai mult ca sigur, e vorba de un satelit al planetei, Fiodor. Încearcă, totuși, s-o prinzi în cadru. Mă cam intrigă...

— Câți sateliți are planeta asta ?

— Unul singur —, și de dimensiuni reduse. De ce ?

— De ce ? Pentru că ce-mi spui tu schimbă datele problemei. Am sub ochi calculele de pe ordinator. În acest moment, singurul satelit al Ornellei se află pe cealaltă parte a planetei. Ești sigur că ai văzut acea umbră sau...

— Brasow, știu că ești doct în acest domeniu, dar asta nu mă împiedică pe mine să am o vedere bună.

(COMANDANTE NAAIDOOS, CE ESTE CU ACEA UMBRĂ ?)

— CUM, GURU, ȘI TU AI VĂZUT ACEA UMBRĂ CARE A STRĂBĂTUT PLANETA ?

— FOARTE CLAR ! NU TREBUIE SĂ EXISTE NICI O ÎNDOIALĂ...

— NU S-AR ZICE CĂ MODESTIA TA DĂ PE-AFARĂ, GURU CH'TONJALI ! CINE-MI GARANTEAZĂ CĂ AI DREPTATE ?

— ÎNCETEAZĂ CU CHESTIILE ASTEA... TOT CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎMI DOVEDEȘTE CĂ E VORBA DE UN ARTEFACT ...

— UN ARTEFACT ? POATE UN SATELIT ARTIFICIAL...

— NU MĂ GÂNDESC LA UN SATELIT ARTIFICIAL ȘI NICI LA O STAȚIE ORBITALĂ, CI LA O NAVĂ. IAR DACĂ E CU ADEVĂRAT O NAVĂ ȘTII CE ÎNSEAMNĂ ASTA ? ...

— CĂ LEMII SUNT DEJA ACOLO...

— SAU CĂ VOR SOSI ÎN SCURT TIMP...

— Domnule, am prins-o !

Brasow era excitat ca un puștan care tocmai a găsit o comoară pe scara pivniței.

— Despre ce este vorba ?

— Cu siguranță, e o navă interstelară, o foarte puternică unitate de luptă. Vă anunț de pe acum că putem considera lupta ca și pierdută.

Abe se apropiase de comandat ca să vadă mai bine ceea ce se petrecea pe ecranul de control. Umerii li se atingeau, fapt ce făcea ca tot trupul lui Absalon să fie străbătut de fiori. În ciuda pericolului ce-i amenința, o emoție puternică puse stăpânire pe el, împiedicându-l să se concentreze asupra a ceea ce era pe cale să se producă în afara navei.

CEEA CE ERA SĂ SE PRODUCĂ ÎN AFARA LUI *PATNAA !*

Au fost caraghioși, chiar stupizi, dacă au putut să-și imagineze că un secret atât de important în evoluția osti-

lităților va scăpa neinterceptat de spionii lui Lemura. Ce-i drept, universul era nemărginit, dar gândurile care scăpau în spațiul interstelar nu puteau fi ferite, din păcate, de rețelele mentale invizibile și rapace ce se țeseau din murmure pătrunzătoare și otrăvite, ca imense plase de păianjen telepatice... în care se întâmpla, adesea, să se încâlcească și să moară, neștiute de nimeni.

— Am fost niște caraghioși, niște imbecili caraghioși ! strigă comandantul, uitând de rigorile regulamentului militar.

— Adică ? Brasow îl cercetă nedumerit.

— Nimic ...NU-i absolut nimic... Spune-mi sigur dacă-i vorba de o unitate de luptă.

— Haide, dom'ne !...

Tonul inginerului era ironic și plin de reproș : să-l întrebe pe un inginer de talia lui dacă e sigur de ceea ce spune...

— E un vas. Un vas de război. Îl voi prinde în obiectiv și o să-l vedeți.

Vocea lui Brasow nu era umbrită nici de cea mai mică urmă de neliniște și locotenentul Schellenbaum se întreba dacă acesta era conștient de întorsătura dramatică pe care o luau evenimentele. Încetă să se mai frece de comandant și adoptă o poziție mai milităroasă. Naaidoos închise ochii, strângând atât de tare pleoapele, încât simți cum îl invadează o ploaie de scântei aurite. Spiritul lui își luă zborul dincolo de pereții navei și întâlni, mult deasupra polului nord al Ornellei, un grup de lemi îmbrăcați în scafandre. Văzându-l, s-au năpustit asupra lui, amenințându-l cu armele.

— Vezi bine, comandante, că este un vas ce aparține lemilor. S-ar părea chiar că e mult mai mare decât al nostru... Ce mai ! ...O așa unitate de luptă, atât de bine dotată, mai rar...

— Aveți dreptate, desigur, interveni guru, fără să-l fi întrebat cineva ceva. Dar noi avem arme telepatice pe care voi, din câte am înțeles eu, le numiți *psi*. Cu asemenea dotare vom putea restabili echilibrul forțelor în prezent !

(Faceți odată legătura, guru Ch'tonjali !)

Se ridică, cu sentimentul acut că este amenințat. După puțin timp, nava se putu vedea și mai bine, fiind acum

foarte precis conturată pe ecranul de control. Nu mai exista nici o îndoială : adversarul se afla acolo bine echipat și înarmat până-n dinți, gata oricând să lovească și, dacă ar fi fost cazul, cu foc susținut.

Vasul scânteie o clipă în lumina Betei Draconis înainte de a se pierde cu totul în ploaia de raze solare.

— Comedia a luat sfârșit rânji Guéorguévitch. Acum trecem la chestiile serioase.

Era o navă de un tonaj mult mai ridicat decât al lui *Patnaa*, se vedea acest lucru, de o construcție recentă, chiar dacă, în ceea ce privea puterea de foc, nu s-ar fi zis că era superioară vasului confederat și comandantul nu înțelegea de ce naiba, cretinii din Amiralitate făceau greșeli după greșeli pe spinarea altora...

— Ce ne facem ? întrebă locotenentul Schellenbaum.

— Întrebarea e bine pusă, zâmbi ironic comandantul. Se pare că va trebui să iau imediat o hotărâre. Nu vom putea continua la nesfârșit jocul acesta de-a v-ați ascunselea în jurul Ornellei.

Absalon își simți măruntaiele invadate de o oboseală fără margini. Ar fi dat orice să poată încredința această responsabilitate subordonaților săi ca să se poată lăsa să alunece nepăsător în somnul ce-l ademenea.

— Sunt prea obosit... și toate astea mă plictisesc de moarte. Cred că atunci când voi muri, acest război va fi departe de a fi terminat. Probabil va dura cât universul. Tocmai bine ; și așa filosofia confederată avea nevoie de un fundal ca să se justifice...

— LASĂ ASTEA, ACUM, COMANDANTE, LASĂ SLĂBICIUNILE ! NE AFLĂM ÎN AJUNUL ZILEI CELEI MARI !

— ȘTII CEVA, SWAMI ? AȘ FI TARE BUCUROS DACĂ AI ÎNCETA SĂ-MI MAI BÂNTUI CREIERUL !

Treptat, descriind o traiectorie cât se poate de grațioasă, nava dușmană se furișă într-un con de umbră. Încă o clipă și ar fi dispărut în dosul versantului ecuatorial al Ornellei. S-o urmărească, sau, mai bine, „să-și ia picioarele la spinare" cât mai era timp ?

— Domnule Brasow, am o întrebare, spuse Naaidoos. Dacă ai fi în locul meu, ce-ai face, ai intra pe orbită sau, din contră, ai încerca să aterizezi pe Ornella ?

Inginerul clătină din cap cu gravitate. Să aterizeze pe o planetă primitivă era un risc considerabil pentru o unitate de luptă de talia și de greutatea lui *Patnaa*. Pe de altă parte, însă, să se plaseze pe orbita unei planete când un aparat dușman de dimensiuni considerabile se mișca în jurul respectivei planete, era curată nebunie.

— Nu știu ce să spun, zise cu prudență Brasow. Cred că înainte de a risca o aterizare, ar trebui să așteptăm și să vedem care sunt reacțiile onorabilului nostru adversar.

— Să așteptăm ! Ai niște idei !...

CAPITOLUL IV

Vulturii de pe Ornella

„O dorință de nestăvilit creștea în ea, să se întindă pe nisipul de culoarea sidefului și să simtă colțul unicornului împlântându-se în ea pentru totdeauna, acolo, la malul acelei mări albe unde și oasele ei vor scânteia într-o zi de soare..."

Vladimir COLIN

— JOCUL de-a v-ați ascunselea se anunță a fi foarte palpitant, n-am ce zice, spuse Naaidoos. Va trebui să facem în așa fel, ca de fiecare dată să fim perfect camuflați. Ce crezi, domnule Brasow, am putea să zburăm în continuare pe orbită ?

— Știu și eu ? Cred că da. În orice caz, să aterizăm pe Ornella e tot una cu a accepta rolul de robinsoni spațiali !

Abe fu scuturată de un frison : se vedea în furtuna de zăpadă, într-un vacarm de tunete înghețate. Creaturi monstruoase, născute din ceața smântânoasă, țopăiau de-a dreapta și de-a stânga drumului plin de hârtoape în care se împiedica aproape la fiecare pas. Undeva, aiurea, în acest iad alb, zăcea ceea ce mai rămăsese din *Patnaa*. Între ruinele navei cosmice duceau o viață demnă de plâns și ar fi vrut să poată scăpa de privirile lor înfrigurate și să nu mai vadă gesturile lor spasmodice.

O mână de gheață îi crestă obrazul, făcând-o să-și revină în fire. Se afla tot în *Camera Cartelor*, în culcușul călduros care (încă !) era *Patnaa*.

Comandantul era din ce în ce mai nervos. Hotărâse să sfârșească odată cu povestea aceasta chiar cu riscul de a recurge, în ultimă instanță, la soluția cea mai absurdă, aceea de a se acroșa de nava dușmană.

Cât despre guru, acesta avea aerul unei feline adormite, dar unde electrice, emise de ciudatu-i encefal, continau să bântuie în zonele de umbră ale Camerei Cartelor.

— Deci va trebui să acționăm repede, conchise comandantul. Mult mai repede chiar decât prevăzusem. Dar înainte, vă voi explica anumite chestii...

Toți cei care erau de față ridicară capetele, mai puțin swami care rămase nemișcat, ca și cum ar fi fost cu adevărat cufundat într-un somn adânc.

(— SUS, SWAMI, HAI, SUS ! VA TREBUI SĂ FII ALĂTURI DE MINE ÎN TOATĂ AFACEREA ASTA !)

Gânduri confuze, scântei reci ca vântul nopții de-afară, trosniră în Camera Cartelor.

(...SPIRITUL ...MEU... ZBOARĂ... SUNT ...ACOLO... SUS... ÎN...) O ploaie de ace ca gheața se înfipseră în creierul lui Absalon de parcă guru își concentrase toată puterea minții lui într-un flux de gânduri precise și tăioase. S-ar fi zis că guru era împărțit în două : o jumătate părăsise vasul pentru a explora suprafața Ornellei, iar cealaltă îl pedepsea pe comandant pentru atitudinea lui disprețuitoare.

— Vom pătrunde în scurt timp în atmosfera Ornellei. Din acel moment vom fi, practic, proprii noștri prizonieri și va fi inutil să așteptăm vreun fel de ajutor de pe *Patnaa*. Aș vrea ca detașamentul de intervenție să fie alcătuit cât mai rapid. Va fi condus de către locotenentul Schellenbaum și de mine însumi. Și, firește, îl vom lua cu noi și pe swami.

Acele de gheață se înfipseră și mai adânc în cortexul lui Naaidoos, fapt care-l făcu să se bâlbâie într-un mod de neînțeles, înainte de a-și recăpăta stăpânirea de sine.

— Pricepi, guru Ch'tonjali ? Când vorbesc vreau să fiu și ascultat. Ar trebui să-ți bagi în cap chestia asta !

Celălalt deschise ochii, încet, de parcă abia își unise cele două jumătăți ale spiritului său. Lunetele îi scânteiară.

— Scuză-mă, te rog, mi-e jenă într-adevăr, dar tocmai mă concentrasem asupra blockhausului aurit. N-am ajuns decât la jumătatea drumului și m-am lovit de un fel de ...zid, ca o senzație îngrozitoare de singurătate și de teamă.

Acum însă, sunt trup și suflet între voi și... gata să mă supun...

— Sunt încântat... Când vei binevoi să-ți termini discursul o să pot continua și eu ce aveam de spus.

Guru îl fulgeră cu privirea dar se stăpâni să se lanseze într-o nouă agresiune telepatică.

Abe începu să tremure din tot trupul. Simțea tensiunea dintre comandant și guru, dar nu știa nici ce să mai creadă și nici ce să facă. În ciuda experienței pe care o avea îi era teamă de clipa când va trebui să părăsească bordul și să-și ia zborul într-o navetă oarecare spre acea planetă pierdută, adevărat viespar colcăind de vrăjitorii.

Din nou se văzu pierdută în pustiurile albe ale Ornellei, dar de data aceasta rătăcea complet dezbrăcată, într-un deșert de nisip strălucitor, în timp ce razele nemiloase ale soarelui Beta Draconis o supuneau unor chinuri de nesuportat. La un moment dat, începu pur și simplu să se topească : vedea cum toate părțile rotunde ale trupului său se evaporă încet și inexorabil ; își vedea sânii transformându-i-se în niște simpli saci de piele flască. Se prăbuși în nisipul prefăcut deodată în viermi albi.

Naveta pătrunse în atmosfera Ornellei. Cei aflați în ea își ținură răsuflarea. Spațiul negru căpătă nuanțe de violet, apoi de albastru. Și se încărcă de nori. Curând se văzură plutind într-un azur scânteietor, împuns de razele Betei Draconis ca de colții unui trident de lumină.

Așa cum era, cu aripile scurte de metal, naveta argintie semăna cu o pasăre răpitoare cu aripile atrofiate. În afară de cei doi ofițeri și de swami, se aflau în interiorul ei și sergentul Mordom și douăzeci și patru de pușcași înarmați până în dinți. Mai era destul loc și pentru două mașini de luptă dotate cu autoșenilete și cu tunuri mici, cu bătaie lungă, care le-ar fi fost mai mult decât necesare în cazul în care s-ar fi dovedit imposibil să se plaseze în imediata apropiere a casei *celor adormiți*.

— Ce idee le-a venit să se înmormânteze în zona cea mai mohorâtă de pe planetă, îi spuse Abigael lui Absalon. Dintotdeauna am avut oroare de frig și de furtunile de

zăpadă. Cinstit vorbind, aș fi preferat o junglă plină de noroaie și de țânțari mari cât degetul...

Comandantul ridică din umeri : tânăra femeie era acum un ofițer ca oricare altul și, de aceea, își interzise orice gând erotic ce-i venea în minte. Așa cum stătea, cu pumnii strânși, cu pleoapele pe jumătate lăsate, simțea până în adâncul ființei lui vibrațiile navetei.

Oare ce-or face lemii în acest timp ?

Ne-or fi reperat deja ?

S-or fi grăbit să profite de avantajul pe care-l aveau, iar acum ținutul acesta al ghețurilor colcăie deja de soldați înarmați până-n dinți ?

Ipoteza ca emisarii Imperiului să se afle acolo din întâmplare i se părea de neconceput. Nu era cu putință să fie astfel. Imposibil ? *Orice este posibil în univers.* Prin forța lucrurilor, acesta era *locul tuturor posibilităților.*

Vulturi de metal coborau spre planeta Ornella.

Oameni și lemi, având în comun același ideal hegemonic se năpusteau asupra acestei lumi pentru a-și potoli foamea ce le chinuia măruntaiele nesătule, devorând cadavrul misterioasei civilizații de pe planetă.

Naveta se apropie de suprafața Ornellei. Nori de vată ascundeau privirii petice de continente și de mări. „O să vă cam înghețe fundul pe Ornella", spusese „Peștele". În zona înghețată a planetei, vânturile ce bat cu 120 km/h sunt ceva obișnuit. S-ar părea că iarna-i veșnică aici iar noi, oricum, n-avem timp să așteptăm o presupusă primăvară.

Puțin mai târziu ambarcațiunea străpunse norii și, o vreme, survolă un lanț de munți înalți în care parcă lovituri colosale de topor săpaseră văi adânci și întunecate.

Pe ecranul de control se perindau sub ochii lor falii uriașe, mormane de piatră înghețată și canioane de o adâncime nebănuită. O lume sălbatică, ce cunoscuse odinioară, când civilizația oamenilor sau cea a Imperiului lui Lemura era încă în fașă, o epocă de glorie în știință și în cultură.

— Comandante, spuse locotenentul Schellenbaum, având în vedere că ai prevăzut și ai înțeles tot ce se petrece aici, poți să-mi spui ce șanse de izbândă avem ? ...Sau dacă merită să ne riscăm pielea ? ...

— Locotenente, e foarte posibil ca nici unul dintre noi să nu se mai întoarcă acasă. Dacă lemii se bazează tot pe arma mentală (și dacă o cunosc, îți garantez că nu ne vor cruța) nu se vor lăsa învinși de dușmanul tradițional.

(„De data asta nu va mai fi ca pe Seraplon, își zise el. Adio, armistițiu, adio gânduri melancolice schimbate la un pahar de vorbă ! Cu siguranță, vor trebui să se ia la harță, imediat ce se vor întâlni, sau mai târziu, dar cele două echipaje păreau a fi tot atât de iremediabil șocate pe cât va fi de plină de scântei confruntarea finală între cei doi uriași. Firește că n-ar fi vorba decât de o scurtă „încăierare", dar care poate fi plină de consecințe ! Și-atunci...)

— Comandante, îl întrebă deodată guru, cât mai avem până aterizăm ?

Naaidoos dădu din umeri. N-avea acum chef să discute cu swami. Se gândea la tactica pe care ar fi trebuit s-o folosească în cazul în care detașamentul s-ar fi trezit, din senin, nas în nas cu vreo trupă a Imperiului. Ce să facă ? Să parlamenteze ? Să-ncerce să-i tragă pe sfoară, sau pur și simplu, să deschidă focul asupra lor fără nici un fel de avertisment și să omoare cât se poate mai mulți lemi ?

(„Sunt prea bătrân ! Asta e : sunt un țap bătrân și obosit...

De ce o fi trebuit să-și bage nasul în viața mea ? De ce o fi trebuit să afle că eu sunt omul care le trebuie iar acum să nu-mi mai dea pace ? Și, pe deasupra, mi l-au trimis ca însoțitor de drum pe maimuțoiul ăsta pretențios cu ideile lui mistice. Ce n-aș fi dat să pot îmbătrâni într-un bordel, liniștit și înconjurat de cărți și de muzică... Poate n-aș mai fi cerut nimic de la viață... Aleluia !")

— Te-am întrebat ceva, comandante ! Și vreau un răspuns !

Sergentul-major Mordom tresări. Se întoarse spre ofițeri și-i aruncă o privire complice comandantului, ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva : „Hai, dom'ne, dă-i o lecție s-o țină minte !" Dar împotriva oricăror așteptări, comandantul zâmbi mieros :

— Îmi pare rău, dragă swami, n-am vrut să-ți faci impresia că ai fi neglijat, dar, din întâmpinare, *eu* sunt responsabil de această expediție. Câteodată, dragă swami, îmi surprind gândurile rătăcind departe de vas și de ordinele primite, departe de tot ce nu face parte din misiunea mea! Dacă poți înțelege acest lucru, repetă, te rog, întrebarea ...

Sergentul-major făcu o grimasă semnificativă și-și întoarse privirile ca să se poată amuza în voie.

Cât despre pușcașii cei tăcuți, aceștia rămaseră nemișcați, așa cum stăteau înțepeniți pe banchetele așezate față-n față, de o parte și de alta a culoarului central. Armele lor se aflau așezate în rastel iar căștile se odihneau lângă echipamente, în niște alveole de vreo cincizeci de centimetri, aflate mai la o parte. Această ordine, cu adevărat militară, avea în ea ceva pe cât de liniștitor pe atât de înfiorător.

— Te-am întrebat ...te-am întrebat dacă mai avem mult până la coborârea pe solul planetei.

Tonul lui swami, la început înțepat și arțăgos, deveni deodată de o politețe uleioasă. Făcuse un efort considerabil să se stăpânească, dar nu putuse înșela pe nimeni : cu toții îi simțiseră ura și mânia colcăind sub vorbele atât de meșteșugit împăciuitoare.

Pe ecran apăru acum solul, acoperit de o pădure cu arbori ciudați, atât de răsuciți că i-ai fi crezut mai degrabă niște mastodonți plumburii angajați într-o luptă ternă.

— Regret, spuse comandantul, zâmbind ipocrit, dar știu tot atât cât știi și tu. Calmează-te, mai bine, și roagă-te puțin pentru noi, *maestre al primei apropieri* [1]. („Încep să-i înțeleg acum pe aceia care erau atât de înverșunați

[1] *Maestru al primei apropieri :* (în yoga) Sistemele clasice de yoga au ca scop final atingerea unei stări extatice, în care corpul uman e perceput numai prin latura sa energetică, acesta intrând în rezonanță cu energia universală. Maeștrii-yoga au rolul de a îndruma și a proteja discipolii pe această cale. În starea de yoga, sub îndrumarea unui maestru, subconștientului i se revelează natura divină a omului, el fiind o parte a întregului divin (universal). Discipolii, odată inițiați, pot atinge această stare de câte ori doresc (n.a.)

împotriva *cryptoinduiștilor* ! Dacă toți or fi fost ca acest Ch-tonjali ...")

Ecranul revela cu exactitate miraculoasă amănunte ale peisajului. Pădurea defila sub ochii lor destăinuind vederii înalte piramide vegetale și candelabre de verdeață cu reflexe albăstrui. La un moment dat au zărit un luminiș plin de denivelări regulate, ai cărui aburi urcau către cer. Animale uriașe o luară la goană, ca înnebunite, către adăposturi, iar băștinașii goi-pușcă își înălțară privirile spre zburătoarea metalică, dând semne de adâncă neliniște. Dar abia îi văzură pe ecran, că imaginea lor se șterse, înlocuită de aceea a noii păduri pe care o survola naveta.

— Vom intra în istoria tribului, dragă swami, zise Absalon. O să se vorbească mult timp despre noi... Poate nu mă crezi, dar aborigenii vor transmite legenda din generație în generație : ziua când zeii au zburat deasupra lumii va rămâne în istoria colectivității. Cred că ar fi cazul să meditezi la acestea și să încerci să împaci aceste paradoxuri !

Din nou în mijlocul deșertului alb. Până în zare, se vedeau ondulând dune smântânoase ca niște movilițe opaline. Pășea pe ele, dar, ciudat, piciorul nu i se înfunda în nisip, dimpotrivă, derapa, alunecând pe mai mulți metri, de parcă deșertul ar fi fost din sticlă fierbinte. Soarele semăna cu un felinar albăstrui, agățat în inima cerului de lumină.

Mergea aproape goală pe această întindere artificială și fiecare pas stârnea un concert de gâfâieli scurte, ca și cum o gură imensă se deplasa împreună cu ea pe sub solul de sticlă cu reflexe sidefii.

Mâinile-i tremurătoare strângeau cu grijă o pușcă cu bătaie scurtă. Era o armă perfecționată și periculoasă : ultimul „răcnet" în materie de tehnică militară.

Căzu și, de frică, țipă. În cădere apăsă, din greșeală, pe trăgaci. Un sfârâit hidos se auzi bolborosind în limburile [1] atmosferei. În peretele pe care tocmai se pregătea să-l urce, se ivi brusc o crăpătură care începu să se caște

[1] Limb : strat luminos al unui astru (n.tr.)

tot mai repede către ea, o imensă gură bătrână și stîrbă Alunecă spre fundul dunei de sticlă, lovindu-se cu arma, arzându-se și provocându-și umflături ce o secau la inimă de durere. Buzele acelei guri se deschiseră ca pentru a o înhăța și de data aceasta trase din nou spre duna opalină, anume pentru a omorî vietatea ce sufla și gâfâia atât de îngrozitor sub pământ. O mână uriașă țâșni atunci dintre buzele de sticlă, grăbindu-se s-o apuce și s-o strivească între degetele de metal. În bătaia cerului albăstrui unghiile căpătaseră sclipiri de bronz.

Urlând cât o țineau plămânii își îndreptă pușca spre mâna amenințătoare care se transformă pe loc într-o gură buzată cu dinți galbeni.

Când, în cele din urmă, coșmarul se sfărâmă într-o ploaie de țăndări opaline, auzi o voce familiară ce-i ordona să-și *vină în simțiri și să-și stăpânească nervii !*

Naaidoos își puse mâna pe umărul ei, iar gestul lui a fost atât de tandru și atât de puțin regulamentar, și atât de binevenit după acel coșmar din care nu-și revenise încă pe deplin, încât Abigael nu își putu stăpâni un oftat.

— Abe, îl auzi ca prin vis, încearcă să nu te dai în spectacol în fața acestui individ ...

Dar Ch'tonjali nu-i auzea : cu ochii închiși își reluase poziția lui de pisică torcătoare, alungându-și tot misticismul în adâncurile gândurilor lui.

ECRANUL !

Pustiul alb se afla deja acolo, în fața lor, dar nu era din sticlă și soare, ci din zăpadă și ger. Ajunseseră deja unde începeau ghețurile, o regiune întinsă și pustie unde erau așteptați, probabil (mai mult ca sigur !), de ucigașii, luptătorii de elită ai Imperiului lui Lemura.

Din cabina pilotului se auzi vocea posomorâtă a *servo-pilotului :*

— Ne aflăm deasupra obiectivului dar va fi imposibil să aterizăm în imediata lui apropiere. Factorul de risc este atât de mare că va trebui să găsim o altă soluție. Autoșeniletele au fost controlate. Au raza de acțiune compatibilă cu datele cele mai recente. Dacă totul merge

cum trebuie vom debarca în vreo zece minute ...cu autorizația dumneavoastră, comandante !

Naaidoos tuși ca să-și mai dreagă vocea :

— La ce distanță de obiectiv ne aflăm în acest moment ?

Răspunsul apăru pe ordinator într-o microsecundă :

— 120 mile. E puțin, dar în același timp — enorm.

Comandantul zâmbi. Dar zâmbetul lui fals trăda o suferință de nemărturisit.

CAPITOLUL V

În ținutul ghețurilor

„La fel ca și noi, domnule Stencil, lumea a început să moară din chiar clipa în care s-a născut."

Thomas PYNCHON

ODATĂ AJUNȘI în ținutul ghețurilor, pe lângă ceața și umezeala corozivă care pătrundea până la oase, rigorile climatului își făcură simțită prezența cu prisosință. Acesta era un fel de a spune, atâta timp cât membrii expediției se aflau la adăpost în spatele zidului de autoșenilete și nu le era încă teamă de vânt și de frig.

Deocamdată, contemplau, prin hublou, peisajul ce se oferea privirii.

Dat fiind că se aflau într-o zonă necunoscută, șoferii celor două vehicule înaintau cu mare precauție, bazându-se pe resursele instrumentarului de bord și pe indicațiile aproximative furnizate de notele topografice, cam sumare, de care dispuneau, datorită Arhivelor Amiralității.

Primul vehicul era comandat de Absalon, al doilea de Abigael.

Ambele autoșenilete blindate, vopsite în alb, păreau a fi una cu peisajul acela înghețat. În jurul lor se întindea un adevărat labirint de gropi și dune înzăpezite, presărate cu mormane de stânci acoperite cu un strat gros de gheață, câteodată atât de transparente, că păreau a fi din sticlă. Atunci când ochii cercetașilor întârziau mai mult pe acele ciudate edificii ale naturii, licărul lor le dezvăluia, printr-o vrajă subită, vitrine fabuloase pline de homunculi de foc și nimfe, jumătate-femeie, jumătate-viespe, singure supraviețuitoare ale unei civilizații hi-

bride, surprinse de cleștii unei glaciațiuni subite, luptători de piatră înțepeniți în așteptarea unui conflict definitiv.

Mirajul nu dură mai mult decât ai clipi din ochi și vălurile de ceață se lăsară din nou, asemeni cortinei unui teatru fantomatic.

Comandantul Naaidoos regreta acum prezența locotenentului Schellenbaum. În lipsa ei, habitaclul părea o mare cutie de metal, pierdută în spațiu.

Guru se afla alături de el, dar contactul telepatic fusese tăiat cu brutalitate, de parcă un ecran nevăzut se strecurase între ei.

Absalon închise ochii, încercând să se destindă. Totuși, spiritul lui stătea de veghe, incapabil să se sustragă atmosferei apăsătoare ce domnea în vehiculul militar.

Se frecă ușor la ochi, încercând să alunge scânteile ce-i provocau niște dureri cumplite.

Deodată îi apăru în noaptea gândurilor blockhausul de metal aurit, strălucind în toată splendoarea lui, așa cum se afla înconjurat de ghețuri și zăpezi. Un munte domina acest peisaj delirant, învăluit în neguri ca într-un cocon cenușiu și înghețat, adevărat demon de granit cu vârful pierdut în c-turile veșnice.

Păsări, care nu se știe prin ce minune puteau supraviețui frigului crunt de afară, pluteau în voia curenților atmosferici. Se îndreptau către zidul plumburiu al muntelui, în dans, ca într-un balet mecanic. Absalon strânse din dinți în momentul în care zdruncinătura zgudui autoșenileta.

RĂZBOIUL ESTE O TREABĂ MULT PREA SERIOASĂ CA SĂ POATĂ FI LĂSATĂ PE MÂNA MILITARILOR... spusese pe vremuri cineva..., cineva care se credea foarte spiritual. Totuși, Absalon îi dădea dreptate acelui „firoscos" al vremurilor trecute : ar fi dorit ca lucrurile să fi mers altfel, ca supercreierele de tipul acelui Pește să-și târască indiferența în grădinile înghețate ale galaxiei, să deschidă focul împotriva supercreierelor din Imperiul lui Lemura și să sfârșească într-o explozie purpurie ca Ragnarok sau în absurdul Crepuscul-al-Zeilor. Supercelulele supercreierelor s-ar dezintegra atunci în crevasele eterului sideral.

GURU !

— Ești un mincinos. Niciodată n-ai dorit pacea ! (Nici un sunet nu-i tulbură gândurile).

Nicicând n-ai vrut să fie pace, dar ți-ai dorit (și îți dorești !) puterea ! Să stăpânești, asta vrei ! Acum te văd așa cum ești, de fapt ! Cât de puternic vei deveni în clipa când vei fi putut trezi morții din somnul veșnic !

Când vei fi stăpânul resurselor infinite ale spiritelor lor ...(POFTIM ?)

(SCÂNTEI DE SUNET SE FĂCURĂ AUZITE ÎN LINIȘTEA GÂNDURILOR !).

P/O/F/T/I/M ?

Nu, guru, în ciuda aerelor pe care le afișai, n-ai dorit niciodată decât un singur lucru : să te întorci în sânul Confederației, acoperit de laurii gloriei, aureolat de prestigiul că ai reușit să realizezi acest lucru, iar eu nu voi fi decât un căpitan bătrân, acoperit de umilința eșecurilor, cu reputație proastă, neînțeles, neiubit ; în schimb tu ...

(ȚI INTERZIC ! ASTA-I CURATĂ BLASFEMIE !)

Ah, în sfârșit, am putut să dau de tine, swami ! Tot aici ești ! Te-am trezit ! Cum crezi oare că mă pot împărtăși din gândurile tale, că mă pot confunda cu tine, cum crezi că pot fi reflexul gândurilor tale și cum îți închipui că mă pot îndrepta, împreună cu tine ca o armă, spre vizuina celor adormiți ? BLASFEMIE ! Asta spui tu ! CINE COMITE O BLASFEMIE ? TU, SWAMI, TU FACI ASTA, PENTRU CĂ TU EȘTI CEL CARE VREA SĂ SCORMONE GÂNDURILE CELOR CE-ȘI DORM SOMNUL DE VEȘNICI ÎN ADÂNCURILE GHEȚURILOR !

(Liniște în mintea lui). (Aceeași liniște profundă și înfricoșătoare).

Odată, în plus, guru a rupt orice legătură. Fără discuție, între ei doi, el era mai tare ! Pleca și se întorcea când voia, pe canalele gândurilor.

(Liniște adâncă, asemeni unui zid de granit fără cea mai mică fisură).

La bordul lui *Patnaa* nu se mai afla nimeni. Străbătea singură coridoarele navei. Pașii săi nu făceau nici cel mai mic zgomot, de parcă atmosfera ar fi fost atât

de stătută, că nu mai putea conduce sunetele de la un capăt la celălalt al vasului.

Abigael se afla singură la bordul lui Patnaa. Dintr-un motiv pe care ea nu-l cunoștea, întreg echipajul evacuase nava. Nici măcar comandantul Naaidoos, pe care îl prețuia sincer, nu se mai afla acolo. Era de necrezut !

Pătrunse într-o încăpere mică și circulară, ai cărei pereți aveau o sclipire palidă.

Contrar așteptărilor sale, cineva se afla aici, cineva la care nu se mai gândise de mult timp : aspirantul Ezèna de Qaa ! Abe tresări : „Ce cauți AICI ?“ o întrebă, după care adăugă : „Ai idee ce s-a întâmplat cu ceilalți... cu toți ceilalți“ ? Dar năluca se apropie de ea, cu brațele întinse, îngăimând : „Ce ne pasă nouă de ceilalți ? DE TOȚI CEILALȚI“ ?

— Locotenente !

Era sergentul-major Mordom. Se aplecase asupra ei atât de mult, că îi simțea buzele groase atingându-i obrazul.

— S-a întâmplat ceva, locotenente ?

Abigael se scutură puternic pentru a-și veni în fire : era o greșeală să-și lase gândurile să bată câmpii. Când ești ofițer la bordul unei nave de război, nu trebuie să te expui sarcasmelor celorlalți.

— Un mesaj din partea comandantului !

— Da... da...

Luă receptorul și-l duse la ureche :

— Totul e O.K., locotenente ?

— Da, dar am impresia că batem pasul pe loc. Am impresia că cele 120 de mile ale tale s-au cam dublat... ba mai rău, s-au triplat : ar trebui să...

— Lasă glumele, locotenente Schellenbaum ! Cele 120 de mile „ale mele“, cum spui, erau numai presupuse. Ai simțit vibrațiile de adineauri ?

— Da, le-am simțit. Era cât pe ce să ne răsturnăm !

— Ce-i drept, nu mai aveam mult !

Să aibă un accident, să se trezească fără nici un fel de legătură cu naveta și cu *Patnaa*, și să plutească în cerc în acest labirint vătos !

Dar lemii ?

Oare se aflau deja în drum spre sanctuarul înghețat ? Oare se grăbeau, înarmați până-n dinți, să ajungă la bunkerul aurit ?

Vulturi hulpavi și blestemați !

Își dorea într-adevăr s-o revadă pe Ezèna de Qaa ? Să facă dragoste, s-o mângâie și să-i simtă mângâierile ? S-ar fi putut împăca cu o existență atât de marginalizată, într-o societate umană ? Oare asta înseamnă să... trăiești ?

Când îți alegi (?) cariera armelor, trebuie să renunți imediat la drepturile primului născut în favoarea unui negustor oarecare de lentile ?

Dar comandantul ?

În ceea ce-l privește, dacă ar fi trăit într-o altă lume și în alte împrejurări, poate că... Ar fi vrut să... Dar...

Trăia într-o lume care nu cunoștea dragostea, o lume a bărbaților ce se afla sub semnul războiului și în care unicele valori recunoscute erau tocmai acelea care, într-un univers normalizat, erau proscrise și înlăturate, care n-ar fi trebuit să existe nici măcar ca urme în uriașul organism al Civilizației. Din păcate, în acest organism tocmai celulele aducătoare de moarte, proliferau.

Universul se blocase în război, într-un război unde tranșeele erau săpate la scara Cosmosului.

Puterea de judecată se șubrezise. Sloganele țineau loc filosofiei, iar arta își dădea ultima suflare între dinții roboților electronici.

Trăia într-o lume lipsită de dragoste și de spirit, un univers cinic și sinistru, un tot lugubru cu ochi cibernetici și creier format din bilioane de celule cenușii aflate în stăpânirea Partidului.

Partidul negru. El domnea în această lume fără dragoste.

Frânturi de amintiri din copilărie își făceau loc în mintea lui Abigael. Avusese o copilărie mohorâtă, împărțită între... învățăturile unor dascăli misogini și primele iubiri ratate. Apoi... fuga din fața vieții și greșeli care se adunau și se adunau...

A urmat o adevărată criză... După aceea — singurătatea... și admiterea la școala militară, unde femeile erau acceptate fără vreo discriminare fățișă.

După săptămâni care nu se mai terminau, de antrenamente, dresaj și privațiuni, a depus jurământul, devenind un elev oarecare, printre ceilalți din curtea școlii.

De sus, din înălțimi, soarele își trimitea căldura aproape vertical, pe umerii lor, făcându-i să se coacă în uniforme, dar mândria datoriei împlinite era mai puternică decât aceste neplăceri infime.

Unul din cadeți, un tânăr frumos ca un înger, intona *imnul armatei,* într-o liniște de-a dreptul religioasă și toți camarazii promoției, îngenuncheați cu caschetele sub brațul stâng și cu mâna dreaptă odihnindu-le acolo unde socoteau că se afla inima, înălțau împreună cu el, din tot sufletul, cântece despre voința lor de a se bate și chiar de a-și da viața, la nevoie, pentru victoria finală.

La rândul ei, și ea cântase ca toți ceilalți și la fel ca și ei — bărbați și femei, își simțise pieptul umflându-se de un soi de mândrie amestecată cu umilință, în timp ce o căldură puternică îi inunda pântecele.

În aceeași noapte, după ceremonie, încercase să se culce cu frumosul „zeu" cântăreț, dar acesta nici măcar nu și-a dat osteneala să o satisfacă, ci s-a lăsat pur și simplu mângâiat și adorat de parcă ar fi fost un profil de medalie de război.

Inginerul Brasow și Fiodor Guéorguévitch își făceau de lucru în tăcere în Camera Cartelor. Umbrele holografice care se perindau pe pereți le provocau o stare de somn, de parcă ar fi fost hipnotizați.

Era greu de crezut că lucrurile vor decurge ca în oricare altă operațiune la care participaseră. Amândoi aveau sentimentul că se află într-o situație ieșită din comun. De la plecarea comandantului de la bordul navei, în compania lui guru și a locotenentului Schellenbaum, încercau în zadar să se odihnească, întrucât de somn nici nu mai putea fi vorba.

Ancorat în ceruri, printre stele reci și îndepărtate, *Patnaa* nu era decât un punct strălucitor, asemeni unui satelit minuscul al Ornellei. Cei doi ofițeri erau neliniștiți. Știau că adversarii se fixează pe poziții, de cealaltă parte a planetei, și că cea mai mică neatenție ar fi putut provoca o catastrofă.

Cu câteva clipe înainte, pierduseră orice contact cu comandantul Naaidoos, iar acum liniștea universului părea să fi pătruns în vasul suspendat în noapte, deasupra scânteierii colorate a continentelor și mărilor de pe Ornella, în timp ce, cei doi ofițeri scrutau neîncetat ecranele de control.

Multă vreme n-au avut probleme în urmărirea traiectoriei navetei ; îi vedeau zborul sinuos spre straturile înalte ale atmosferei. Ecranele le-au transmis cu fidelitate apropierea de marele mister. Puțin mai târziu imaginile s-au estompat, dar semnalele și mesajele sonore continuau să parvină cu regularitate gradaților de serviciu.

— Locotenente, am vaga impresie că vinul se oțetește curând, zise Brasow.

Guéorguévitch stătea în picioare, în fața hubloului prin care se vedea vârtejul spațial : așa cum se vedea agățată în cer, ca o portocală, planeta părea imensă, iar curbura-i maiestuoasă aducea mult cu aceea a unei corăbii gigantice, cu toate pânzele fluturând în curenții nopții interstelare.

Aroganța locotenentului pieri cu totul : ironia soartei apăsa greu pe umerii săi și nu mai știu ce să-i răspundă lui Wilfrid Brasow.

În vraja atmosferei se vedea sclipirea purpurie a Ornellei, ca și cum întreagă, partea vizibilă a emisferei nordice ar fi fost scăldată în sânge.

Locotenentul scăpă un suspin : avea sentimentul că se află în picioare, în vidul sideral, pradă a unei confuzii care creștea în el : treptat obișnuința ceda în fața panicii.

Undeva, de cealaltă parte a globului amăgitor, nava dușmană își începea cursa-i monotonă.

Iar jos...

Naveta odihnea într-o cuvetă cețoasă, asemeni unei mari insecte adormite. De aproape o jumătate de oră cădea o ploaie măruntă, cu ace de gheață, iar de vizibilitate nici nu mai putea fi vorba.

Sergentul Thadeus bombănea vorbe de neînțeles. Pereții luceau ca niște coridoare de spital, iar cei doi pușcași și cei doi tehnicieni rămași de gardă, în aparat, în-

cercau să închidă ochii cu speranța de a afla un pic de liniște și uitare. Era însă cu neputință să uite că vremea marilor manevre și că declanșarea ostilităților, care erau la fel de inevitabile ca și plictiseala în marile traversări ale pustiului înstelat, îi va lovi exact când și unde nu se vor aștepta.

Sergentul Thadeus era un om responsabil. Din cea mai fragedă copilărie se afla în armata interstelară. Cât despre tinerețe, la fel ca mulți alții, a fost frustrat de ea, dar el a sfârșit prin a uita acea pată neagră a existenței sale care se întindea peste toți acei ani pierduți.

Atunci sergentul Thadeus hotărâse să ia lucrurile cum sunt (nici n-avea cum face altfel) ! și să se comporte ca un soldat. „Sunt un om responsabil, avea obiceiul să spună, și n-am nevoie de sfaturi în ceea ce fac". Uita însă că armata era școala iresponsabilității ! Dar acum, aflat în această lagună plină de vălătuci de ceață, chiar în inima craterului înghețat, încerca să restabilească o cale de comunicare orală cu *Patnaa*.

Zecile de ani pierduți în rândurile flotei confederate, anii petrecuți în hăurile de smoală sau cenușii ale spațiului interstelar, sau hiperspațiului, toate lunile, săptămânile, zilele și nopțile, minutele și clipele, întreaga orgie a timpului l-a obligat să înțeleagă un adevăr pe care îi era greu să-l recunoască : universul era tot așa de lipsit de farmec ca și moartea.

DA, DIN PĂCATE, UNIVERSUL ERA AL NAIBII DE PLICTISITOR, CA ȘI MOARTEA, DE ALTFEL !

De fiecare dată, aceleași porturi, aceleași decoruri funcționale, stereotipe, aceleași băuturi și aceeași hrană, aceleași droguri, aceleași târfe, aceleași chiolhane, aceleași dezmăț și dureri de cap, când se trezeau, la nesfârșit. Numai bolile (da-da !)... mai prezentau puțină variație, provocând neliniști care ieșeu din sfera normalului.

Sergentul Thadeus, contractase o sumedenie de boli, de-a dreptul incredibile, ale căror simptome se forțase să le noteze cu rigurozitate în niște caiete pe care le ținea încă de când obținuse primele galoane. Nu odată a fost cazul, să fie demobilizat (cu onorurile de rigoare, firești !), dar de fiecare dată s-a găsit câte un ofițer care să-i susțină cauza : „Un subofițer atât de călit și cu o ase-

menea experiență nu poate fi reformat ca ultimul dezmățat" !

Dar numeroasele și variatele boli ale sergentului Thadeus l-au „ajutat" să rămână doar *sergentul* Thadeus !

N-avea de ce să se supere, firește, pentru că, pe lângă aceleași vise mereu spulberate, aceleași târfe sastisite și aceleași responsabilități, avea mereu noi și noi boli de care scăpa cu viață, dar tot mai gânditor și din ce în ce mai responsabil.

Cel mai uimitor în cariera sergentului Thadeus era faptul că, de când se știa el, nu dăduse ochii cu inamicul.

DUȘMANUL ! Auzise o groază de povești despre această „specie" a lemilor care se vântura prin spațiu și care le punea tot soiul de piedici glorioaselor armate ale Confederației, nedându-le pace să obțină Victoria.

Firește că, asemeni majorității subofițerilor, participase la expediții mai mult sau mai puțin agresive, la operațiuni de represalii, ba chiar la acțiuni de pustiire. Dar toate „ciocnirile" (termenul atât de eufemistic și de plin de ipocrizie era deja consacrat în limbaj militar), avuseseră loc în spațiu și s-au redus la simple lovituri de tun, în nici un caz contactul fizic direct, cu dușmanul, nu se petrecuse vreodată.

Ca toți indivizii de soiul lui (și în acest caz excepțiile confirmau regula !) sergentul Thadeus suferea de un rasism patern, care, nu odată, degenerase în furie ucigașă.

— Ce n-aș da, declarase într-o zi plin de emfază, să mă aflu față-n față cu unul din puii ăștia de lele !

De unde să bănuiască, bietul de el, că într-o zi dorința i se va împlini ?

ÎN JUR, LINIȘTE ALBĂ ! ÎNȘELĂTOARE, NESĂȚIOASĂ, CEAȚA RECE ERA IPOCRITĂ CA O MLAȘTINĂ ÎN CARE MAȘINILE DE LUPTĂ SE ÎNFUNDAU TOT MAI ADÂNC.

TĂCEREA SE STRECURA SUB PIELE ASEMENI UNUI AC DE SERINGĂ ÎN ȚESUTUL HIPODERM, UNDE-ȘI DISTILA NESTÂNJENITĂ VENINUL, FĂCÂND SĂ MOARĂ CUVINTELE PE BUZE.

GURU ERA PIERDUT ÎN VISURILE LUI, TOTAL RUPT DE REALITATE. SPIRITUL LUI ZBURA ÎN ALBUL DE AFARĂ, PLUTIND DEASUPRA UNEI VĂI PUSTII ALĂTURI DE PĂSĂRI CUM N-AR FI CREZUT

VREODATĂ SĂ EXISTE. PĂSĂRI DE ZĂPADĂ ȘI ȘOIMI DE GHEAȚĂ. COMANDANTUL SE UITĂ PRINTR-UNA DIN FERESTRELE PĂTRATE (IZOLANTE ȘI ANTIȘOC). UNICUL ZGOMOT CARE RĂZBĂTEA DIN EXTERIOR ERA SCÂRȚÂITUL ȘENILELOR ȘI AL PATINELOR. DAR SUNETUL ERA APROAPE IMPERCEPTIBIL.

MARE LUCRU NU AVEA DE VĂZUT, EXCEPTÂND MOVILIȚELE ALBE, STRĂPUNSE PE ALOCURI DE COLȚI DE STÂNCĂ.

LA RÂNDUL LUI, SPIRITUL COMANDANTULUI ÎȘI LUĂ ZBORUL, ÎL ÎNTÂLNI PE AL LUI SWAMI, SE ADÂNCI ÎN NORII CE ÎNCUNUNAU MUNȚII CA UN FEL DE PĂLĂRIE : SPIRITUL LUI ERA LA FEL DE LIBER ȘI UȘOR CA PĂSĂRILE DE GHEAȚĂ UNDUINDĂ ȘI, LA FEL CA ELE, SE DEPLASA FĂRĂ CEA MAI MICĂ GREUTATE PE CULMILE MUNȚILOR UNDE STĂPÂN ERA VÂNTUL.

SPIRITUL LUI, CA O PASĂRE, PLUTEA LA NESFÂRȘIT, DE PARCĂ N-AR FI AVUT NICICÂND UN ÎNCEPUT.

O SILUETĂ URIAȘĂ DE GHEAȚĂ SE PROFILA, DANSÂND ÎN VÂNTUL CARE FĂCEA SĂ SE AMESTECE CEAȚA ALBĂ, CU LINIȘTEA LA FEL DE ALBĂ. ÎN JURU-I, PLUTEAU PĂSĂRI NEVINOVATE.

SE ÎNĂLȚĂ, SFIDÂNDU-L PE INTRUS ȘI ROTIND ÎN MÂNA-I DE GHEAȚĂ O SABIE DE STICLĂ ALBĂ. ACEEAȘI VIZIUNE (SAU POATE VIS) ÎI APĂRUSE CÂND SE AFLA ALĂTURI DE FIONA. SE INFILTRASE ÎN EL TOCMAI ÎN CLIPA CÂND URMA SĂ ATINGĂ PUNCTUL CULMINANT, VÂRFUL MUNTELUI DRAGOSTEI. BA NU, NU ERA ACOLO : APĂRUSE MAI TÂRZIU, CÂND EL ZĂCEA FRÂNT DE CEALALTĂ PARTE A MUNTELUI PLĂCERII, PRADĂ UNUI LEȘIN, VECIN CU MOARTEA !

Războinicul ridică privirile către Absalon Naaidoos și urletul lui acoperi vâjâitul vântului și țipătul acelor păsări fantomatice :

— PLEACĂ DE-AICI ! PLEACĂ ! N-AI CE CĂUTA AICI !

Și-o dată, lama de sticlă albă se înălță spre negura cerurilor.

Păsările se cuibăriseră în abisul norilor și în cotloanele cele mai neștiute din pereții ruinați ai muntelui.

Înainte de a dispărea, una din păsări îi vorbi cu glasul lui swami Ch'tonjali : *„Va trebui să-ți întărești spiritul împotriva puterilor vântului !"*

Dar ce sens putea da acestor cuvinte ?

— Mă neliniștește faptul că nu mai putem comunica cu naveta, spuse șoferul autoșeniletei.

Altfel spus, cordonul ombilical între expediție și vas era tăiat, pentru moment.

Naaidoos se trezi din moțăială, scăpând astfel de tăișul sabiei scânteietoare, aducătoare de moarte, din mâna uriașului translucid.

— E posibil, caporale, ca lemii să vrea să se distreze, bruindu-ne un pic ?

— N-aș zice ! Mai degrabă cred că motivul este starea atmosferică dezastruoasă care, din păcate, nu se va ameliora în următoarele ore. 120 de mile în interior nu-s, totuși, o joacă...

Comandantul nu fu prea convins. Ceva îi spunea că pericolul nu venea numai din partea vântului și a frigului, ci și din partea Imperiului lui Lemura și...

Da... mai era ceva... Ceva puternic care-i urmărea și care și-a făcut simțită prezența adineauri, în vis.

— Guru, întrebă comandantul, fără cea mai mică urmă de agresivitate, știi să interpretezi visele și... semnele ?

Swami Ch'tonjali nu-și mai putu stăpâni enervarea :

— Ia ascultă : drept cine mă iei ?!

Ofițerul lem era pradă unor sentimente foarte contradictorii. Nava sa, o unitate puternică și cu adevărat frumoasă, al cărei echipaj, alcătuit din tehnicieni și soldați era versat în hărțuielile din spațiu și de pe planetele cele mai stranii cu putință, nava sa părăsise în grabă punctul de ancorare, în momentul în care unul din mesajele cele mai misterioase și mai confidențiale le parvenise de la Amiralitate. Aveau ca destinație o mică planetă, numită de confederați Ornella, ordine nu prea clare... și impresia că nu s-au îmbarcat pentru un drum de plăcere.

Ornella — în sistemul stelei Beta Draconis.

Cinstit vorbind, ofițerul nu era prea convins de importanța strategică a unei planete locuită de seminții primitive sau... întoarse la stadiul de sălbăticie. Instrucțiunile primite nu fuseseră câtuși de puțin explicite. La Amiralitate se simțise — precis — ceva, spionii adulmecaseră miros de praf de pușcă și, ca urmare, au început să curgă, râuri-râuri, rapoarte contradictorii, în câteva oficine secrete ale Înaltului Comandament militar.

Ultimul raport atrăgea atenția asupra faptului că cei din Confederație înarmaseră un distrugător și că acea unitate, complet reînnoită și puternic aprovizionată cu material de război, părăsise baza având destinația Ornella, o planetă din sistemul Betei Draconis. După cum se specifica în mesajele spionilor aflați în solda Amiralității, un mister învăluia această expediție neprevăzută. Se pare că le fusese peste putință să afle mai mult despre adevăratele obiective ale *operațiunii Ornella.*

Un lucru era, însă, cert : confederații mirosiseră ei ceva foarte important, ceva care putea atârna greu în balanță. Așa că trebuiau supravegheați și împiedicați prin orice mijloace să-și atingă scopul.

Ofițerul lem nu prea avusese noroc : cum punctul unde era ancorat sau, mai corect, unde-i era acostată unitatea, se afla relativ aproape de Beta Draconis, primise ordin să se descurce pentru a pune mâna pe nava confederată. Ca urmare, având aceste slabe recomandări, se lansase nebunește în noapte. Ajunsese chiar cu puțin înaintea *celorlalți* și paradoxal, acum se simțea deja învins. Bunul simț îi spunea că era imposibil ca Armata Confederată să dețină vreun secret capital, care să le poată aduce victoria. După părerea lui nimeni n-ar putea învinge, nici oamenii și nici lemii. Războiul acesta era făcut să dureze o veșnicie, sau, măcar atâta timp cât va mai exista vreun strop de sânge în venele ambelor părți beligerante.

Cea mai simplă rezolvare ar fi fost ca, în sfârșit, să se bată.

Moartea, după părerea lui, ar fi fost o soluție la fel de tranșantă ca un cuțit care taie răul din rădăcină.

Ca un bun soldat ce se afla, ofițerul lem avea oroare de complicațiile și de tocmelile psihologice ale politicienilor. Așa că, tot asistând la tergiversările tacticienilor și

strategilor, sfârșise prin a se sătura până peste cap de propria-i meserie.

Iar acum, așa cum se afla suspendat în spațiu, căzuse pradă unor sentimente contradictorii.

Ce să caute confederații în zona ghețurilor ?

Informațiile pe care i le putuse furniza memoria electronică erau mai mult decît concise.

În mare, era vorba despre o civilizație dispărută cu veacuri înainte, dar care, odinioară, ajunsese la un anumit grad de plenitudine morală. Ce voiau, într-adevăr, ordinatoarele să spună prin *plenitudine morală,* nu putea pricepe. De obicei problema se reducea la puterea de foc sau la gradul de dezvoltare tehnologică. De altfel avea prea puțină importanță acest lucru. Erau, chiar prea multe planetele din această galaxie sau din altele despre care se știa că fuseseră, cândva, leagăne ale unor civilizații, azi dispărute.

Ori poate că civilizația pierdută a Ornellei dispăruse tocmai datorită *plenitudinii morale ?*

La acest gând, un zâmbet cinic îi flutură pe față.

Distracția durase destul. Venise momentul să ia o hotărâre. Cât privește adversarul, dacă are timp de pierdut cu trecutul, treaba lui !...

Abigael își venise complet în simțiri. Dădu uitării scurtele apariții ale trecutului său. Nălucile care-i bântuiau amintirea pieriră ca prin farmec. Se afla într-o situație cu adevărat groaznică : dintr-un motiv oarecare pierduse orice posibilitate de comunicare cu naveta (și implicit cu distrugătorul). Ambele mașini de luptă se aflau, acum, izolate, în plină zonă a ghețurilor. Contactul prin radio între cele două autoșenilete se restabili curând, dar le fu cu neputință să mai obțină vreo informație de pe navetă. Altfel spus, băteau pasul pe loc în noaptea albă.

Din punct de vedere strategic, nici nu se punea problema să rămână mult timp în acea situație.

Abigael avu o scurtă convorbire, întreruptă, din când în când, cu comandantul. Nici situația în care se afla Naaidoos nu era mai „roz".

Numai guru părea că se simte de minune în habitaclul său. S-ar fi zis că, tocmai pe dos decât era normal,

așa cum stătea, făcut covrig în căldura înșelătoare a cabinei, savura plăcerea unei victorii amare.

Avea ochii închiși. Și totuși, Absalon știa că nu doarme : ar fi fost și imposibil să poată dormi cineva, când pericolul îi pândea din toate părțile. Putea ațipi sau chiar să uite de el și de tot, o clipă, mai puțin chiar de o clipă, dar nici nu se punea problema unui somn adânc : spiritul rămânea mereu la pândă.

— Suntem ridicoli, Fiodor, își ieși din fire inginerul. Din momentul în care am pierdut legătura cu ceilalți ne comportăm ca doi orfani. Mai bine, zi și tu ceva amuzant !...

— Dragă Wilfrid, cred că ironiile nu-și prea au rostul acum și că ar fi bine să nu mai facem atât pe deșteptii !... Am intrat cu capul înainte în capcana asta și e foarte posibil să nu mai... ieșim vii din ea... Prietenii noștri, lemii, știu cu siguranță, că ne aflăm aici și îmi închipui că nu sunt atât de naivi să creadă că am venit numai pentru a admira priveliștea. Când vor găsi momentul prielnic, ne vor cădea în spate, ți-o garantez.

— La război ca la război, asta-i situația și n-avem cum s-o schimbăm. După părerea mea, suntem mai caraghioși decât proștii din farsele de odinioară. Ce-ai zice să lăsăm naibii regulamentul și să luăm câte o tărie, ceva să ne mai dreagă ?...

Guéorguévitch dădu din umeri și se întoarse din nou să privească cerul spuzit de stele, pe care se profila conturul Ornellei, învăluită în atmosfera-i albăstrie. Culoarea ei se modificase aproape imperceptibil, ca și cum întreaga planetă ar fi respirat cu un fel de ipocrizie... Își simți tot trupul străbătut de fiori și, pentru o clipă, își plecă privirile, ca un copil care vrea să-și șteargă din minte o viziune îngrozitoare și zise :

— Probabil îți dorești foarte mult să intri în consiliul de război, Brasow. În ce mă privește, doresc să-mi sfârșesc cariera cu onorurile...

— Ce naiba, te contrazici, Fiodor ! Nici două minute n-au trecut de când spuneai că ne vom lăsa oasele pe-aici... Și acum, dintr-o dată îți zboară gândul la onorurile de război !

— N-are importanță ! Ei, da' ce-i asta ? Privește !...

Ofițerul tremura excitat : o scânteie se aprinsese pe cer, ca o stea căzătoare, un fel de flăcăruie aflată în picaj înspre suprafața planetei. Brasow se apropie atât de mult, încât umărul lui îl atingea pe cel al tovarășului său. Lumina aceea strălucitoare se stinsese, dar avusese timp s-o zărească și să se convingă de faptul că Guéorguévitch nu se înșelase. Ceva tocmai pătrunsese în atmosfera planetei, ceva care se deplasa cu viteza unui...

Locotenentul chemă imediat postul de control și obținu confirmarea. Se pare că de ce se temeau, n-aveau șanse să scape.

— Urma să vă informăm, domnule ! Un aparat tocmai a pătruns în atmosfera Ornellei.

— Un lucru este cert, spuse inginerul, cu o voce ca de înmormântare, n-au un avans prea mare față de noi. Și totuși, nu se jenează să evolueze sub ochii noștri. Se pare că au un avantaj... Ticăloșii !...

— Trebuie să facem pe dracu'-n patru ca să obținem legătura cu naveta, Bineînțeles, asta dacă mai vrem să ne retragem acoperiți de glorie, dragul meu Fiodor !...

Ceva plutea în spațiu : un fel de stropi de energie vitală, ce se deplasau leneș în ceața rece, dănțuind în jurul celor două vehicule un balet bizar. Ch'tonjali le simțea, sau mai corect spus, le „respira" cu suflul său mental, le urmărea, nu fără dificultate, cu antenele spiritului său. Atmosfera planetei era bântuită de năluci translucide, de hidre străvezii, al căror zbor nepăsător însoțea înaintarea autoșeniletelor.

Se întreba dacă nu cumva ele erau cauza întreruperii bruște a legăturilor cu naveta, dacă nu aveau o anumită inteligență, un fel de forță energetică în stare să deconecteze aparatura complexă a trupelor confederate.

Guru se cutremură : avusese mereu impresia că deține o armă de temut, o forță ieșită din comun, avusese impresia că este un instrument al forței divine și, dintr-o dată, s-a trezit în această închisoare metalică, naufragiată între ghețurile unei lumi neînsemnate, cu toate certitudinile destrămate.

Pactul făcut cu vârfurile Confederației, faraonii războiului, fusese de mare importanță. Îi garanta deplina-i suveranitate în propriu-i teritoriu mental, o suveranitate

ce-i permitea ca, din când în când să-și creeze o teocrație în care, rege fără coroană, era el însuși. Putea să-și creeze un stat în stat, o națiune cu reguli morale foarte exacte și... Ca să obțină câștig de cauză, era obligatoriu să părăsească planeta Ornella viu și, mai mult decât orice, s-o părăsească victorios.

Se întoarse spre comandant și-i spuse :

— Încearcă să intri pe aceeași lungime de undă cu mine, domnule Naaidoos.

Absalon simți că-și iese din fire : acest lucru era exact ce-și dorea mai puțin în acel moment și, în orice caz, nu avea timp de pierdut cu salturi telepatice.

— Chiar crezi că-i momentul să facem asta, guru ?

— Mai mult ca oricând, comandante. Aș vrea să ne proiectăm spiritele în afara habitaclului. E ceva acolo, afară, care ne urmărește, ne pândește fiecare mișcare.

Pe Absalon îl trecură fiorii :

— Personal, n-am remarcat nimic, iar sondele n-au trimis vreun material ce ar putea fi considerat suspect, swami. Cred că ar fi cazul să te deconectezi pentru moment. Mai avem puțin și atingem obiectivul.

— Ai înțeles greșit sensul cuvintelor mele, comandante. N-am nici cea mai mică intenție să mă amestec în treburile tale. Dar îți repet că se află ceva, acolo, afară... sunt niște prezențe imateriale care ne însoțesc la fiecare pas. Și aș vrea să ne unim forțele pentru a încerca să intrăm în contact cu ele !

Naaidoos simți că începe să-l urască pe guru cu toată ființa lui : individul era un animal prefăcut, o bestie răufăcătoare. De atfel, la drept vorbind, n-avea nici un chef să-și unească spiritul cu al lui. Îi era frică să-l lase iar să-i infesteze mintea, să-i otrăvească creierul, să-l lase iar să pună stăpânire pe celulele lui cenușii, asemeni unei tumori maligne.

(„AMÂNDOI AVEM O MISIUNE DE INDEPLINIT, O TREABĂ DE DUS LA BUN SFÂRȘIT. DE CE TE FEREȘTI DE MINE, COMANDANTE ? ORICE AI FACE, SUNTEM UNIȚI... ȘI LA BINE ȘI LA RĂU !..." „NU MĂ SIMT ÎN FORMĂ... NU TE POT URMĂRI !")

Mai mult nu mai putu rezista. Spiritul lui era deja prizonier. O singură clipă a lăsat garda jos și a fost su-

ficient ca spiritul lui swami să-l invadeze și să i se infiltreze până la tabernacolul inteligenței sale.

Derapă pe gheața realității, încercând în zadar să se refugieze în mumia ce-i servea de pavăză. Imaginile neclare ale conștiinței sale violate începură să se deruleze rapid, asemeni unui peisaj întrezărit în timpul unei călătorii, făcută în mare viteză.

Fu expulzat din propriul lui trup și părăsi habitaclul.

Ceața din acea regiune a ghețurilor îl învălui și, în ciuda faptului că nu-l putea atinge cu adevărat, corpul pe care îl lăsase în autoșeniletă fu scuturat de un tremur violent, ca și cum mușcătura frigului ar fi fost reală.

Refuză să mai comunice, mulțumindu-se să se vânture în aerul lăptos, dar insistența lui swami îi înfrânse și de data aceasta cerbicia.

(„TREBUIE SĂ MĂ ÎNSOȚEȘTI, TREBUIE SĂ..."

„DA, SWAMI, SUNT ALĂTURI DE TINE, ACUM, ȘI LE... VĂD...")

Swami avusese dreptate : ochii spirtului său vedeau acele „duhuri" pe care aievea nu-le-ar fi putut percepe. Erau niște arătări fără nici o formă, ca susurul scos de sticla lichidă, încrustate în priveliștea vătoasă. Ori, mai degrabă, așa le simțea.

(„SWAMI, AȘA CEVA NU EXISTĂ ÎN REALITATE ! AȘ VREA SĂ POT ÎNȚELEGE CE REPREZINTĂ ?")

Gândul lui Absalon se regăsi, plutind în derivă, îngemănat cu al lui Ch'tonjali, în dansul hidrelor : avea impresia că se bălăcește într-un lac de mercur, înaintând, fără ca membrele sale să-l ajute în vreun fel, într-o mare de ceață. Impulsuri teribile, ca niște fiori electrici îl azvârliră pe o plajă albă, iluminată de lămpi scânteietoare. Reflexul luminii pe nisip era greu de suportat, chiar și pentru ochii spiritului, fapt pentru care se agăță cu disperare de gândul lui Ch'tonjali :

„E ÎNGROZITOR !"

„CURAJ ! HAI, PRIVEȘTE ! UITE-I CUM SE ÎNDEPĂRTEAZĂ ! CUM REFUZĂ ORICE CONTACT !"

„MĂ DOARE-N COT, SWAMI, DE CE FAC EI ! SUNT FRÂNT... DOAMNE, NESUFERITĂ SUPRAFAȚĂ !...)

Recăzu vertiginos, spărgând pânza lacului de mercur, și se regăsi așezat în fotoliul din habitaclul de pe autoșeniletă.

Pușcașii îi priviră neliniștiți, dar neîndrăznind să-i pună întrebările care li se opriseră în gât și făcându-i să-și miște buzele.

Apoi, ca prin farmec, contactul se restabili. Mesajele de pe navetă sparseră liniștea apăsătoare.

— Se pare că vântul s-a potolit, zise unul. Vântul...

Sergentul Thadeus reuși, în fine, să transmită informațiile : trecuseră la atac. Unul din aparatele lor pătrunsese deja în atmosfera Ornellei. În aceste condiții, se puteau aștepta la ce era mai rău.

Sperase ani de-a rândul să dea ochi cu dușmanul. Și acum, când acest eveniment avea loc, își simțea mărunțaiele chinuite de crampe ce nu-i mai dădeau pace. Inamicul tradițional al Confederației fusese întotdeauna zugrăvit în culori stridente și, mai ales, veninoase.

Sondele scotociseră tot cerul alb al planetei, dar nu dăduseră nici de cea mai mică prezență suspectă.

Sergentul Thadeus ridică din umeri : el i-ar vedea imediat.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, pândea fiecare mesaj de pe *Patnaa*.

Afară, vântul începuse din nou să bată cu furie, înălțând vârtejuri de zăpadă.

Cu ce puteau semăna acești lemi ? Oare putea avea încredere în propaganda militară ? Și războiul acesta care dura de atâta timp, cu toate perioadele lui de acalmie și izbucnirile de ură, cu tratatele lui veșnic călcate în picioare, cu legile absurde și încălcări ale hotărârilor justiției, războiul acesta lăsase, oare, puțin liber-arbitru oamenilor din Confederație ?

Sergentul Thadeus scăpase teafăr de o mulțime de boli îngrozitoare și de aceea, ideea morții nu-l mai speria. Dintr-o dată, îi veni chef să ocărască, sfidându-i pe toți. Ar fi fost nemaipomenit, de pildă, să-i arunce în față, dușmanului tradițional, toată ura strânsă de-a lungul vieții lui veștejite în singurătate.

Inima îi bătea ca toba în timpul războiului. Dorințe absurde, pe care nu le putea înțelege, îi provocaseră o stare de totală confuzie.

Încerca să-și închipuie cel două grupuri, înarmate până în dinți, în pustiul rece, privindu-se ca niște câini de faianță, cu armele pregătite.

Semănau cu niște păpuși grotești, împietrite în cele mai fanteziste poziții și combinații de luptă.

Ah ! Cât își dorea să vadă plesnind vechiul puroi și să se poată înălța ! Să moară, să se înalțe și astfel să ispășească.

Cu toții nu erau altceva decât niște marionete tragice, încercând să rezolve — la scara lor — o neînțelegere galactică ! Iar duelul se desfășura în infernul de gheață al unei lumi moarte.

În timp ce așteptau neliniștiți să se restabilească legăturile cu naveta și distrugătorul, Abigael simți apăsarea unei greutăți colosale care aproape că îi strivea pieptul. Era cu neputință să se fi rupt firul imperceptibil ce-i lega pe toți de nava-mamă. Încercă să se închipuie înotând goală, în vârtejul vieții, în fluviul scânteietor al duratei. Pe măsură ce înainta, amestecând cu mișcările-i regulate apele purpurii ce-o purtau, ea sfărâma, rând pe rând, legile esențiale ale cronologiei. Urca în susul timpului, traversând, în sens opus, diferitele etape ale propriei existențe și nu rareori, când se simțea luată pe sus și aruncată pe brizanții oboselii, deschidea gura pentru a urla, pentru a implora pe cineva să-i de-a o mână de ajutor înainte de a se prăvăli, fatal, în abis.

Dar despre ce prăpastie-i vorba ? Vocea sângelui îi răsuna în urechi, repetând, la infinit, aceeași întrebare : „Ce prăpastie ? Hai, Abe, spune odată care-i prăpastia aceea blestemată...“

În curând, o știa prea bine, i se vor arăta vederii, tot mai precise, contururile grotei în care se naște noaptea. Iar ea se va prăbuși, urlând și tremurând de groază, în vaginul originilor.

Vocea părea că iese chiar din conul de umbră, dar aducea ciudat de mult cu aceea a sergentului Mordom. De altfel, chiar el era cel care-i vorbea :

— Locotenente, îmi cer scuze, dar trebuie să-i răspundeți comandantului... Vă cheamă pe ...

Da !... Încă trăia : era închisă într-un vehicul militar, o autoșenilată care înainta cu greu printre hopurile

înghețate ale unei lumi în derivă. Se afla acolo pentru a îndeplini o misiune de cea mai mare importanță, o misiune de care va depinde... Oare ce anume va depinde de ea ?

Absalon Naaidoos !

Chipul comandantului de pe *Patnaa* se contură în vârtejul de zăpadă :

— O să-i răspund imediat ! Atipisem puțin, zise ea. Da, comandante, aici locotenentul Schellenbaum !

— Nu s-ar zice că te grăbești să răspunzi... Ce făceai, căscai ochii, locotenente ? Acum... să lăsăm asta... nu contează... Ascultă, Abe... voiam să spun locotenente... A fost reperată o unitate dușmană, de dimensiuni reduse, ce-i drept, care a pătruns deja în atmosfera Ornellei. Se cam schimbă treburile, să știi, și nu spre bine. Va trebui să ne batem și să distrugem inamicul. (În cele din urmă își dădu seama de ridicolul celor spuse și adăugă :) Vreau să spun că va trebui să facem pe dracu' în patru și să scăpăm din viesparul ăsta scârbos !

CAPITOLUL VI

Bătălia

„Moartea îl lua cu emoție sufletul, și-l duse lin cu sine, alunecând cu pas ușor în trista lumină a înserării... Moartea înțelegătoare și bună."

Lydia CABRERA

NU RAREORI, timpul părea că se scurge de două ori mai greu în astronavă decât în mod normal și acest fapt provoca oamenilor adevărate stări de nebunie, împingându-i uneori la brutalități ce șocau chiar și această lume de luptători încercați. Călătoriile îndelungate în neant, nopțile ce-și prelungeau întunericul în zile, așteptările și neliniștile, ca și nesfârșitele clipe de veghe uzau nervii și rodeau spiritul ca un acid ce se revărsa fără oprire. Răzvrătirile deveniseră tot atât de frecvente ca-n primele timpuri ale navigației spațiale. Toate câte se întâmplau nu puteau fi împiedicate, în ciuda faptului că nu duceau la nimic altceva decât la o goană eternă, soră cu disperarea, de-a curmezișul abisurilor galaxiei. Se șoptea că echipajele mixte ar fi încercat să se stabilească și să se înmulțească pe planete uitate, pentru a crea astfel nucleele unor noi civilizații, mai drepte și mai puțin dușmănoase, dar această posibilitate părea puțin probabilă. Rasa umană degenerase prea mult pentru a mai fi capabilă de UTOPIE ! Unica sa metodă de lucru rămăsese forța brutală, bazată pe teroare, „valori" moderne, susținute de spectrul represaliilor ce nu mai aveau sfârșit.

„Mișcările de rezistență din spațiu" nu puteau fi altceva decât excepțiile ce confirmau Regula de Aur a Cuceririi : „Oderint, dum metuant". (Ca să se teamă de noi, trebuie mai întâi să ne urască !)

Confederații erau tot atât de dușmăniți și de temuți ca și lemii, chiar dacă așa-zișii coloniști se împerecheau

adesea cu femei străine, dând naștere astfel, de-a lungul și de-a latul universului, unor ostroave civilizatoare care puneau în altă lumină filosofia Confederației.

Da, da... într-o astronavă ce traversează vidul, orele se scurgeau de două ori mai greu. Acum, când se afla în sala de ședințe, înghețată de tăcerea ce domnea acolo, locotenentul Schellenbaum rememora toate orele pierdute, toate nopțile de veghe *(așteptând* NU SE ȘTIE CE), toți anii petrecuți în umbra acestui război.

În mod paradoxal, timpul scurs de când părăsise Școala Militară i se părea acum ridicol de condensat, ca o piele de sagri ce se scurtează din ce în ce mai mult, cu fiecare nouă amărăciune.

— Ce ciudat, își zise ea, că toate gândurile acestea îmi năvălesc în minte acum. Ai zice că sunt semne sau mesaje venite de pe sisteme planetare aflate departe de tot.

Sisteme planetare îndepărtate !

La urma-urmei, luate grosso modo, poate că nu erau decât alte fațete ale singurătății și plictiselii care o secătuiau de orice vlagă.

Înainte se îndârjea să lupte. Da, da, odinioară (nu încerca să pari mai bătrână decât ești ; spune adevărul : de curând), făcuse tot posibilul să se împotrivească acestei plictiseli devorante jucând totul pe cartea unei pasiuni, de-a dreptul brutale, pentru cineva. Hotărâse atunci să dezerteze. Încercase să se ascundă pe o mică planetă pierdută (în univers erau atâtea, că puteai să le întorci cu lopata !), o planetă ce i se păruse a fi atunci o ascunzătoare perfectă pentru o casă secretă, unde să se poată face uitată pentru totdeauna. Și totuși, la plecare își ascunsese sub cămașă un pistol. Simțea țeava armei ca o mângâiere răcoroasă între sâni.

Firește că afacerea a luat o întorsătură urâtă. Fusese pe punctul de a se face de râs (dacă nu s-a și făcut !). Mai avea puțin și putea să-și piardă viața într-o capcană stupidă. Ca urmare, s-a întors cât a putut de repede la sânul cald al armatei.

Cursa funcționase din nou, și încă magistral !... De ce să nu recunoască, sloganele erau adevărate : în afara armatei nu exista salvare !

Sisteme planetare îndepărtate...

Universul avea mai multe porți, dar majoritatea erau închise, ferecate cu lacăte. Oamenii nu mai aveau acces pentru că își pierduseră credința în principiile simple, esențiale.

Își amintea bine acea confruntare foarte dură pe Orbita Centaurului. Se întâmplase pe vremea când era încă nouă în serviciu, la bordul unei unități de recunoaștere. Avusese probleme de coabitare cu comandantul, o femeie cu adevărat brutală și bolnăvicios de geloasă pe autoritatea ei. Orbita Centaurului, contrar presupunerilor ce se se pot face datorită denumirii, era o planetă uriașă, gravitând în jurul unei stele pierdute la hotarele Micului Nor al lui Magelan. Din motive tehnice, nava trebuise să aterizeze pe acea planetă civilizată. Indigenii cărora le ceruseră ajutor și asistență i-au primit politicos, dar distant. Ca urmare, chiar de la primele discuții, comandantul a adoptat o atitudine ostilă și un ton mai mult decât tăios. Cele patru zile — măsurate în timp galactic — pe care le-a petrecut în acea lume periculos de jilavă, nu au întârziat să se repercuteze asupra moralului echipajului și, cu câteva ore înaintea plecării, a izbucnit chiar o adevărată dramă, o dramă a cărei eroină principală, chiar dacă a avut un rol pasiv a fost chiar ea, Abigael.

Comandantul, acea femeie brutală și geloasă pe autoritatea ei, o luase cu sine într-unul din cartierele mizere ale capitalei, de pe Orbita Centaurului, în scopul, după cum pretinsese ea, să...

(Atențiune, îl auzi tocmai în acel moment pe sergentul Mordom, atențiune, locotenente, am ajuns. Suntem pe cale să ne înnămolim în iadul ăsta scârbos.) Într-adevăr, părăsiseră între timp autoșeniletele, ultimul meterez împotriva morții albe, și așteptau înșiruiți ca soldații la paradele militare sau ca revistele ce așteaptă să fie împachetate! „E bine, își zise ea, poate că acum ai chef să-ți ții discursul, comandante! Ce mai aștepți? Hai, dă-i drumul și ține o predică trupelor tale!“ Singur vântul îi răspunse, însă, cu vocea lui vâjâită și mușcătoare ca ordinele sâsâite în curtea unei cazărmi!

Ofițeri, subofițeri și pușcași, toți erau aliniați. Și, culmea! printre rânduri îl zări și pe guru Ch'tonjali, puiul

acela de lele care își debita toată ziua-bună ziua balivernele lui filosofice.

Autoșeniletele se aflau la adăpost în spatele unor dune imense de zăpadă. Erau bine ascunse vederii vreunui eventual agresor. Blestemații ăștia de lemi! Te poți aștepta la ce-i mai rău din partea lor, spre exemplu, să se năpusteasă asupra ta, profitând de ceață și de cel mai mic accident de teren! Atențiune! (Sergentul-major Mordom se afla lângă Abigael întocmai ca un părinte protector sau ca un cavaler de demult.)

...dar ce pretindea ea? Amintirea i se înnegura... N-avea importanță ce pretindea!... Mereu i se întâmpla să se găsească singură cu comandantul în zonele cele mai dosnice și mai dubioase cu putință. În schimb, își amintea perfect un chip dur și de temut, luminat din belșug de strălucirea razelor de lună, în timp ce ele înaintau în labirintul întunecos, sfâșiat din când în când de luminile nopții.

Intraseră împreună într-o căsuță ascunsă într-un soi de patio puturos unde fuseseră întâmpinate și conduse de niște făpturi târâtoare, cu uitătura chiorâșă, într-un fel de alcovuri, unde larve jerpelite pipau shandar. Abe încercase să se împotrivească, dar ochii comandantului o fixaseră ca două pumnale de sticlă.

— Ne aflăm departe de astronavă, îi spusese. Nimeni nu mai poate face nimic pentru tine. Așa că cel mai bine ar fi să taci și să-ți fumezi pipa pentru că așa e politicos să procedezi. În fond, și mâine e o zi...

Făpturile amenințătoare se îndepărtaseră, dar le pândeau din umbră pe noile venite.

Abe și comandantul luară loc într-unul din alcovuri, își băgară armele sub pernele soioase și așteptară să li se aducă pipe și shandar.

Imediat după aceea, situația deveni cu adevărat confuză. Fumul se înălță hipnotic; umbrele se îngroșau, devenind de o consistență aproape palpabilă. Ghici că lumina lămpilor s-a mărit asemeni flăcărilor iadului, devenind de o strălucire insuportabilă. Gemu și vru să spună ceva, că era cazul să o șteargă din acel loc — probabil — să nu se lase prinse în joc (dar ce joc era?), să ajungă la astronavă și... Comandantul începu s-o mângâie și își strecură mâinile sub veșmintele ei militare. Încerca în

zadar să se apere, căci drogul îi lichefiase mușchii și-i dizolvase oasele.

Plutea în derivă și, în cele din urmă atipi. Timpul se preschimba într-un lung fluier de cristal a cărui cântare îi răsună aproape tânguitor în auz.

Mâinile acelei femei detestabile i se târau pe trup, o loveau, îi scoteau hainele una câte una. Când, în cele din urmă, avu vaga impresie că este goală, ieși din propriu-i trup și văzu cum femeia comandant, ghemuită deasupra ei și încă îmbrăcată, vorbea unui grup de fumători bășinași care se strânseseră în fața alcovului, urmărind scena cu ochii măriți. Îi fu greu să priceapă ce anume le spunea, pentru că efectul shandarului fusese fulgerător. Abia mai târziu, în mod ciudat, cuvintele femeii căpătară o claritate tot atât de dureroasă ca și delicata cântare cristalină a timpului.

— Ce mai așteptați, o auzea lătrând. Din moment ce eu vă spun : luați-o și gata ; e a voastră.

La dracu ! Nu aveți de multe ori norocul să faceți dragoste cu un ofițer al Flotei Confederate ! Haideți !

În cele din urmă începu să-și fluture (în aer) pistolul, amenințându-i pe cei din încăpere și ordonându-le să profite de trupul lui Abigael. S-au supus ordinelor acelei uniforme ce-i privea rânjind în timp ce ea privea de acolo de sus întreaga scenă, eliberată brusc de pudoarea cea mai elementară și fără cea mai mică urmă de curiozitate. S-au apropiat de ea, unul după altul, să-i aducă hidoasele lor omagii. Din când în când, foarte vag, redevenea conștientă și se întreba ce se întâmplă cu trupul său, dar nu erau decât clipe de repulsie, de ușoară durere și chiar de neliniște.

Ceva mai târziu, efectul drogului pierind, începuse să geamă și să vomite sub privirile malițioase ale comandantului.

— Ei, ce zici de această mică încercare a capacității de îndurerare ? o întrebase torționara.

După aceasta, viața la bordul astronavei devenise un adevărat iad. Orele păreau a se scurge nu de două ci de trei ori mai încet.

Alte amintiri meschine îi veniră-n minte, explodând ca niște bule fetide.

Brusc, fu trezită de vocea amenințătoare a vântului de pe Ornella. În ciuda climatizării, tremura : frigul morții o atinsese în treacăt ca un ectoplasm de ceață.

— Locotenente, spuse Naaidoos, va trebui să mergem. Le doresc tuturor curaj, pentru că vom avea nevoie de el.

Priveliștea era dezolantă. Nu puteau vedea drumul decât cu intermitențe, atunci când vântul se potolea, uitând pentru o clipă să mai facă să danseze în înalturi spirale de zăpadă, sau când ceața era suflată de primele suflări ale uraganului. Cerul, mai tot timpul acoperit, având ici-colo spărturi alb, albastre de senin, tivea munții de granit și se cununa cu dunele de zăpadă.

— E ceva artificial în toată chestia asta, își zise Abigael. N-aș putea să-mi precizez gândul, firește..., dar, într-adevăr, acest peisaj are ceva ireal în el.

— Spune-mi, swami, ce crezi despre peisajul acesta... ce impresie îți face ?

Guru scăpă un fel de smiorcăială.

— În orice caz e mai bun decât să stau închis în avionul tău nenorocit, comandante ! Peisajul acesta... ei bine... cum să-ți spun... îmi răvășește gândurile.

— Ar fi groaznic, swami ! Dacă îți pierzi firul gândurilor, riscăm să ne găsească „nepregătiți“ la marea întâlnire cu *supercreierele*.

În noaptea de afară, orele care se nășteau chiar din negurile ei, treceau de două ori mai greu.

Cei care rămăseseră „la sol“ nu-și puteau da seama de consistența acelui întuneric, nu puteau înțelege ce înseamnă să navighezi astfel, mare parte din viață, între vântul cenușiu al hiperspațiului și negurile plutitoare ale veșniciei.

Abe cunoscuse stări groaznice de depresiune și ajunsese să își spună, de exemplu, că mare parte a vieții noastre omenești se petrece în somn (sau în așteptarea deșteptării), în timp ce viața celorlalți, care nu dorm, se scurge mereu într-o nedefinită somnolență. Universul nostru e compus din negurile de afară, cenușiul hiperspațiului și „ziua“ artificială de pe astronavă, firește, în zonele ei nobile.

Timpul petrecut „la sol“ — în escalele dintre două călătorii ce nu se mai termină, ne apasă. Am devenit

incapabili să ne mai bucurăm cu adevărat de clipă, s-o ascundem într-un ungher tainic al duratei și să o ocrotim cu gelozie, ca pe un lucru sfânt.

În acele momente, de depresiuni sufletești, ajungea să-și dorească o confruntare dură pe un imens câmp de luptă al galaxiei, așa ca-n videogramele de propagandă.

Iată-ne acum în ținutul ghețurilor. Am ajuns, în sfârșit, la locul întâlnirii.

Începură să înainteze prin norul de zăpadă, cu certitudinea că vor ajunge curând la destinație : blockhausul aurit unde odihneau larvele unei culturi cu mult mai vechi decât cea a oamenilor. Autoșeniletele nu mai puteau înainta. Muntele, cu versanții abrupți și cu faliile și crevasele ascunse hoțește sub zăpadă, devenise un real pericol. Riscul unei prăvăliri în prăpastiile fără fund se putea ivi la cea mai mică eroare de apreciere sau la prima mișcare greșită.

În mod ciudat, în timp ce înainta cu arma la umăr și încovoiată, pentru a nu primi drept în obraz șfichiuirea vântului, îi veni în minte gândul că ar fi trebuit să se culce de mai multe ori cu comandantul. Experiența ar fi fost cu siguranță foarte bună și, dacă s-ar fi străduit puțin ar fi reușit chiar să se atașeze cu adevărat de el. Însă, ar fi trebuit să fie total inconștientă ca să comită greșeala de a se atașa de cineva în acest univers al cruzimii și suferinței.

Absalon ar fi dat oricât ca, în acel mormânt să pună mâna pe blestematul acela libidinos de Pește care-i scăpa mereu printre degete ca un țipar. Din păcate, Peștele se afla acum departe și, mai mult ca sigur, se târa prin biroul său urzind noi și grandioase comploturi împotriva lumii buimăcite a celor vii. „Când, în sfârșit, toți Peștii și toți cei asemeni lor vor fi crăpat, abia atunci popoarele își vor găsi liniștea“ se gândi, însă fără prea multă convingere, știind că Peștii erau supușii Octopușilor și că aceștia din urmă erau în serviciul secret al Calmarilor invizibili ce-și aveau sălașul la adâncimi de necrezut.

Ceața cenușie era tot de nepătruns, dar vântul sufla mai slab. Îi puteau rezista, firește, chiar dacă, în ritmul acesta, efortul îi epuiza rapid. În ciuda faptului că își

climatizaseră foarte bine combinezoanele, le era din ce în ce mai greu să respire.

(„Ce talmeș-balmeș !“ mesajul mental semăna mai degrabă cu un geamăt. „Când vom ajunge oare să vedem muntele și blockhausul aurit ?“

— „Ai răbdare, swami, nu mai avem mult și-n câteva clipe o să vezi muntele ridicându-se între noi și vânt, ca un scut de piatră. Poți să te bucuri, swami, întrucât ne apropiem de ținta călătoriei. Vom ajunge chiar înaintea lemilor și o să putem ocupa blockhausul aurit. O să organizăm o fortăreață de neînvins, o capcană în care-l vom prinde pe dușman asemeni unui roi de viespi...“

— „Ești exasperant cu ironia ta, comandante. Ți-o spun sincer, nu știu ce va conține raportul meu... raportul pe care îl voi preda autorităților când ne vom întoarce pe...“

— „Dacă ne vom mai întoarce vreodată...“)

Sergentului Thadeus nu-i venea să-și creadă ochilor. Abia luase cunoștință de sosirea inamicului, că și vedea prinzând viață sub privirile lui, vechea-i fantasmă războinică. Naveta lemilor era cu mult mai impunătoare decât cea confederată. De asemenea, părea și mai bine dotată, deși, se putea înșela de la această distanță. Fără nici o îndoială, era însă cu mult mai mare. Așa că sergentul ajunse la concluzia că nava transporta precis o întreagă cohortă de îngeri exterminatori.

Cu siguranță nu putea să creadă ce vedea.

Trecuseră atâția ani de slujbă peste el, atâția ani de urmăriri prin spațiu, de fugă și de încrucișări, înainte de a se afla, în sfârșit, față-n față cu dușmanul tradițional.

ȘI ACUM IATĂ-I AICI.

VOR DESCHIDE TAMBUCHIUL ȘI VOR IEȘI.

„Să parlamentez ?“

Mai era, oare, timp de parlamentări sau trebuia să deschidă focul și să declanșeze astfel ostilitățile ? Și cine să facă asta ? Tocmai el...

IEȘEAU ÎN ORDINE, CA LA PARADĂ.

Erau îmbrăcați în combinezoane termice, la fel ca și pușcașii confederați. Poate, tocmai de aceea lăsau impresia că sunt mai voinici. Combinezoanele termice erau parcă

„altfel", ca și cum ar fi fost îmbrăcate de creaturi monstruoase, hidos deformate.

Imediat, sergentul încercă să prindă legătura cu comandantul Naaidoos, dar acesta se afla deja pe drum către blockhausul aurit. Așa că trebuia să ia singur o hotărâre... și încă repede.

Oare să deschidă focul sau să încerce să mai câștige timp ?

Siluetele războinice se apropiară de navetă. Țineau armele la umăr și, pentru moment, atitudinea lor nu exprima vreo intenție agresivă.

Buzele sergentului Thadeus se uscaseră într-atât, încât avea impresia că-i vor pocni în zeci de crăpături dureroase. Se întrebă ce era mai bine să facă și nu găsea nici o soluție. Să deschidă focul și să măture toată această pleavă sau... ?

Nu, nu încă. Mai bine să aștepte. Nu e sigur că-i vom răpune. Poate că mai sunt mulți în navetă...

Thadeus fu cuprins de febră. Vedea ca prin vis dușmanul ce se apropia.

— Ce n-aș da, declarase el într-o zi cu patos, să mă aflu față în față cu unul din „puii ăștia de lele" !

Și-acum vedea că puii aceștia de lele erau atât de mulți, că formau o întreagă armată.

Ofițerul care comanda trupele adverse ridică mâna și, la acest semn, se opriră cu toții, ca niște marionete.

— Dumnezeule mare, sergente, strigă îngrozit unul de lângă el, ce naiba fac ăștia ? Și noi ce dracu mai așteptăm ?

Dar sergentul Thadeus clănțănea din dinți, fascinat de spectacol. („Iar m-a prins vreun microb, își zise. Asta pică foarte prost acum, trebuie s-o recunosc, foarte prost")

— Sergent, am primit un mesaj de pe *Patnaa* prin care ni se recomandă cea mai mare atenție ! Și...

Imensa fereastră periscopică ce dădea spre pustiul de liniște, de ger și de stânci acoperite de zăpadă, semăna acum cu un ecran de cinema : lemi aliniați în *no man's landul* bătut de vânturi (rafalele scurte erau adevărate adieri în comparație cu cele cărora le țineau piept de cătva timp pușcașii conduși de comandantul Naaidoos, locotenentul Schellenbaum și sergentul-major Mordom)... îl puteau vedea fără probleme pe sergentul Héios B.

Thadeus. Silueta i se contura pe marele ecran de sticlă, când albastru, când gălbui, în funcție de reflexele luminii portocalii.

Masca ce părea să comande celorlalți măști, ridică din nou mâna : o mână care părea acum foarte aproape, foarte umană, o mână înmănușată ce parcă sclipea și... Poate sunt conciliant, își zise sergentul Thadeus. Când își dădu seama că poate fi văzut de afară își schimbă instinctiv poziția. Asemeni unei marionete, ridică la rândul lui mâna și salută.

Ce tâmpit fusese să-i deteste pe lemi. Erau niște soldați ca oricare alții. Se putea discuta cu ei, făcând abstracție de preceptele războiului. La urma-urmei, nu era decât un joc : un joc milenar cu legi nestrămutate. Dar soldații care se luptau și se omorau între ei nu se detestau, știind foarte bine că totul nu-i decât un joc așa, ca oricare altul, ca șahul, de pildă sau ca damele și sazchaoni. Erau cu toții simpli soldați, membri ai unei extraordinare și uriașe bresle, ai unei megacorporații : cu siguranță, se putea discuta cu ei !

Un mesaj sfredeli tăcerea ce coborâse peste postul de pilotaj. Dar sergentul Thadeus refuza în continuare să discute. Febra făcea să-i zvâcnească tâmplele, însă el se încăpățâna să stea în poziție de drepți, în fața ferestrei panoramice, salutând respectuos, militărește, pe ofițerul străin.

— Sergent, e dezastru !

— Sergent Thadeus, trageți ! Trageți în mulțime, nu mai stați pe gânduri, trebuie să trageți, nu vedeți că...

Arma pe care soldatul, așezat cu un genunchi la pământ, ca și cum ar fi depus vreun jurământ, o îndreptase înspre fereastră, semăna de minune cu cele desenate în manualele militare de demult (chiar de foarte mult și numite bazooka. Ba, de la bătălie, zoo, ca răsuflarea morții și ka, de la catastrofă.

BAZOOKA, prin pură întâmplare omofonică, însemna într-unul din limbajele lemilor, *ascultă superiorul.*

Într-adevăr, sergentul Thadeus uitase că armata era școala iresponsabilității.

— Charoon ! ordonă ofițerul lem.

Degetul înmănușat al soldatului se crispă pe trăgaciul lui B. O flacără înmuguri la gura țevii, ca o limbă bifurcată de foc incendiar și răsună în văzduh înainte de a exploda, ca un bulgăre de ecranul panoramic. Războiul nu este decât un simplu joc. Sub ochii lui întreaga lume prinse să vuiască. Simțea săgeți pătrunzând-i în urechi până în adâncul creierilor.

Dar indiferent ce fel de joc era, vor fi câștigători și învinși.

Rafalele scurte de care profitaseră lemii pentru a-și pune în aplicare planul erau o copilărie în comparație cu cele cărora le țineau piept, de ceva vreme, pușcașii echipei confederate.

Se năpusteau cu atâta brutalitate, încât mulți dintre ei se împiedicaseră, își pierduseră echilibrul și alunecaseră fără putință de scăpare pe panta acoperită de gheață lucitoare și tare ca tabla.

Violența vântului al cărui ecou ascuțit reverbera în văile munților ca și înverșunarea cu care concertau de parcă ar fi fost dirijate de o mână nevăzută, te făcea să crezi că există un suflet al vântului întrupat într-un gigant cu neputință de învins.

Lui Absalon îi veniră în minte niște imagini pe care le văzuse pe un videoplay cu mult timp înainte, despre civilizațiile indiene dintr-o țară de pe mitica planetă TERRA, o țară ce se numea America. Acei oameni roșii erau profund legați de pământul care îi născuse și îi cunoșteau vibrațiile cele mai adânci. Pe vremuri acest sentiment era numit „comuniune cu natura".

Pentru ei orice lucru avea un nume. Cât despre forțele naturii, în viziunea lor, acestea erau stăpânite de demoni. Demonul vântului purta numele de Kabibonocca. Acesta domnea peste Țara Gheților și era sufletul, sau *manitu*, al Vântului de Nord.

Absalon ajunsese în fața unei coaste stâncoase, acoperită de chiciură de un albastru scânteietor. O clipă îi fulgeră în minte gândul că, tot ce văzuse adineauri, cu ochii minții era provocat de *manitu* al Vântului de Nord. Urletul lui ieșea dintr-o gură uriașă și rece cu colți ca niște săgeți de gheață.

ABE ! ABE ! ABE ! (Locotenente !)

O vedea alunecând pe toboganul înghețat, printre peticele de brumă, ca niște zdrențe cenușii aruncate de mâna grea a vântului.

Ea, însă, nu-l mai putea auzi. Era, cu adevărat, imposibil de comunicat în acel vacarm înspăimântător. Bărbații, luați și ei de vânt, reușiseră, până la urmă, să-și regăsească echilibrul și stăteau acum lipiți de stâncile lucii.

Kabibonocca ! Dă-i pace ! N-o mai chinui !

(„Ți-ai pierdut mințile, comandante ! Cine-i acest Kabibonocca pe care-l tot invoci ?

— N-ai decât să crăpi, ai auzit, să crăpi !"

— Comandante, te previn !...)

Aluneca, aluneca, fără putință de a se opri, pe pântecul de sticlă al muntelui. Arma o ținea în continuare, strâns, în mâinile înmănușate. Nu era încă momentul să se descotorosească de ea. Trebui să o păstreze chiar cu prețul vieții, pentru că lemii puteau apărea dintr-o clipă într-alta, pregătiți să tragă... și...

Aluneca tot mai repede, mai repede, aproape vertiginos. Fața îi era aproape lipită de sticla rece. Avea impresia că o ușoară transformare era pe cale să se producă în chiar alcătuirea muntelui. Aluneca pe o sticlă uriașă, o suprafață perfect lucioasă, fără cea mai mică asperitate. Era peste poate să se oprească în vreun fel sau măcar să frâneze cât de puțin acea cădere ce-o purta înspre frigul morții. Își simțea degetele din ce în ce mai amorțite. O durea mușcătura gerului care reușise să se strecoare prin combinezonul termic.

— Ori visez, ori am febră și delirez, se gândi Abigael.

Aluneca la nesfârșit pe o imensă sticlă așezată oblic pe flancul muntelui, cel mai expus suflării vântului. Prin acea lamelă de o transparență incredibilă, vedea tot ce se petrecea în adâncurile planetei. Oare era cu putință să fie adevărat ? Acea parte din ținutul înghețat era, în întregime, o uriașă „creșă" de insecte ! În abisurile acelea, stăteau nemișcate creaturi de un alb sclipitor. Își agitau doar aripile, asemeni avioanelor care urmează să-și ia zborul spre soare și care „își încălzesc" motoarele. Acele uriașe himenoptere — al căror bâzâit era imposibil de

auzit din cauza suprafeței protectoare de gheață, dar care, cu siguranță făcea să răsune măruntaiele muntelui blestemat — ridicară spre ea privirile albe.

— Cine sunteți ? Cine sunteți voi ? Întrebările îi țâșneau de pe buze, imposibil de stăvilit, ca și alunecarea spre moarte. La naiba, spuneți odată, cine sunteți, n-auziți ? VOI SUNTEȚI ADEVĂRAȚII STĂPÂNI AI ORNELLEI SAU CE ? CÂINII LOR DE PAZĂ ? ORI POATE SUNTEȚI NUMAI NIȘTE FANTASME NĂSCUTE DE FEBRĂ ...VÂNT ȘI CEAȚĂ ?

Absalon pornise deja pe urmele tinerei femei : o vedea căzând, rostogolindu-se pe pantă și pierzându-se printre ceturi. Se anunța o nouă furtună și ar fi trebuit să se miște repede dacă voia să-i vină într-adevăr în ajutor locotenentului Schellenbaum. În receptor nu-i mai parveneau decât sunete confuze, ca un fel de bubuituri, întretăiate din când în când de țiuituri ascuțite. Era cu neputință să restabilească contactul cu Abe.

Repeta fără oprire, aproape mecanic : „Ține-te bine, ține-te bine, draga mea, nu-ți face probleme, vin după tine. Încearcă să te prinzi de ceva !

Își pierdu, la rândul lui echilibrul și porni la vale, într-un picior, ca un schior nepriceput, fluturându-și mâinile în aer, într-un mod de-a dreptul caraghios. Din greșeală, apăsă pe trăgaciul pușții. O rază luminoasă nu întârzie să apară, pentru a se pierde, în secunda următoare, în cerul de plumb.

Total lipsit de eleganță, comandantul Naaidoos căzu în fund și ajunse la concluzia că, cel mai bine ar fi să se debaraseze de armă. Și el, la rândul lui, începu să alunece pe panta lucie, rugându-se din răsputeri să nu dea în trecerea sa, peste vreo crăpătură. Nu putea să se apuce de nimic și să frâneze astfel coborârea forțată ce-l conducea drept în infernul de frig. Privi în fața lui, în jos și constată că bietul ofițer nu se mai vedea. Dispăruse sub cușma de zăpadă.

Peste ea se lăsase noaptea albă, ca ușa unui cavou. Avea impresia că mai fusese cândva în mijlocul acestui peisaj halucinant... poate în coșmarele ei... sau poate atunci când, în pustiul de sticlă, era hăituită de mâna aceea apucătoare din care se deschisese acea gură hul-

pavă. Mereu pe burtă, aluneca prin zăpada pufoasă, cu fața aproape lipită de peretele transparent.

Uriașele himenoptere învăluite în mister erau încă acolo, omniprezente, dar lăsau impresia că nu-i acordă nici o atenție. Fără îndoială, aveau probleme mai importante și îndatoriri ce le acaparau toată capacitatea de concentrare de care erau în stare acele vietăți.

Deodată, sticla se ondulă, asemeni unui covor din fibre elastice și Abigael fu înghițită de acel *accident de teren*. Căderea o apropie și mai mult de gângăniile care lucrau fără încetare sub ghețuri. Dar... sfinte Dumnezeule ! nu erau câtuși de puțin insecte și cu atât mai puțin avioane strălucitoare pregătite să plece în vreo misiune de recunoaștere sau de distrugere. Erau...

Auzul îi fu înțepat de niște sunete hârâite, aducând cu o voce omenească, însă incredibil de deformată : „Abe... dra... nu te... bine..." Glasul i se păru familiar : venea de undeva, din trecut, și-i amintea de cineva, Absalon (ce prenume stupid !) Naaidoos (nici numele nu era mai breaz) comandantul unei nave stelare... *Patnaa*. „Abe, draga mea... ține-te bine !" încercase să-i spună acea nălucă ce nu se arăta vederii.

Nu-i vorbea prin comunicator. Gândurile lui ajunseseră până la ea pe aripile vântului blestemat de pe Ornella !

Vântul blestemat de pe Ornella.

Buzele ei încercară să se miște, schițând, dureros de greu, câteva cuvinte :

— Atenție, Absalon, atenție : sticla... sticla...

Nu, nu erau insecte. Ce gângănii puteau atinge asemenea dimensiuni și, mai ales cum puteau trăi în asemenea friguri ca niște... Iluzii ! Asta era ! Acum știa că erau niște iluzii ! Cei care dormeau sub zidurile aurite ale blockhausului creau la nesfârșit imagini holografice, simulacre, fantasme și... Își vânturau visurile de-a lungul contraforturilor muntelui, transformând peretele de zăpadă și gheață în gigantice tobogane ale morții.

Ar fi trebuit să fie cel puțin campioană la alpinism ca să poată urca înapoi acel zid alb.

Absalon ! Nu mai putu să vorbească. Încercă să se concentreze din răsputeri asupra propriilor gânduri. Au-

zise de atâtea ori că e un medium bun. De mai multe ori, când era mică, niște indivizi în cămăși albe îi puseseră tot felul de întrebări și trecuse o mulțime de teste. Concluzia fusese că era un medium bun, dar, în nici un caz un esper. N-ar fi putut fi de folos... mai târziu ...din punct de vedere militar într-un comando psy...

COMANDANTE ! COMANDANTE ! ABSALON ! ABSALON !

Ce-ar fi fost să putem fi mereu împreună, chiar și pe ascuns ? Cred că ar fi fost mult mai bine cu tine decât cu alții, bărbați sau femei, care m-au crezut o ...

Stop ! Gata ! Se afla lungită pe fundul unei crevase albe și ținea încă în mâna dreaptă arma-laser. Zăpada se surpase sub ea și o durere surdă o încerca în picior. Să fie rupt ? Ar fi fost prea de tot : căderea fusese ușoară, frânată din când în când de câteva denivelări de teren, ca și cum o prezență superioară ar fi vrut s-o așeze, cu grijă, într-un mormânt gata pregătit, ce-o aștepta probabil de-o eternitate. Cu un efort peste puterile ei se întoarse pe o parte. În înalturi, domnea veșnicia, norii și zăpada. Încet-încet, se ridică, târându-și piciorul rănit ca pe un muribund, în care durerea săpa adânc. Reuși, în cele din urmă, să dea ocol temniței albe, trimițând disperată apeluri telepatice sau vorbind cu greutate la comunicator. Era însă de parcă s-ar fi pierdut într-o cută nesonorizată din spațiu-timp. Se afla într-un fel de cavou, în care se pregătea pentru metamorfoza finală.

Își zise că dacă scăpa cu viață, primul lucru pe care-l va face va fi să-i propună comandantului Naaidoos o seară de dragoste ca la carte. Și, ca să poată rezista panicii ce punea stăpânire pe ea, începu să-și imagineze o serie de scene erotice. Cu lux de amănunte obscene, Eros versus Thanatos.

Crăpăturile, înfricoșătoare (care nu existau probabil decât în mintea ei) începură să apară, ca și cum terenul s-ar fi surpat lent, ori s-ar fi fisurat sub efectul unor cutremure.

Comandante, ești un ticălos dacă mă lași să mor în gaura asta ! Comandante, să nu mă lași să crăp în văgăuna asta scârboasă !

Constatase că Naaidoos era un amant foarte atent, și, mai ales, că săruta bine. Că-i plăcea să glumească la pat...

— Absalon, dacă mă scoți de aici poți face cu mine tot ce vrei și când spun tot...

Scurte imagini, de o violență acerbă, îi fulgerară în creier ca o orbire.

Se așeză frântă pe zăpadă și privi albul orbitor al acelui loc care urma să-i fie, probabil, mormânt. Își zise că, la urma-urmei, situația nu era chiar așa de neagră pe cât părea. La drept vorbind, aici se afla la adăpost de dezastrul de afară. În mod sigur vor veni s-o caute. Nu se putea ca acel comandant atât de... nu se putea s-o lase să moară în văgăuna asta. Frigul nu-i pătrunsese prin combinezonul termoizolant, dar durerea din picior devenea tot mai ascuțită, dându-i fiori de foc, înțepând-o și făcând-o să strângă din dinți de durere.

Ca să se liniștească puțin scotoci în buzunarul de la piept după o pastilă calmantă. Își ridică viziera căștii ușoare ca să înghită medicamentul. Frigul se strecură sub cască și ea începu să sughițe din cauza șocului. Temperatura de afară era, probabil, greu de suportat, chiar și-n aceea văgăună aflată la adăpost de furia vântului.

O cuprinse o stare de bine care nu putea dura mult. Se lipi de zidul alb și închise ochii, încercând cu frenezie să-și imagineze tripletul Absalon Naaidoos, Ezena de Qaa și Abigael Schellenbaum făcând dragoste. Dar imaginile îi scăpau de sub control. „O s-adorm, o să adorm" își zise ea ca prin vis. Își puse arma cu laser alături în zăpada înghețată și lansă un scurt, dar lasciv, apel telepatic, încercând să reia legătura cu comandantul, dar în zadar...

Visă că se afla într-nu cub uriaș de sticlă și că, sub privirile avide a sute de spectatori ce le urmăreau zbaterea în focul plăcerii, făcea dragoste cu Absalon și cu Ezena.

Vântul începu să bată din nou, cu ură parcă. Ar fi fost moarte curată să mai înainteze, să riște o coborâre mai în adâncurile prăpastiei. Își dădea seama, abia acum, că expediția nu fusese pregătită corespunzător. Echipamentele erau insuficiente și nu tocmai adaptate condițiilor ostile de pe această planetă, schimbărilor climaterice bruște ce erau specifice zonei înghețate. Absalon ajunse la concluzia că, dacă voia să-și cruțe viața și să-și ducă misiunea la bun sfârșit, trebuia să se întoarcă imediat la

oamenii săi. Câțiva pușcași făcuseră un lanț de corzi ca să-i poată trage în sus. Se agăță nebunește de o stâncă ieșită din zid pe care o simțise, ca printr-un miracol, la degete. Îi era greu, pentru că trebuia să țină și pușca-laser. Gestul îi devenise aproape un automatism militar, o formă de respect a codului onoarei : „Noi suntem samurații secolului !“

Încordându-se din tot trupul, pentru a rezista vântului, Absalon blestema lumea întreagă !

Nu-și putea scoate din cap ideea că ȚINUTUL GHEȚURILOR, cu microclimatul acela de iad, era un spațiu artificial, anume creat de ființele adormite în blockhausul aurit (cum oare se mai numeau ? Ah, da, sarmonții) ca să se apere de orice intrus. Și ce era cu toate fantomele acelea de care se loviseră gândurile lui și ale lui guru ? Era o minciună că sarmonții sufereau de singurătate... Sau, dacă era așa, însemna că... Ei înșiși nu erau decât prizonierii unor creiere periculoase, conservate de ...cine dracu le putea păstra ? Să fie vorba de o altă rasă dispărută, ale cărei duhuri bântuiau acum ținutul ghețurilor ?

Începu să-i vâjâie capul. Gânduri de nebunie i se învălmășeau în minte. Era conștient că, dacă întorsătura pe care o luau evenimentele o cerea, trebuia să o abandoneze pe Abigael.

(„Comandante, sunt alături de tine. Mă auzi ?“)

— „Da, te aud, swami blestemat, aud cum îmi croncăni în cap“.

— „Trebuie să te ții, rezistă, rezistă... Din păcate nu mai poți face nimic pentru locotenent, iar lemii nu vor întârzia să ne atace. Nu trebuie să pierdem un timp foarte prețios.“

— „Ticălosule ! Ce altceva mai contează pentru tine în afara timpului tău prețios ?“

Era inutil, Timpul trecea greu. Încercă să-și pună ordine în gânduri și să privească lucid situația. Visul din cubul de sticlă tocmai se sfârșise și, la trezire, se simțise oarecum frustrată. Și totuși se liniști când constată că durerea din picior n-o mai chinuia. Se gândi că dacă-și pune cât de cât ordine în gânduri ar putea rezista mai multe ore. Avea suficiente pastile ca să poată face față durerii, dar...

Trebuia să fie rezonabilă : dacă până-n acel moment comandantul nu ajunsese acolo și nu era pe cale să se aplece deasupra lucarnei de gheață însemna că renunțase, poate pentru a respinge un atac inamic sau pur și simplu pentru că și-o fi dat seama că nu merită să riște nici viețile oamenilor săi și nici să compromită misiunea numai de dragul de a încerca să-l salveze pe locotenentul Abigael Schellenbaum. Asta-i situația și nu e nimic de făcut. Suntem în război și războiul nu cunoaște mila. Aventura noastră pe Ornella este, fără îndoială o simplă peripeție între multe altele ale acestui război, dar importanța ei nu va putea fi pusă nicicând la îndoială din moment ce...

Ațipi din nou, și din nou începu să viseze în liniștea confuză a crevasei.

(Ce bine că m-au salvat : văd că mă aflu într-o infirmerie. Or să aibă grijă de mine. Ar fi putut însă să mă învelească cu ceva și să mă îmbrace mai decent, nu să mă lase așa... O să sun să chem pe cineva ca să mă îmbrace și să pună o pătură pe mine). Întinse mâna înspre un buton ce licărea roșu. Zidurile erau de un alb fosforescent, nemilos. Închise ochii și, aproape imediat, auzi lângă ea o voce : „Sunt aici, dragă Abigael. Aștept să-mi ceri orice dorești !“ Guru nu intrase pe ușă, nici nu ar fi putut de altfel : camera de spital n-avea nici ușă, nici fereastră, doar un simplu geam de protecție prin care Ch'tonjali tocmai se strecura în camera albă. În mod straniu era complet gol, dacă nu se punea la socoteală tichia albă așezată pe craniul lucios ca-n palmă. Căzu în picioare, la doi pași de patul unde se odihnea pacienta.

— Nu mai e nici o speranță, îi zise cu o voce foarte gravă. Răul e ascuns în tine și e atât de vătămător încât, cu toată știința noastră nu i-am putut veni de hac.

O seringă foarte demodată înălțată amenințător și în vârf cu un ac lung și scânteietor, din care se scurgeau mici picături dintr-un lichid siropos, se afla în locul unde ar fi trebuit să fie sexul lui guru.

— Biet copil, spuse swami, amărâta de tine... Va trebui să-ți fac o injecție.

Regulamentul suna clar la acest punct : Nici un ofițer nu trebuie să cadă viu în mâinile dușmanului. Acum era profund convinsă că guru nu era decât un esper-spion.

Cu inima bătând repede, Abigael începu să deşurubeze cu limba dintele în care era ascunsă otrava.

Moartea îi părea acum uşoară şi binevenită ca o binecuvântare.

În cele din urmă reuşiră să-l tragă pe comandant din prăpastie. Odată văzut sus, acesta ordonă imediat să i se acorde acelaş ajutor, şi încă repede, tinerei femei. Însă oamenii plecară capetele, iar guru începu să vocifereze.

Femeia alunecase pe un teren mult prea periculos, unde vântul ar fi făcut practic imposibilă orice nouă încercare de a o salva.

Cu lacrimi în ochi, Absalon încercă să scruteze adâncurile prăpastiei, dar vântul răvăşise totul în jur, iar ceaţa lăptoasă invadase acea vale a morţii unde dispăruse Abigael. Acest peisaj îl trimitea cu gândul la abisuri fără de sfârşit.

— Da, înţeleg. Trebuie să ocupăm blockhausul aurit. Să profităm de puţinul avans pe care-l avem faţă de lemi.

— Comandante, începu guru, aş vrea să-ţi spun...

— Nu este nimic de spus, pricepi ? NIMIC !

Porniră din nou la drum, luptând din greu împotriva vântului.

Deşi cineva ispăşea pentru ei, o femeie tânără şi frumoasă ce-i fusese adusă ca o ofrandă, Kabibonocca nu părea încă să fie împăcat.

Ne vrea pe toţi, îi veni în minte un gând lui Naaidoos, ne vrea pe toţi până la ultimul.

Ridică privirile înspre blockhausul aurit ce zăcea acum printre peticele de nori şi zăpadă. Licărea de acolo, din alcovul lui de granit, ca un ultim refugiu al unei civilizaţii galactice.

Încercă să-şi mute gândul de la tânăra femeie, să uite cum o văzuse dispărând în gura uraganului, să uite ultimele-i apeluri disperate, ultimele ei S.O.S.-uri telepatice.

Regretă adânc că nu a încercat mai din timp să-i facă curte. Singura dată când făcuseră dragoste împreună îi părea acum ca un preludiu rămas fără continuare... o încarcare fără nici o noimă, fiindcă fusese unică.

Şi asta a fost totul ?

Abigael Shellenbaum, locotenent la bordul distrugătorului *Patnaa* muri repede şi fără chinuri.

Otrava furnizată de către Amiralitate era excelentă.

CAPITOLUL VII

Secretul sfinxului

„Marele pericol ce ne paşte atunci când căutăm adevărul este că, adesea, sfârşim prin a-l afla."

William FAULKNER

LEMII se vedeau înaintând, siluete necunoscute venite aici ca să omoare. În privinţa aceasta semănau perfect cu confederaţii, care veniseră pe Ornella cu acelaşi scop.

Vântul se potoli ; nu mai urlă şi nici nu mai gemu, de parcă Demonul ce sălăşluia în el făcuse o pauză ca să vadă ce va urma.

Deocamdată, confederaţii nu erau dezavantajaţi : atinseseră obiectivul — blockhausul sarmonţilor adormiţi. Câţiva puşcaşi încercară să-i vină de hac porţii mausoleului, în timp ce, restul, dispuşi în semicerc la adăpostul stâncilor, înghemuiţi şi plini de zăpadă, erau pregătiţi să respingă orice ofensivă a lemilor.

Absalon era nervos. Tensiunea devenise din ce în ce mai greu de suportat. Cu toţii erau conştienţi că dacă încărcăturile de explozibil nu-i veneau de hac uriaşului canat ce închidea casa sarmonţilor, oamenii ar fi fost luaţi ca din oală, aşa cum se găseau acum, cu spatele la perete, fără cea mai mică posibilitate de a-şi duce la capăt misiunea. Soldaţii lui Lemura îi dominau numeric, iar aceasta se vedea de departe. Aşa că trebuiau să se adăpostească, pe cât posibil mai repede în blockhaus.

Acum swami nu mai era în apele lui. Din clipa-n care i-a zărit, primiră pe loc ordin să tragă. Armistiţiul se prelungea anormal de mult.

Un huruit surd făcu să se cutremure din nou pereţii muntelui. Ridicând privirile, Absalon văzu cum o bucată

imensă de zăpadă se desprinsese și începuse să alunece pe contraforturi, mai repede, tot mai repede, ca un uriaș animal alb înfuriat sau care tăcuse mîlc pentru a țâșni apoi asupra prăzii.

Avalanșa ! Înainta vertiginos spre ei. Huruitul ei asurzitor acoperea ultimele ecouri ale exploziei.

Soldații Imperiului lui Lemura se împrăștiară, căutând cu disperare un adăpost în fața stâncilor mari, pline de gheață. Strigătele lor înghețate se pierdeau, se pierdeau în vacarmul făcut de vâjâitul vântului și de moartea pustiitoare și albă ce se apropia vertiginos.

Absalon zâmbi : în sfârșit, forțele naturii veniseră în ajutor oamenilor săi. Poarta sanctuarului se căscă sub puterea exploziei. O parte a fațadei fusese deteriorată, iar deschizătura produsă în zid de artificierii de pe *Patnaa* era suficient de mare ca să poată trece prin ea detașamentele de pușcași.

Naaidoos pătrunse cu oamenii săi în casa celor adormiți, iar guru, complet buimăcit, accepta orice fel de bruftuluială din partea sergentului Mordom, fără a schița nici cel mai mic gest de rezistență. Primii colți ai avalanșei atinseseră zidurile blockhausului, încercuindu-l înainte de a-și continua alunecarea aducătoare de moarte înspre soldații lemiți. Ofițerii acestora încercau în zadar să se opună panicii ce pusese stăpânire pe soldați, căci tot mai mulți erau cei ce se ridicau și părăseau adăposturile de stânci, încercând să-și scape viețiile.

Dându-și seama că adversarii vor încerca să se retragă, sergentul Mordom ordonă :

— Nu-i lăsați să scape !

Absalon vru să protesteze, dar pricepu că evenimentele îl depășiseră, că oamenii enervați se temeau să nu piardă acest avantaj de nesperat și că nu-l vor mai asculta. Strânse din dinți și se uită fix la guru Ch'tonjali, de parcă acesta ar fi fost în stare să-i dezvăluie necunoscutele problemei.

Pușcașii își îndreptară spre dușmani puștile-laser și îi culcară la pământ pe toți cei care încercau să scape grozăviei albe. În urma lor, avalanșa desăvârși dezastrul, înmormântând în furia-i albă soldații lui Lemura.

Mult timp după aceea se auzi huruitul zăpezii ce că-

dea în abisurile cenușii, amplificându-și ecoul din stâncă în stâncă.

...Și oamenii Confederației își simțiră sufletele pătrunse de un fel de teamă superstițioasă.

— Nu trebuia să fi făcut asta, spuse comandantul, sergentului. Ai întrecut orice măsură.

— Domnule, cu tot respectul, mă văd nevoit să vă atrag atenția că n-am făcut decât să vă scot un spin din călcâi. Cu treaba asta am recâștigat terenul.

— Pentru Dumnezeu, Mordom, oricum ar fi murit.

— Regret că trebuie să v-o spun, dar nu cunoașteți muntele. O precauție în plus nu e niciodată inutilă...

După ce negurile cenușii se destrămară și ultimele ecouri ale bubuiturilor din fundul văii amuțiră, confederații încercară să scruteze *no man's landul*. Absalon tresări, atent la faptul că, fără să vrea, gândul îl purta la ceva descărnat. Chiar și pentru un proaspăt intrus ca el, era clar că aici totul fusese creat nu pentru ființe vii, ci pentru MORȚII VII.

Funcționalitatea decorului era o abstracțiune. Dacă, din întâmplare ar fi fost obligat să facă un raport despre acele locuri, comandantul s-ar fi găsit în situația jenantă de a nu ști ce să scrie. Ar fi trebuit să-și exprime impresiile, senzațiile și deducțiile și să vorbească despre culori și forme, ar fi însemnat să sfideze bunul simț. În interiorul sanctuarului, fluctuațiile luminii dădeau impresia unei mișcări permanente. Dar Naaidoos ar fi fost cu adevărat incapabil să spună dacă era vorba de un fenomen obișnuit în acea casă sau, pur și simplu, de un fel de pulsații provocate de apariția intrușilor, pulsații ce puteau foarte bine să fie semnale de alarmă.

Misiunea pe care i-o încredințase Peștele îi apărea din ce în ce mai absurdă : tot ceea ce se petrecea pe acea planetă, în acel ținut al frigurilor și-n interiorul acelei case era însăși imaginea diferenței. Să comunice, da-da, să comunice cu Ființele Inteligente care se retrăseseră de bună voie în acea fortăreață era o încercare ridicolă și sinucigașă.

SINUCIGAȘĂ ?

De ce-i venise gândul acesta tocmai acum ? Guru ! Nu, Ch'tonjali nu era dintre cei ce se lăsau învinși ușor.

Ambiția fără margini și voința lui de a instaura pe o planetă privilegiată o conducere tiranică al cărei Stăpân și Mare Înțelept să fie chiar el. Toate convingerile lui erau mai puternice decât orice și-l puneau la adăpost de slăbiciuni.

Fură nevoiți să escaladeze un fel de plan înclinat lucios cu emanații turbionare. Chiar zgomotul pașilor săi semăna cu sunetul confuz al unor picături, incredibil de distanțate unele de altele.

Ei ajunseseră, dar frumoasa Abigael murise.

Era moartă și îngropată în zăpadă și-n frig.

Era, iar moartea ei n-a fost decât începutul !

(„Ai înnebunit, comandante ? Nu ai voie să te gândești la acest lucru. Vom merge până la capăt.")

Se rătăciră într-un labirint învăluit în polenul a o sută de mii de milioane de stele și fură acoperiți de acea pudră ca niște albine împotmolite într-o ceară de dimensiuni galactice.

Frumoasa Abigael este moartă.

Deodată, tocmai în momentul când, în sfârșit, reușiseră să iasă din acele galerii întortocheate, li se arătă în fața ochilor chiar locotenentul. Le făcea semne, încercând să-i facă să priceapă că trebuie să se întoarcă.

Când comandantul încercă să se apropie de ea, năluca dispăru prin perete. La gura labirintului nu era nimeni. Totul era cât se poate de normal, dar, preț de o clipă cât a durat, iluzia a fost perfectă.

Impresia de straniu își afla aici confirmarea : evoluau într-o lume paralelă, în care regulile comportamentului lor anterior păreau anulate și trebuiau să se îndoiască de tot, să fie mereu la pândă.

— Ne aflăm în primejdie, comandante, o simt. Întregul meu sistem servos simte pericolul. Tu-l simți, comandante ?

— DA ! Ne aflăm într-un loc primejdios. Pricepi ceva din ceea ce ni se întâmplă, swami ?

— Din păcate, absolut nimic ! Sunt în ceață la fel ca și tine, comandante, ca și tine... Totuși trebuie să rezistăm amândoi și să ne continuăm drumul, chiar dacă...

— Și unde să ajungem ? Nimic din ceea ce spui nu are sens !

O explozie izbucni, urmată de o scurgere de foc.

Lumina dănțuia în jurul lor, asemeni unei ființe vii și, fără să vrea, ei ciuliră urechile, ca și cum s-ar fi așteptat să audă niște voci de demult, care să-i conducă prin labirint.

— Visul tău se află în primejdie de moarte, swami. Nu m-ar mira foarte tare dacă ne-am întoarce cu coada între picioare de aici. Tu te vei întoarce la ciudățeniile sectei tale și eu...

— Te înșeli, comandante, orice s-ar întâmpla, numele meu va rămâne. Poate voi ajunge martir... cine poate ști.

Tot ciondănindu-se, ajunseră într-o sală foarte largă, în formă de pătrat. Pardoseala era dintr-un mozaic cu motive geometrice a căror simbolistică scăpa puterii de pricepere a celor doi vizitatori. Jocul nuanțelor stinse, alternând cu altele foarte luminoase de-a lungul întregii esplanade, aveau un efect odihnitor asupra spiritului. Cei doi rămaseră blocați în fața acelei suprafețe fosnitoare, asemeni unor vagabonzi care, la capătul unei îndelungate călătorii ajung la țărmul unei mări cât zăreau cu ochii ; nu era nici urmă de val, ci numai dale cenușii, închipuind figuri complexe și bizare : un fel de caleidoscop uriaș al cărui mister mințile lor nu-l puteau pătrunde.

Comandantul își îndreptă carabina cu laser și, aproape fără să gândească, poate ca să provoace, sau poate într-un acces de furie, începe s-o descarce în toate direcțiile... Șerpii de foc loviră zidurile, dispărură, zvârcolindu-se aiurea, prin lumea aceasta stranie, albă, înghețată.

— Dacă avem noroc, au crăpat cu toții, zise unul dintre soldați.

— Nu sunt deloc de invidiat, își dădu altul cu părerea.

Sergentul avusese dreptate ; muntele era plin de neprevăzut, ca o femeie : ucidea pe unii și cruța pe alții fără să aleagă.

După ce totul se liniști în jur, focuri se făcură văzute și se auziră răpăituri de puști din spatele piscurilor și ale stâncilor înghețate ca niște pinteni înălțați din peisajul distrus.

Cei ce supraviețuiseră catastrofei își țineau armele strâns în brațe, ca pe niște talismane ce i-ar fi putut apăra de puterile întunecate ale morții și dezastrului. Cu o fu-

rie fără leac și o ură înverșunată, se pregăteau acum pentru atacul decisiv în care nimeni nu cruța pe nimeni. Aveau acum ordine precise, clare și definitive. Nici un confederat nu trebuia să se mai întoarcă la bordul lui *Patnaa*.

Încercaseră să câștige timp, să-și ascundă intențiile față de adversari ca să-i poată prinde cum trebuie în cursă, dar timpul se ridicase brusc împotriva lor. Ezitările nu-și mai aveau rostul acum și nu mai era cazul să tergiverseze lucrurile.

— Comandante, spuse guru în momentul în care armele începură din nou să răpăie. Noi doi nu mai avem nici o clipă de pierdut. Trebuie să găsim ascunzătoarea celor adormiți și să-i scoatem din somnul lor cel lung. Să mergem !

Absalon ezită să-și părăsească oamenii, deși știa că guru avea dreptate.

Timpul lor era măsurat și trebuia să dea dovadă de luciditate militară. Urmându-l pe guru prin coridoarele casei celor adormiți, Absalon își dădu seama pentru prima oară de ciudățenia locului, de nebunească lor încrâncenare și în furia sa neputincioasă apăsă din nou pe trăgaci. O rază sfîșie lumina. Valuri mângâietoare se insinuară înspre picioarele celor doi, valuri în culori cu neputință de descris, cum nu existau, fără îndoială, nicăieri în altă parte.

— Ce sens are, spuse guru, oricum nu putem rămâne AICI fără să facem nimic. Dar să tragem în lumina aceasta este un lucru fără sens. Cred că ar fi periculos dacă mai faci uz de arma aceea încă o dată. Riști să dezlănțui niște energii pe care nu le vei putea controla. Poftim ! Ce ți-am spus eu... privește !

De groază, strigătul lui guru îi împietri pe buze. Pentru a treia oară, Absalon ridică arma, în ciuda sfatului lui Ch'tonjali. Dar se abținu să tragă, rămânând aproape paralizat de ceea ce tocmai se derula sub ochii lor.

Niște siluete înalte, argintii se desprinseră din stânca luminoasă, clătinându-se pe niște picioare filiforme și fragile de-ai fi zis că erau din sticlă.

Se apropiară în tăcere, clătinându-se mereu. Erau un fel de ectoplasme oarbe și aproape translucide.

— Dacă tragi în... arătările acestea, bâlbâi guru, vei declanșa o reacție în lanț și vom pieri cu toții.

— Chiar așa ? Nu sunt decât două posibilități : ori aceste creaturi nu-s decât niște iluzii născute din imaginația noastră, ori sunt aievea : forme de viață necunoscute și...

O serie de explozii și urlete îngrozitoare le întrerupse brusc firul : uitaseră cu totul că bătălia de afară nu se sfârșise încă, iar cele două părți se aflau încă față în față, angajate într-o luptă pe viață și pe moarte.

Siluetele de argint părură a ezita, ca și cum zgomotele care sfâșiaseră liniștea sanctuarului ar fi anunțat răsturnări iremediabile sau, în orice caz, erau atât de puternice încât le derutau.

— Hai să mergem !

Mâna lui guru apăsă greu brațul comandantului ; în ciuda grosimii stratului izolant aplicat pe costum, simți cum îl strângea ca un clește viu.

— Să mergem !

Buimăcit complet, neștiind bine dacă păsiseră peste pragul unei alte lumi sau dacă se aflau în continuare în dimensiunea materiei, Naaidoos se lăsă condus într-un nou labirint de coridoare pustii, invadate de o lumină morbidă.

— Comandante, ești un Esper ! Nu poți renunța acum, nu poți refuza să joci până la capăt. Trebuie să te supui regulilor jocului ce se derulează în universul celor vii ! Iar cei vii nu pot tolera ca *morții vii* de pe această planetă să-i sfideze într-atât, încât să păstreze sub tăcerea somnului cunoștințele lor și laurii triumfului.

— TACI, GURU, TACI !

Vietățile de argint dănțuiau minunat pe picioarele lor subțiri și strălucitoare. Așa cum se mișcau pe picioarele lor de mercur semănau cu niște gângănii.

Arătările nu erau decât niște filamente lungi ce se tărau ca prin vis înspre cei doi. Guru își strecură mâna sub brațul lui Naaidoos, atât ca să-l susțină, cât și pentru a-l împiedica să mai folosească arma.

— Nimic nu contează mai mult decât puterea gândului... murmură el. Riscăm să pierdem contactul, comandante... Atenție la tine...

Vorbele lui se pierdură în tenebrele argintate, scurgându-se în depărtări.

Cu un gest brutal, Absalon, își degajă brațul și culcă la pământ vietățile de mercur.

— Mă scoți din sărite, guru, și asta de mult timp... din prima zi !

FFRRRRUIITTT... Scânteia de foc se strecură pe țeava armei, lovind în plin creaturile acelea strălucitoare și făcându-le să se umfle și să se întoarcă de parcă ar fi fost sub efectul unei presiuni de nesuportat.

— Aaaaâaaaah !

Strigătul lui Ch'tonjali se răsuci în urechile lui Naaidoos, încolăcindu-se asemeni unei năpârci de foc în creierul său.

— Pentru Dumnezeu, sper că n-ai să faci acum o criză de nervi, își ieși din fire comandantul.

O ciudată reacție în lanț era pe cale să se producă sub ochii lor. Ca și cum faptul că trăsese în acele vietăți de mercur ar fi eliberat puteri demonice și gini cruzi, aflați prizonieri într-un ulcior al cărui capac a fost deodată ridicat de o mână nelegiuită. O furtună de culori începu să se zbată în adâncurile scânteietoare. Amândoi fură aruncați la pământ, asemeni unor păpuși de paie, cu gândurile atât de răvășite că nu mai puteau găsi nici un punct de sprijin în acel pustiu ostil. Vijelia trecu peste capetele lor, ca o undă de lumină pâlpâitoare. Trebuia să lupte din greu ca să nu fie măturați și duși pe aripile ei. După ce își reveniră, în sfârșit, priviră prudenți în jur și constatară că nălucile filiforme dispăruseră.

— Și ți-am spus, comandante, ți-am spus să nu faci asta, dar, așa obtuz cum ești...

— Mai taci odată, swami ! Avem altceva mai bun de făcut decât să ne lamentăm din cauza a ceea ce a fost. Și, la urma-urmei, dacă tot va trebui să crăpăm aici, măcar să o facem frumos !

— Ai compromis și așa suficient misiunea noastră...

Traversarea acelei mari încăperi din mozaic, apăsătoare și tăcută, le-a luat mult timp. Avansau cu grijă, atenți la fiecare pas de teamă să nu izbucnească vreo nouă furtună.

— Se joacă mereu cu noi, spuse Ch'tonjali. Sarmonții ne observă fiecare mișcare.

— Eu credeam că dorm cu toții, duși. Probabil, ca toate fenomenele pe care le-am observat, nu erau decât năluciri născute din neliniște și singurătate.

La capătul uriașei săli pavate cu dale se afla un zid înalt și strălucitor. Sclipirea locurilor îl ascunsese vederii lor în momentele în care fuseseră asaltați de creaturile de mercur. Merseră mult timp, aproape o jumătate de kilometru, pe lângă acel zid ce părea făcut dintr-un fel de cauciuc. Apoi, aceeași neliniște îi acaparară nemiloasă, torturați de gândul că era posibil să fi căzut prizonieri într-o cursă galactică.

Timpul îi învăluise în pelerina-i de ceturi și ajunseră să renunțe la speranța de a mai ieși vreodată de acolo ; rămaseră nemișcați, căci văzură căscându-se în zidul cu reflexe opaline un coridor ca o gaură neagră.

Se aflau acolo, în sala de dedesubt.

SARMONȚII ADORMIȚI, SUPRAVIEȚUITORII UNEI CIVILIZAȚII CARE DIN MOTIVE NECUNOSCUTE ȘI DE NEÎNȚELES PENTRU CONFEDERAȚIE REFUZASERĂ CONTACTELE CU ALTE LUMI, SE RETRĂSESERĂ DE PE SCENA VIEȚII ÎN VÂRFUL PICIOARELOR.

Siluete confuze, dar cu contururi indiscutabil umanoide, stăteau întinse în numeroase recipiente cu lichid refrigerator. Dumnezeu știe de când pluteau așa pe oceanul visurilor de moarte. Oare speraseră să fie treziți vreodată din acest somn nesfârșit ? Oare n-ar fi fost mai rațional ca, odată ajunși la sfârșitul timpului lor, acești stăpâni ai ținuturilor înghețate să se sinucidă..., să-și piardă urma pur și simplu în marele haos inițial din care a apărut viața ?

Poate că — auzise demult, pe când se apropiau de Ornella, la bordul vasului — poate că aceste ființe ciudate, SARMONȚII, așteptau ca, la capătul somnului lor de coșmar să apară un suflet bun care să-i trezească, pentru a le da o nouă șansă să ia totul de la capăt... altfel...

Aplecat peste o balustradă aurită Absalon își adînci privirile în acel gol fantastic în care — singura stăpână ! — era o tăcere de moarte. Nu putea crede că Sarmonții cei adormiți (de bună voie) îi așteptau pe confederați (sau

pe lemi) să-i elibereze. Dacă două armate se luptau de atâta timp, cu atâta cruzime, sau, dacă în cursul unei păci aparente se spionează mereu, orice lovitură este permisă. Orice, de la ciomag la laser, de la bombele seismice la fascicole de ultrasunete, orice este bun ca armă. Orice este bun în măsura în care îl poți face pe adversar să-și lase penele...

În nici un caz Absalon nu putea crede că Sarmonții își făcuseră vreo iluzie asupra destinului ce-i aștepta.

Cît despre guru, acesta tremura din toate încheieturile.

— Am ajuns, comandante Naaidoos, ÎN SFÂRȘIT AM AJUNS !

— Observ, spuse Absalon, am ajuns. Dar acest lucru nu schimbă cu nimic situația.

Se simțea ridicol în măreția acelui mausoleu, asemeni unui vampir sau unei creaturi monstruoase ce scotocește cu lăcomie mormintele la fel de vechi ca și păcatul.

— Vino ! (De câte ori a pronunțat guru cuvântul acesta : vino ! De parcă ei doi s-ar fi preschimbat între timp în cele două jumătăți ale unei portocale sau în cele două emisfere ale unei lumi misterioase ori, (ceea ce era mai rău), în cei doi poli ai unui encefal grotesc, în care creștea în pace hidoasa tumoare a urii. Sunt un om pașnic, declamase guru sus și tare, dar acest „om pașnic" discutase de pe picior de egalitate cu militarii. Vino ! Trebuie să realizăm simbioza mentală definitivă pentru a-i putea trezi pe Sarmonți ! TU și cu MINE !

Coborâră pe un plan înclinat, își dădură apoi drumul pe un tobogan din metal moale și simțiră cum trupurile lor se afundă în adîncurile misterioase ale casei morților adormiți.

AM AJUNS ÎN SFÂRȘIT, își zicea guru în sinea lui. AM FOST MAI RAPIZI DECÂT DUȘMANII NOȘTRI ȘI-ACUM PUTEM GUSTA VICTORIA SPIRITULUI ASUPRA MATERIEI, A MARII ARMONII ASUPRA BARBARIEI AMARNICE. SĂ NE UNIM ENERGIILE SPIRITELOR NOASTRE !

Absalon înainta pe un fel de palier ce se afla între recipientele cu lichid refrigerator și se aplecă asupra unuia din ele ca să vadă mai bine ființa ce plutea în acel gel,

în acel neant, în acea mare de argint. („Imbecilule ! De ce ții cu orice preț să te întorci viu ?")

În afara unor contururi confuze, ce sugerau un corp umanoid, dar nu omenesc cu adevărat, nu văzu absolut nimic. Se prinse cu o mână de marginea acelui vas și se înclină și mai mult, atât de mult că mai avea puțin și obrazul ar fi atins suprafața modestului lac de heliu. Avu impresia că vede niște orbite lipsite de globii oculari și o gură descărnată, cu zâmbetul conservat. Dar asta nu putea fi... sau... totuși ? Suprafața argintată se încreți aproape imperceptibil, de parcă o boare ar fi trecut pe deasupra ei. MĂ VEDE : DA, ÎI SIMT RĂSUFLAREA. MĂ PÂNDEȘTE CA PRINTR-O OGLINDĂ. O HIDOASĂ OGLINDĂ CU DOUĂ FEȚE.

Mergea printre recipientele în care supraviețuiau cei adormiți, de parcă s-ar fi plimbat prin naosul unei catedrale.

Se aștepta chiar să audă cântece, cum numai în locurile uitate de vreme se mai pot auzi. Și totuși liniștea, liniștea de o greutate aproape minerală nu fu întreruptă.

O mână îl atinse, iar el încremeni. Gânduri reci i se înfipseră ca pumnale în creier și capitulă :

— „SUNT AICI, GURU, SUNT AICI, NU-ȚI FACE PROBLEME !"

Energiile lor mentale se confundară, se contopiră, într-un tot de nedistrus.

Patnaa plutea pe orbita planetei. Nu exista nici o posibilitate să comunice cu solul. La fel, contactele cu naveta și cu vehiculele de intervenție erau întrerupte.

Încotro te întorceai, întuneric și ceturi.

— Și vasul lemilor ? întrebă Guéorguévitch. Ne vor culege așa... cum ai culege niște fructe ?

Inginerul Brasow plecă încet capul.

Patnaa era deja o navă fantomă, ca atâtea alte mii și milioane, plutind în labirintul spațio-timpului. O navă ca toate celelalte, acoperită de gloria inutilă a morții, de meandrele vidului și de alge în sargasele galaxiei.

— Nu știu ce să facem, spuse locotenentul. Cred că ar trebui să le trimitem ajutoare...

...Dacă le-am trimite ce ne-a mai rămas ca armament și dacă am acționa rapid, poate...

Inginerul se opri. Se simțea obosit, îmbătrânit. Gândul îi zbura la misterul ce învăluise plecarea lui *Patnaa*: toate întrevederile secrete, toate mesajele codificate, toate artificiile de limbaj au fost absolut inutile.

Vacarm și groază ca în infern.

Explozii înlănțuindu-se : noaptea scânteietoare se umplu deodată de lumini și de sunete confuze.

Comandantul zbura la o înălțime de neimaginat. Spiritul lui plutește alături de acela al lui guru. Par a vorbi și se înalță, se înalță fulgerător. *Vorbele-gânduri* ce le schimbă între ei se disipează asemeni strigătelor în eter.

De unde se aflau, puteau vedea recipientele de heliu și siluetele de nedescris ce bântuie blockhausul aurit. Un uriaș, un gin înfricoșător apăruse pe palier și cerceta cu privirea catedrala funambulescă. Cu brațul drept învârtea o sabie ce arunca reflexe albăstrui. Nimeni nu ar fi putut scăpa vârtejului lucitor.

Din nou — vacarm și groază ca la sfârșitul lumii. Și explozii ce se țin lanț. Soldații lui Lemura reușiseră să-i înfrângă pe cei care apărau poarta. Pătrunseseră în tabernacol, nebuni de furie. Ordinele primite erau clare și concise : Nici un confederat nu trebuie să se întoarcă pe *Patnaa*. Chiar dacă avalanșa stabilise un echilibru între forțele beligerante, confederații se retrăgeau acum, trăgând în urmă, ca într-o luptă de stradă, pe o planetă rebelă. Urletele luptătorilor se pierdeau în atmosfera vătoasă a mausoleului.

Cei căzuți își dădeau imediat suflarea, în acea casă a morților. Impresia care persista era că piereau de moarte dublă. Ochii lor obosiți se căscau asupra unor priveliști de coșmar.

În coridoarele acelea ale groazei, lupta se întrerupsese brusc. Combatanții înțepeniseră în poziții incoerente, de o fantezie barocă, dând iluzia unui spectacol chinezesc de umbre. De o parte și de alta, gradații încercau să reânvie curajul și setea de luptă a subordonaților, dar în zadar : oameni și lemi rămaseră ca paralizați. Schimbul de focuri fu întreput. Timpul s-a oprit.

Confederații și lemii rămaseră pe poziții, cu armele pregătite, așteptând să se întâmple ceva care, în ciuda groazei lor, avea să se petreacă în mod fatal. Cu ochii

bulbucați se iscodeau reciproc, pândind în același timp ceea ce simțeau că se pregătea în acea liniște îngrozitoare. Ar fi putut jura că gheare lungi și livide zgâriau îndelung o mătase grea. Pacea care se lăsase peste vacarmul și nebunia de adineauri era cu mult mai epuizantă.

Sergentul major Mordom își înghițea saliva fără să se poată stăpâni. Avea impresia că, dacă nu va fi pe față, limba i se va încolăci în gură și se va sufoca. Temeri vechi, de mult uitate, jucau în jurul lui într-o horă ametitoare.

Exact în bătaia puștii lui se afla chipul (spuse chip, gândindu-se la un lem, fapt care nu era numai ieșit din comun, ci și împotriva regulamentului, deoarece numai oamenii puteau avea într-adevăr un chip) unui ofițer dușman. („N-ai decât să apeși pe trăgaci, dragă Mordom, și îl aranjezi cu o lovitură de maestru. Vei face ca sorții să cadă de partea noastră și ne vom întoarce acasă cu vântul stelar în pupa ! Muzica o să cânte, victoria își va flutura aripile-i uriașe și va ploua cu decorații și cu citări !").

Ofițerul lem (era chiar cel care conducea toată operațiunea) n-avea cum să-i scape : trebuia doar să strângă puțin primele două falange ale indexului și... Dar e stupid ! Sergentul Mordom (un soldat de elită) simți cum toți mușchii, dar absolut toți, i se destind. Bine că nu se întâmplă la fel și cu sfincterele, dacă nu cumva... Și nu-l ucise pe ofițerul lem. Văzu cum trece pe lângă el șansa retragerii din armată, înconjurat de laurii gloriei obținute în război, fără să încrunte din sprâncene și fără să-și spună în sinea lui că e un tâmpit ca să scape o astfel de ocazie.

Stătea și asculta învăluit de liniștea dezgustătoare din casa morților. Dar ce-i asta ? Chiar el a gândit aceste cuvinte ? LINIȘTEA DIN CASA MORȚILOR ?

Absalon își dădu deodată seama cât de aberantă îi era misiunea. O simțea răspândindu-i-se în mii de picături sângerii, până în adâncurile spiritului său și pătându-i cu o rugină nimicitoare meandrele creierului.

Își concentră întreaga capacitate telepatică pe lungimea de undă a spritului lui guru.

(„Oprește-te, n-avem dreptul să facem asta !"

— „Ai chef de glumă, comandante, după cum văd. Doar nu am bătut atâta drum ca să lăsăm totul baltă. Toc-

mai acum ! Ești un trădător, comandante, îi trădezi pe ai tăi, întreaga umanitate..."

— „Ch'tonjali, te conjur, trebuie să încetăm !"

— „Să găsim dispozitivul... să întrerupem... să încerc... să mă infiltrez în... și..."

— Dar ceea ce încercăm e un adevărat genocid, nu înțelegi ? Uite acolo...")

Legătura s-a întrerupt. Ceața. Guru oprise orice posibilitate de a-i pătrunde gândurile. Aflat în picioare pe palierul lung, unde erau adăpostite recipientele pentru supraviețuire, îl fixă pe Naaidoos cu priviri pline de ură. Își ridicase viziera căștii și nici un alt reflex nu mai stătea în calea enigmaticei lumini care scălda nișa în care se aflau sarmonții. Comandantul îi distingea perfect ochii în spatele ochelarilor. Încet-încet, ca și cum ar fi primit un ordin auzit doar de el, de la gândurile vechi ce populau mausoleul, Absalon ridică arma și se pregăti să tragă.

— Cine ți-a zis, hai, spune, că așteaptă să fie treziți ? Pentru ce vrei să faci acest lucru ? Vrei să le dăm putere, glorie sau poate... șansa de a lupta ? Ce nevoie au ei de toate tâmpeniile astea, pentru care nouă ni se ordonă să ne batem și, la nevoie să murim ?

Guru nu răspunse, dar o luă la goană pe paliere, țipând asemeni unui purcel de lapte care simte că i-a venit ceasul.

(„Oprește-te odată, swami blestemat ! Să nu încerci să faci ceva. Bomba mentală, pentru care am făcut atâta drum să o dezgropăm din morți, va rămâne acolo unde este. Și, dacă încerci să-i scoți din visele lor, sărman nebun ce ești, află că te voi crăpa în două !")

Un huruit sinistru se auzea în întreg mausoleul, de parcă ar fi fost așezat în epicentrul unei puternice activități telurice, dar Absalon știa că niciodată (sau aproape niciodată) nu fuseseră cutremure de pământ în acea regiune.

„Sunt paznicii morților-vii", își zise, „acele năluci pe care gândurile noastre le-au întâlnit acum câteva ore... Trebuie să ieșim de aici numaidecât ! Lemii pot să facă ce-or vrea... În orice caz, bătălia e pierdută... atât pentru ei cât și pentru noi !"

(„Sunt nedemne gândurile astea, absolut nedemne !"). Guru tocmai își deschisese porțile spiritului, dar tot ceea ce trecea erau numai torente confuze, frânturi dezordonate de gânduri, o adevărată cataractă de resturi mentale : „Am înțeles, comandante, ești un trădător, un om de nimic, un defetist. Din primul moment când am păsit la bordul lui *Patnaa* mi-am dat seama de aceasta. Dar n-ai să mă împiedici să-mi duc misiunea la bun sfârșit. Ai auzit : MISIUNEA MEA ! Este ceva sfânt, mai presus de războaiele voastre respingătoare și de calculele voastre mărginite ! Trebuie să mă ajuți, pricepi ? Trebuie să ne unim forțele spiritelor noastre, să le îndreptăm spre aceste creaturi care au descoperit secretele sacre ale vieții și ale morții și ale căror gânduri sunt în stare de orice în momentul când..."

Din nou o sabie mentală taie firul monologului telepatic. Și guru Ch'tonjali începu să se clatine de parcă cineva l-ar fi lovit cu o baghetă în scobitura genunchiului.

Ochii i se căscară nemăsurat și globii se rostogoliră în orbite, înainte de a-i ieși din cap cu o repeziciune înfiorătoare. Firișoare de sânge țâșniră din buzele lui swami. Spectacolul era cumplit. Din cauza căștii nu puteau fi văzute în întregime toate chinurile la care era supus chipul nenorocitului, dar simplul fapt de a fi obligat să le ghicești făcea metamorfoza cu atât mai grozavă.

Spectacolul era odios și fascinant în același timp, iar metamorfoza de nestăvilit.

La rândul ei, casca păru că se deformează parcă dintr-o singură lovitură, luând înfățișarea unui cap de hidrocefal, a cărui vedere era insuportabilă. O ultimă avalanșă de gânduri se revarsă în sala celor adormiți :

„Dumnezeu... ajută... orib... stăpâne..."

Și capul lui guru Ch'tonjali explodă, dezintegrându-se într-o mulțime de bucățele, care fură proiectate în toate direcțiile, la o distanță cu neputință de apreciat.

Naaidoos, cu arma încă îndreptată spre swami, scoase un urlet de groază, care nu avu însă nici cel mai mic ecou în palierul bântuit de năluci : sub ochii lui, trupul decapitat al lui Ch'tonjali se gârbovi tot mai mult, de parcă o greutate invizibilă îl apăsa pe umeri.

Absalon se dădu doi pași înapoi și, fără să vrea, lovi cu spatele unul din vasele în care pluteau corpurile sarmonților. Se întoarse și privirea îi căzu pe recipientul scânteietor. O clipă avu impresia că oglinda a plesnit și că vede printre crăpături chipul acela necunoscut. Încet-încet, un zâmbet batjocoritor se întinse pe acea față. O luă la goană, hohotind de plâns.

Timpul îl strângea între ghearele lui și se hârjonea cu el așa cum se joacă o pisică cu un șoricel blindat, înarmat până în dinți și cu vizieră, și totuși, vulnerabil. Când, în cele din urmă, ajunse între ai săi, lupta se sfârșise. Lemii și confederații își pansau rănile evitând să se privească în față.

Ofițerul îi ceru lui Naaidoos să vorbească.

Era un tip solemn ce părea că nu acceptă noul curs al evenimentelor cu inima ușoară. Nu semăna deloc cu ofițerul pe care Absalon îl întâlnise odinioară pe Serapion. Individul acesta foarte voinic trebuie să fi avut păreri destul de rigide privitoare la arta militară și o conștiință de castă de adevărat samurai al spațiului.

— După câte mi se pare... spuse el, încercând să pară cât mai detașat, am pierdut... atât noi..., cât și voi... I-ați văzut pe... pe... ?

Naaidoos confirmă din cap.

— I-am văzut. Iar cel care mă însoțea, este acum mort. Ei l-au ucis. Aș prefera să uit acest lucru...

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, ne vom retrage trupele... și sper că veți proceda la fel.

— Trupele... E un mod de a spune. Nu mi-a mai rămas cine știe ce din ele...

— Chiar mai puțin, mărturisi ofițerul lem. V-am distrus naveta și i-am ucis pe cei aflați în ea...

Degetele lui Naidoos se crispară pe armă, dar nu făcu decât să dea din cap și să debiteze cea mai simplă dintre banalități.

E război și... la război ca la război...

Ofițerul lem îi aruncă o privire dezaprobatoare :

— Sper că puteți ajunge la navă... fără ajutorul nostru...

— Desigur, răspunse sec Absalon, cu condiția să ne mai fi lăsat ceva din autoșenilete și să nu ne fi distrus complet echipamentele de pe navetă.

Ofițerul lem tuși în spatele măștii sale și sunetele confuze și răgușite care au răzbătut prin ea răsunară bizar în urechile lui Naaidoos.

— Autoșeniletele sunt intacte, dar n-aș putea să garantez pentru instalații, în ceea ce a mai rămas din navetă... Singur ați spus-o, domnule, la război ca la război. Dacă am înțeles eu bine, nu mai puteți stabili nici o legătură cu nava fără ajutorul nostru ?

Comandantul confederat avu o tresărire. Se pare că în această afacere, îi trecu prin minte, da, chiar și în această afacere sfârșită în coadă de pește, trebuie să fie un învins. *Unul care să vrea să negocieze !* Ridică din umeri :

— Vom avea nevoie de zile și nopți de muncă...

Se întrerupse și, în cele din urmă, recunoscu...

— Domnule, avem nevoie de ajutorul vostru...

— Puteți conta pe mine...

Acestea fiind spuse, ofițerul lem salută și se prezentă. Deși surprins, Absalon făcu la fel. Și, în timp ce stătea astfel, în poziție de salut în casa morților vii, un gând sfâșietor de trist îi zbură la locotenentul Abigael Schellenbaum care zăcea undeva, în vreo crăpătură, între ghețurile acestei lumi ostile.

„Ar trebui să o căutăm înainte de a pleca de aici. Poate că a așteptat... Poate n-a luat otrava..."

Ofițerul lem îi întoarse spatele lui Naaidoos și se duse la ai săi.

...Și tăcerea de moarte învălui din nou casa sarmonților...

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 2112
Biblioteca Personală

EPILOG

Fosfene (O altă lumină)

„Priveliștea aceasta îmi răvășește orice gând."

Franz KAFKA

ÎN MARILE ORAȘE ale Confederației, pe Hylas-Bellérophon-de-Tyade, Gouge D'Aquitaine, pe Adler de Fomalhaut, pe Olte de Lauw, Minion de Cassandre, Shark de Vanessa și pe Esperance de Yalmar, în laboratoarele dreptei-cugetări, specialiștii încercau să afle care erau lacunele raționamentului lor, aparent de o logică fără greș.

Rătăceau, asemeni unor suflete ce-și ispășesc păcatele, de-a lungul coridoarelor Releului Informatic, o construcție stranie, fără o formă anume, care, dacă te uitai la ea, îți făcea fie impresia unei piramide, fie a unui trunchi de con, fie chiar a unei sfere gigantice așezată pe niște mari trepiede scânteietoare.

Orașele confederate erau iarăși cotropite de o neliniște puternică, mai mistuitoare parcă decât în alte dăți. O dată în plus, porumbeii păcii erau văzuți stingându-se din viață, pretutindeni, în timp ce, în înaltul incandescent, vulturii feroce vânau nestingheriți.

Mai iute chiar decât lumina, se propagau vești de război, amenințări cu moartea, ultimatumuri și promisiuni de invazie, între dominioanele îndepărtate și între regiunile supuse cu mult timp în urmă. Specialiștii în cercetarea viitorului încercau să reconcilieze golurile timpului.

Absalon Naaidoos ieși din sediul Amiralității, unde cazul lui fusese judecat de către Pește. Totul se petrecuse

repede și fără înfloriturl verbale. Marele Om păruse o fi mai degrabă abătut.

Dar comandantului de pe *Patnaa* puțin îi păsa de concluziile comisiei de anchetă. Se întorcea din morți dar, pentru el, lumea celor vii mirosea încă a hoit.

Mergea prin ploaia minunată care marcase acel sfârșit de toamnă de pe planetă, de obicei călduros și cam secetos.

Intră într-un bar și îi dădu un telefon Fionei. O voce palidă și fără timbru îi răspunse că lipsea pentru moment. Se prezentă și închise.

Afară turna acum cu găleata, fapt excepțional pentru acel anotimp.

Bău ceva, dar cu măsură, apoi ieși și închirie un planogir dintr-un garaj murdar și cam dubios, dar nu stătu să-și facă probleme.

Și, ca prin vis, se trezi în pustiul albastru.

Casa unde se întâlneau era închiriată și avea trase obloanele metalice. Un robot îl avertizase că era bine să treacă mai departe dacă „nu vrea să-și creeze necazuri inutile".

Absalon ridică din umeri și merse până la marginea nisipurilor albastre, ca să privească acel peisaj ce-i păru, dintr-o dată, încărcat de o tristețe apăsătoare. Văzu plutind deasupra colinelor fantoma unei femei. Pieptu-i gol atingea în treacăt siliciul albăstrui, iar boabele ca de zmeură ale sânilor ei desenau în deșert linii paralele. Dar năluca aceea care plutea atât de aproape de nisipul pustiului nu avea deloc trupul de statuie al Fionei ; din contra, reușise chiar să distingă trăsăturile răvășite de neliniște ale nefericitei Abigael.

Nu mai ținea. Nu avea inima să mai rămână acolo, așa că se întoarse în oraș. De o parte și de alta a drumului ce șerpuia dedesubt se vedeau epave, ca niște prizoniere ale deșertului, pe care timpul, nisipul și căldura le distruseseră aproape total. Ici-colo câte un copac translucid, aproape ca jucăriile de sticlă, uimea gândul și privirea prin înverșunarea cu care rezista furtunilor de nisip.

Nu mult după aceea, pe la apusul Soarelui, intră în oraș.

După sentința sumară dată de Pește, urmaseră concluziile ipocrite ale comisiei de anchetă și inevitabila trecere

prin fața curții de onoare. Achitările pronunțate de către Curtea Amiralității puteau fi numărate pe degetele de la o mână.

Cariera lui luase sfârșit aici. Înaltul Comandament Militar avea, evident, nevoie de o victimă sau, mai cinstit, de un țap ispășitor.

Porni după aceea din bar în bar, scotoci toate bombele de noapte, încercând să dea de urma Fionei. Dar, în zadar : răspunsurile erau fie în doi peri, fie chiar vădit ostile. În cele din urmă, locul ordinar în care se desfășura un spectacol de „varietăți", mai obscur și mai deprimant ca niciodată, reuși să dezlege limba unuia din fluturii de noapte. Era un tip respingător, cu siguranță un vagabond, cam palid, cu ochii roșii și lăcrimoși de-ți făcea milă, despre care nu puteai să spui sigur dacă era polițist sau proxenet.

Individul îi mărturisi că „mititica avusese niște necazuri".

— Ce fel de necazuri ? întrebă Naaidoos.

Tipul ridică din umeri.

— Ei, na ! În meseria ei dă peste tot felul de oameni și câteodată și peste unii cărora le place să vadă femei sângerând...

— Femei care să sângeereze... ? !

Mâinile lui Naaidoos se strânseră aproape spasmodic.

— A murit ?

Omulețul rânji. Absalon simți o poftă nebună să-i spargă mutra din câțiva pumni, dar își reveni iute, dându-și seama că licheaua aceea era singura persoană care catadicsea să-i răspundă la întrebări.

— Nu, dar desfigurată. E încă în spital, comandante.

— În care spital ?

Individul ridică iar din umeri.

— Zău dacă pricep de ce ești atât de curios, comandante. La urma-urmei Fiona nu-i decât o târfă !

— Poate că ai dreptate, dar, dacă te gândești bine, cu toții nu suntem altceva decât niște copii de târfe !

În spital domnea o atmosferă lugubră. Nici măcar curățenia excesivă de acolo nu putea îndepărta aerul acela sinistru de care păreau a fi impregnate zidurile înalte și

albe. Ca să obțină permisiunea de a o vizita pe Fiona, fu nevoit să ducă adevărate tratative cu o infirmieră îmbrăcată din cap până în picioare într-un halat scrobit.

În ascensor, un bătrân îl privea fix, de parcă tocmai recunoscuse în persoana lui o rudă pe care el o crezuse moartă de ani de zile și pe care acum o vedea vie și nevătămată, dar nu-i adresă nici o vorbă.

Odată ajuns în salon o zări pe Fiona culcată într-un pat alb și învelită până sub bărbie. Nu dormea.

La început nu-l recunoscu, iar lui, de asemenea, îi fu greu să accepte ideea că acel chip tumefiat era al frumoasei Fiona.

Se așeză lângă pat și începu să-i vorbească rar :

— Totul s-a sfârșit acum. M-am întors. N-au reușit să scoată nimic de la mine.

— Ea încercă să zâmbească :

— De data asta stai mai mult ? articulă cu greu fiecare cuvânt.

— Da, destul. Sunt la dispoziția Tribunalului.

— Ai... pier-dut ?

— Dacă am pierdut ?

— Acolo, în spațiu...

— Da, mărturisi Absalon. Am pierdut. Înfrângerea a fost totală...

Se grăbi, însă, să adauge :

— Dar n-au fost învingători. Cele care au câștigat au fost nălucile...

Fiona clătină din cap de parcă nimic din ceea ce-i spusese Naaidoos nu o surprinsese.

— Ți-e rău ?

— Nu, spuse ea, mă simt mai bine. După câte pilule am înghițit nici nu se poate să fie altfel.

În afară de ei, se mai aflau în salonul acela alb și trist încă doi bolnavi, dar nu erau atenți nici la ce se făcea, nici la ce se spunea.

— Mi-a fost dor de tine, murmură Fiona, dar atât de încet, încât Absalon mai degrabă îi ghici cuvintele decât le auzi. Atât de mult...

Ar fi vrut să-i pună o întrebare stupidă, însă se abținu. Vremea întrebărilor stupide dispăruse.

— O să-mi treacă, continuă ea. Fața o să se refacă și nici pe corp n-o să-mi rămână urme.

El clatină din cap, neîncrezător.

— Doctorii mi-au dat cuvântul lor de onoare! (Apoi adăugă și mai încet, parcă jenată :) Te rog... Știi, a trecut atâta vreme... de când... Bagă mâna sub pătură și mângâie-mă puțin...

Absalon ezită o clipă, apoi zâmbi.

— Îmi doresc atât de mult să-mi simt trupul... numai puțin...

— Înțeleg...

Și își strecură mâna sub cearșaf. Pielea Fionei era fierbinte și moale.

În subteranele tehnologiei avansate câțiva oameni de bază ai timpurilor încercau cu grijă să pună cap la cap (dar cu câtă frică și cu câți fiori!), câteva clișee de gol temporal. O dată și încă o dată interogară mașinile de triat absurdul, și acestea le răspunseră la întrebările lor rar și meticulos că, la urma-urmei, nu aveau prea mare lucru de spus.

Ofițerul care comandase nava lemilor își pusese capăt zilelor în chiar momentul în care unitatea sa pătrundea într-unul din sistemele aflate sub dominația Imperiului lui Lemura. Raportul pe care l-a lăsat în urmă fu de-a dreptul uluitor și avu asupra strategilor și serviciilor lor efectul pe care îl are o bâtă când e înfiptă în mijlocul unui mușuroi de furnici.

Sinuciderile nu erau ceva ieșit din comun în flota imperială, dar faptul că tocmai acel ofițer, cu o reputație și de o cinste fără pată, alesese această soluție lamentabilă, produsese o impresie puternică asupra teoreticienilor războiului.

Cât despre conținutul propriu-zis al „testamentului" sinucigașului, acesta îi lăsă pe toți înmărmuriți. Inevitabil apăru și întrebarea gravă dacă cel dispărut fusese în toate mințile. Ancheta intră într-o fază complexă și din care nu mai ieși niciodată.

MESAJ AL PEȘTELUI CĂTRE AMIRALITATE :

COMANDANTUL ABSALON NAAIDOOS TREBUIE ELIMINAT URGENT DIN FUNCȚIE. ÎN CEL MAI

SCURT TIMP VEȚI PRIMI UN RAPORT AMĂNUNȚIT ȘI STRICT CONFIDENȚIAL.

Ieșind din spital, Absalon se simți dintr-o dată nespus de singur. Ridică privirile spre cer și văzu că dimineața trecuse, dar ceturile nu se risipiseră încă. Se târau aproape de pământ ca o perdea între acoperișuri și soare.

Se frecă la ochi, încercând să alunge migrena care era pe punctul să-i explodeze sub teastă.

Butler și Katzmann îl așteptau la hotel. Privirile le erau goale și reci ca zăpezile de pe Ornella. Îl anunțau că era convocat din nou.

— Între noi fie vorba, eu cu ce mă aleg din toată chestia asta?

— Veți fi concediat și vi se va da un vot de blam. După aceea vă veți alege cu jumătate de soldă.

— Ei nu, zău? Un adevărat lux.

— Se pare că voi, cei din flotă, aveți un umor special, remarcă Butler.

— Deformație profesională ; cu el rămânem...

Aruncă o privire pe fereastră și văzu o dâră albă înălțându-se vertiginos către cer : fără îndoială, era o navetă care se îndrepta spre un vas de război. O clipă, gândul îl zbură la *Patnaa* și inima i se strânse ; simți că o să-i fie dor de bâtrâna lui zburătoare de oțel.

— La revedere, comandante, spuse Katzmann.

Butler se mărgini să ducă două degete la pălărie, fără să-și dea seama că, făcând acest gest, respecta o veche tradiție.

Naaidoos dădu din cap.

— La revedere, spuse el. După care adăugă ca pentru sine : Ca să fiu sincer, aș fi preferat adio!

Editor : VALENTIN NICOLAU
Lector : ROMULUS BARBULESCU
Tehnoredactor : DAN RĂDULESCU

Apărut 1994, București
Coli tipar : 9. Format 16/54 x 84

Tiparul executat sub c-da nr. 5245
IMPRIMERIA „BACOVIA"

nautilus

Daniel Walther

AMBUSCADĂ PE ORNELLA

GIGANTICUL RĂZBOINIC URLA ÎN VÂNTUL ÎNGHEȚAT, LOVIND NICI EL NU ȘTIA UNDE ȘI CE. SE MIȘCA IUTE, IAR SILUETA LUI ÎȘI SCHIMBA NEÎNCETAT CONTURUL, CA UN SIMBOL AL NESTATORNICIEI DIN ACELE LOCURI ALE MORȚII. CÂND RĂGUȘITĂ, CÂND GUTURALĂ, VOCEA SPECTRULUI RĂSUNA CU O VIOLENȚĂ CRESCÂNDĂ. ABSALON ȘTIA CĂ N-ARE NICI O ȘANSĂ SĂ-I SCAPE...

MĂREAȚĂ ȘI DIVINĂ LE ERA MISIUNEA

La bordul navei Patnaa, comandantul Absalon Naaidoos și guru Ch'tonjali încearcă să păstreze fragila lor simbioză mentală... care va fi atât de necesară la capătul drumului, pe Ornella, planeta înghețată. Acolo, la porțile unui straniu mausoleu, vor purta ultima și cea mai însemnată bătălie...

NEMIRA

ISBN 973-96255-0-9

PREȚ = 900 LEI